EDGAR CAYCE, DESPRE ORIGINEA ȘI DESTINUL OMULUI

First published in Great Britain
by Neville Spearman Limited
112 Withfield St., London W 1 P 6DP
© The Edgar Cayce Foundation 1972
SBN 85435 311 9

Set in Baskerville, 11pt and 1pt leaded, and printed by
Western Printing Services Ltd., Bristol
using Dalmore Semi Smooth supplied by
Frank Grunfeld Ltd., London.
Bound by The Pitman Press, Bath

„În analiza și înțelegerea de sine însuși a omului,
este bine ca el să cunoască de unde a venit și încotro se îndreaptă.”
Edgar Cayce

MĂRTURISIRE

În dorința de a-mi exprima gradul de îndatorare către mulți dintre autorii și editorii pe ale căror volume m-am bazat, precum și pentru utilizarea de scurte citate din acestea, cu toate apar mai târziu în bibliografie. Sunt îndatorat în mod special Personalului, din trecut și din prezent, al Fundației Edgar Cayce și al Asociației pentru Cercetare și Iluminare, pentru extrasele din fișiere și pentru manuscrisele lecturilor.

De asemenea, multe mulțumiri merg către A.R.E. Press pentru permisiunea de a folosi forma celor trei broșuri ale mele, denumirea capitolelor *Creația, Înălțarea și Decăderea Atlantidei* și *Constructorii Piramidei*, care sunt acum ieșite de sub tipar. Este necesar să spun că orice neajunsuri apărute sunt numai din cauza mea.

Lytle W. Robinson

„ Caecorum in patria luscus rex imperat omnis ”

„În țara orbilor, chiorul este regele care împărățește peste toți.”

Desiderius Erasmus, 1466-1536

Am tradus această carte pentru a o înțelege eu însumi mai bine. Și dacă tot am făcut acest lucru, m-am gândit că tot ce este bun trebuie împărțit întotdeauna frățește.

Pentru toți cei însetați după Adevăr.

Victor S.

2012

CUPRINS

Prefață 7

PARTEA I-a. STRĂINI PE PĂMÂNT

1. A fost acolo o Atlantidă? 10
2. Creația 20
3. Înălțarea și Decăderea Atlantidei 44
4. Constructorii Piramidei 65

PARTEA a II-a. POPOARELE DISPĂRUTE ALE AMERICII

5. Enigma Inca 91
6. Uimitoarea civilizație Maya 104
7. Primii nord-americani 117
8. Cine au fost Constructorii Movilei? .....
9. Norsemen[1] în New England .....

PARTEA a III-a. 1998 ȘI DUPĂ ACEEA

10. Criza în America modernă .....
11. Sosirea Noii Ordini .....
12. Reîncarnarea: Continuitatea vieții .....
13. Destinul uman .....

Anexă .....

1 Vorbitor de limba norvegiană, în mod special într-o formă străveche sau medievală. Norseman, plural Norsemen - grup lingvistic scandinav.

PREFAȚĂ

La o anumită perioadă de timp, apare un om supărat complet pe schema de acceptare a lucrurilor. Ceea ce face sau spune el, este o provocare pentru întregul nostru concept de „natural" și „normal"; este croit astfel un nou drum prin jungla necunoscutului.

Sigmund Freud a spus odată că există trei etape în istoria unei mari descoperiri. Prima dată, oponenții acesteia spun că descoperitorul este nebun; mai târziu, că acesta nu este sănătos la minte iar descoperirea nu este cu adevărat importantă; iar în cele din urmă, că descoperirea este importantă, însă nu oricine a înțeles în acel moment că aceasta este în regulă. Edgar Cayce nu a „descoperit" nimic în acest sens al cuvântului, însă, diagnosticele sale, tratamentele, analizele și predicțiile, au contat mult atunci când a fost vorba de a atrage atenția către un nou concept despre puterea minții umane. El a fost numit „Profetul Adormit", „Cel mai Mare Medium al Americii", „Omul Mister din Virginia Beach", „Omul care a Văzut Ziua de Astăzi, de Mâine și de Ieri".

Deși Cayce a murit în 1945, cele 14.246 de lecturi ale sale date în timpul unui somn profund sau auto-hipnoză, sunt foarte actuale și li se acordă un nou respect. Biografia sa principală din cartea lui Thomas Sugrue, *„There is a River"* (Acolo este un Râu), este acum la XVIII-a editare (în anul 1972), iar prima a apărut în 1942. Patru dintre cărțile despre viața și munca sa au fost traduse în limba Germană, Franceză, Japoneză și Sinhaleză[2]. Contribuțiile sale în gândirea modernă din domeniul medicinei, teologiei, filozofiei și parapsihologiei sunt considerabile. Treptat, înregistrările lecturilor lui Cayce au ajuns să fie recunoscute ca intrigante, provocatoare, o adevărată sursă de informație. Referințele istorice aduse în discuție în acest volum sunt ele însele controversate, și cu toate acestea, ele sunt edificatoare. Predicțiile despre chestiunile naționale și internaționale, multe dintre acestea deja întâmplate, au fost într-adevăr simțite. Acestea sunt discutate în Partea a III-a a cărții.

Cayce (pronunțat în eng. Casey) a avut strania capacitate de a „adormi" la propria sa voință, vorbind apoi cu o voce autoritară despre subiecte care erau cu mult dincolo de gama sa normală de cunoștere. El nici măcar nu a fost un pasionat cititor de cărți. Absolut totul era un subiect de discuție, chiar și numele persoanei care întreba, iar cel mai adesea, un conducător al ședinței punea întrebările și o stenografă nota totul. Timp de patruzeci și doi de ani, aproape în fiecare zi, el „adormea" și răspundea la întrebări care acopereau o imensă gamă de subiecte. Putea face acest lucru în orice moment și în orice loc. Nu avea acolo camere întunecoase, turbane, tămâie, globuri de cristal sau o audiență care să plătească.

Mintea lui Cayce era aparent capabilă de o transcendere a timpului și spațiului.

2 Limbă străveche vorbită de cel mai mare grup etnic din Sri Lanka.

Un bărbat din Texas a vrut să știe unde ar putea găsi o mașină Elliot și i s-a spus că erau două în Austin. Un bărbat din Wyoming a fost mustrat la începutul unei dintre lecturi, în timpul unui discurs de-al său, iar din lipsa unei fraze mai bune i s-a spus, „Vino aici și stai jos!" Unui bărbat în apartamentul său din New York i-a făcut unul din rarele complimente: „Pijamalele nu arată rău." Asemenea remarci „pe lângă subiect" erau ușor de confirmat, și aproape invariabil de dovedit.

Un sceptic om de afaceri l-a provocat pe Cayce pentru a-i urmări pașii în drumul către biroul său. Omul s-a oprit la un magazin de tutun și a cumpărat două țigări în loc de una, așa cum avea obiceiul. El a mai decis să urce pe scări până la biroul său, în loc să aștepte liftul cum făcea de obicei. Când a ajuns înăuntru, și-a deschis corespondența de dimineață, așa cum avea obiceiul.

Cayce în Virginia Beach și-a oferit lecturile. Conducerea executivă a fost consternată atunci când a primit raportul. Clarvăzătorul i-a descris nu numai fiecare mișcare în detaliu, dar și-a citit chiar și propriile lecturi!

Mintea lui Cayce putea aparent „să vadă" evenimente din trecut, precum și din prezent și din viitor. În cazul unui furt nerezolvat de obligațiuni, unui detectiv particular fără nici un fel de indicii, i-a fost acordată o lectură. Cayce a „adormit" și l-a descris pe hoț, a spus că a fost ajutat de o femeie din anturaj; ei petrecându-și sejurul într-un hotel din Pennsylvania de Vest și având obligațiunile cu ei. Femeia a fost identificată ca având un semn roșu din naștere pe coapsa stângă și două degete împreunate la piciorul stâng, acest lucru întâmplându-se în urma unei arsuri din copilărie.

Emoționat, detectivul a sunat destul de departe, acolo unde se afla proprietarul obligațiunilor, iar răspunsul a putut fi auzit în întreaga cameră: „Eu nu îl recunosc pe bărbat, însă femeia nu poate fi nimeni alta decât soția mea! Ea mi-a spus că merge la Chicago în vizită la sora ei!"

În timpul cât poliția a ajuns la hotel ei plecaseră, însă lecturile ulterioare îi urmăresc către Columbus, Ohio, acolo unde au fost prinși într-un alt hotel. Mai târziu, Cayce a spus, „Nu îmi place când oamenii sunt hărțuiți în acest fel – chiar dacă sunt vinovați."

Singurul lucru pe care îl dorea era ca lecturile sale să fie „respectabile", cu toate că persoane de toate categoriile veneau la el pentru ajutor sau pentru sfaturi. Printre aceștia s-a aflat și un producător de film, o actriță, unul dintre marii magnați ai oțelului, un senator al Statelor Unite, un vicepreședinte al Statelor Unite, părinți, oameni bolnavi, oameni cu handicap și cu alte probleme. Investigatorii care să se bazeze pe știință și pe care el și-a ia dorit atât de mult, nu au fost suficient de atrași de aceste lucruri. Câțiva dintre învățații calificați care au dat atenție lecturilor au fost la fel de nedumeriți ca și majoritatea dintre nespecialiștii fără calificare.

Istoria vieții și lucrării lui Cayce este într-adevăr una dintre cele mai enigmatice

ale epocii noastre. Povestea vieții sale pare a fi un amestec între Vechiul Testament și un roman de science-fiction. Un rezumat al acesteia apare în Anexa de la sfârșitul cărții. Darul său straniu al clarviziunii nu a mai existat niciodată în timpurile moderne, cu toate că vreo câțiva alți mediumi s-au dovedit a avea dincolo de orice îndoială, și într-o oarecare măsură, această abilitate. Pentru o perioadă de patruzeci și doi de ani, el și-a dedicat propria percepție extrasenzorială în mai multe domenii, iar rapoartele stenografiate se află încă în fișetele din custodia Fundației Edgar Cayce de la Virginia Beach. Lecturile sale, aproximativ 50.000, sunt separate câte una, pe pagini dactilografiate, și constituie probabil cea mai mare colecție de date din lume obținută pe cale mediumnică. Realizarea unui film documentar despre viața și educația sa se află în stadiu de discuții la Atlantic University.

În aceeași clădire se află și Asociația pentru Cercetare și Iluminare, cea care difuzează informațiile conținute în lecturi. Acesta este un loc foarte aglomerat. În afară de bibliotecă și birouri, există o sală de prezentări, un departament de terapie, o sală pentru publicații, pentru presă, și o verandă mare cu vedere spre ocean. Cu un interes în continuă creștere și cu calitatea de membru, un personal format din 85 de membri, gestionează volumul de cereri, de cereri speciale, de anunțuri și literatură. Vizitatorii sunt binevenițși și li se arată împrejurimile; desigur, fiecare vrea să vadă el însuși lecturile. Pentru sceptici, există acolo un banner cu un răspuns pe măsură și dat prin cuvintele lui Abraham Lincoln, „Nici un om nu are o memorie suficient de bună pentru a fi un mincinos de succes."

Înregistrările lui Cayce sunt unice. Douăzeci de milioane de cuvinte venite dintr-un subconștient nu sunt o banalitate. În cazul în care acestea pot fi crezute, noi frontiere așteaptă să fie explorate. Clarviziunea, claraudiția, visele, hipnoza, sunt punctul către cea mai bună cale de înțelegere a istoriei, a profunzimii minții și a sufletului uman. Un câmp de provocări se găsește dinaintea omului care se află în căutarea adevărului și al însemnătății existenței umane pe Pământ.

Teza acestei cronici bazată pe înregistrările lui Edgar Cayce este aceea că omul este o ființă spirituală, că marele continent al Atlantidei este un fapt, că fugind, atlanții s-au stabilit în multe zone din apropierea ținutului lor, inclusiv în America de Nord și de Sud, și au creat acolo mari civilizații, acestea au fost determinate energetic, prin reîncarnare, de oameni inventivi, acest lucru făcându-și simțită prezența în mod puternic și radical în America și în lumea de astăzi.

Și, așa cum a spus un faimos om de știință englez, „Sunt mult prea sceptic pentru a nega orice posibilitate".

L.W.R.

Tucson, Arizona
Octombrie, 1971

PARTEA ÎNTÂI
STRĂINI PE PĂMÂNT

CAPITOLUL UNU

A FOST ACOLO O ATLANTIDĂ?

În 2.500 de lecturi stranii despre „viață" pe care Edgar Cayce le-a dat, multe perioade ale istoriei, atât cunoscută cât și necunoscută, sunt comentate în diferite grade ale detaliului. Prin urmare, fișierele lui Cayce aruncă o lumină considerabilă asupra originilor și evoluției celei mai „misterioase rase" din lume. Acea puțină cunoaștere, civilizațiile preistorice, numeroasele subiecte, acestea au derutat mult timp cele mai strălucite minți umane.

Atâta timp cât există numai o fragmentată evidență a civilizațiilor târziu la această dată, lipsa cunoașterii nu este ceva surprinzător. Ceea ce arheologia a învățat despre culturile acestor civilizații a trebuit pus cap la cap din resturile de artefacte lăsate aici și acolo de către oameni care aparent erau prea puțin interesați de istorie decât suntem noi astăzi. Se pare că ei pur și simplu nu își făceau probleme în legătură cu a lăsa urme, și mai puțin permanente, în legătură cu evenimentele cronologice ale zilelor lor. Sau, în cazul în care ei ar fi făcut acest lucru, înregistrările s-au pierdut.

Prin urmare, este de înțeles că avem atât de multe speculații, teoretizări și raționamente în legătură cu „misterioasele triburi". Având în vedere lipsa dovezilor, putem face totuși ceva. Multe dintre problemele în legătură cu acest subiect sunt controversate de către oamenii de știință, însă noi nu ne propunem să discutăm aici în detaliu despre toate acestea. Este suficient să spunem că unele dintre ele sunt importante pentru scopul nostru, pentru că acestea sunt adevărate puncte de vedere asupra cărora înregistrările lui Cayce aruncă o lumină atât de puternică. De altfel, marele nostru interes este despre coloniile Atlantidei și despre popoarele și zonele influențate de această cultură străveche, din atâtea părți ale Pământului și în mod special din America.

Cititorul va observa cu ușurință conexiunea dintre civilizațiile îndepărtate una de cealaltă pentru că toate au un numitor comun, o sursă de influență atlantă. Lecturile lui Cayce indică faptul că oamenii de pe continentul atlant care se scufunda încet, au emigrat pe scară largă în mai multe zone în căutare de locuri mai sigure, și faptul că impactul lor a fost resimțit în mai multe și în diferite moduri în funcție de epoca în care ei au trăit.

Din nefericire, știința oficială nu acordă nici o credibilitate teoriei atlante. Câțiva savanți curajoși s-au încumetat să ridice această posibilitate, dar și mai puțini

au mers și mai departe de aceasta bazându-se pe această premisă. În momentul în care un astfel de om de știință face acest lucru, este posibil să fie lăsat pe dinafară de către colegii săi, iar opiniile sale încetează să mai fie considerate oficiale sau cu autoritate. În mod regretabil, acest lucru se întâmplă aproape întotdeauna atunci când este mers mai departe cu ipoteză nouă sau diferită, indiferent că este vorba de domeniul istoriei, filozofiei, medicinei, teologiei sau fizicii. Martin Luther a fost un eretic, Alexander Graham Bell un excentric, iar Robert Fulton un visător care a încercat să facă ceva ce nu toată lumea știa sau putea face. Aceste nume sunt multe, ei sunt cei care au condus lumea către noi orizonturi. Numai cei mari îndrăznesc să fie diferiți, de aceea ei sunt cei mai mari. Ei au de asemenea acea „nesimțire" care îi ajută să reziste în fața geloziei profesionale și a ridicolului public. Cu toate că, atâta timp cât dorim să fim deschiși la minte, nu vrem să fim totuși chiar așa de deschiși, pentru că s-ar putea să bată vântul prin ea.

Prin urmare, noi vom delimita ceea ce spun înregistrările lui Cayce despre acest subiect, după explorarea a ceea ce este considerat a fi cea mai bună cunoaștere și cea mai larg acceptată din zilele noastre. Totuși, trebuie să avem în vedere că mâine sau peste douăzeci de ani vor fi făcute noi descoperiri, cunoașterea noastră faptică ar putea fi foarte diferită în comparație cu cea de astăzi. Știința modernă nu este infailibilă. De secole, oamenii au crezut și au învățat că Pământul este rotund, însă acum ei sunt siguri că este eliptic.

Cel mai convingător lucru în legătură cu explicația lui Cayce despre Atlantida, este faptul că răspunde la întrebările care până în prezent au sfidat în mare măsură rezolvarea problemei. De asemenea, în multe cazuri, lecturile confirmă puncte care nu au fost definitiv stabilite, ci numai postulate de către geologie sau arheologie. În unele cazuri, informația din lecturi este menționată, pur și simplu menționată ca o posibilitate, sau poate fi chiar diametral opusă cu ceea ce se crede în mod general. Numai timpul, cercetarea și noile descoperiri pot dovedi valabilitatea multora dintre aceste puncte.

Lecturile stabilesc faptul că emigranții atlanți au mers în mai multe direcții, în primul rând către munții Pirinei între Franța și Spania, și către America de Nord, în timpul cataclismului inițial, cu aproximativ 50.700 de ani Înainte de Hristos, către America Centrală și Maroc în timpul celui de-al doilea dezastru cu aproximativ 28.000 de ani Înainte de Hristos și către Egipt, acolo unde au construit piramidele, către Yucatan, Mexic în timpul celei de-a treia catastrofe, cea finală, în anul 10.600 Înainte de Hristos. Întrucât aceste deplasări au fost la distanță de mai multe mii de ani, cultura dusă într-o anumită zonă, la o anumită perioadă de timp, a fost diferită de cea dusă într-o altă perioadă ulterioară. Din cauza Erei Glaciare, care a fost una intermitentă, a cutremurelor și erupțiilor vulcanice, au fost schimbări bruște pe zone întinse ale Pământului. Din aceste motive, la care se mai adaugă și elementul timp, se

cunosc în ziua de astăzi atât de puține lucruri despre civilizații.

Un exemplu clasic de triburi misterioase avem în cazul bascilor din Munții Pirinei. Fișierele lui Cayce stabilesc pe scurt că atlanții au fugit și au găsit drumul către aceste ținuturi înalte, că ei au înființat acolo un regat și că urmele lor pot fi încă văzute pe stâncile calcaroase de la Calais.

Astăzi, bascii moderni prin cultura și istoria lor specifică, se aseamănă atât de mult cu cea a atlanților pentru cei familiarizați cu poveste Atlantidei, iar în conformitate cu lecturile lui Edgar Cayce, ei sunt atrași în mod irezistibil către concluzia că bascii sunt atlanți la origine. Însă, nu avem nimic concret pentru a dovedi acest lucru. Aceasta este problema cu care ne vom confrunta de-a lungul studiului nostru. Deocamdată, speranța de lumină este că timpul și tehnologia vor rezolva în cele din urmă multe probleme. Nu putem decât să așteptăm, și atunci vom vedea.

Din studiile noastre în legătură cu omul de la începuturi vom vedea că există atât puncte comune, cât și discrepanțe, între cunoașterea științifică din prezent și lecturile lui Cayce. Spre exemplu, conform fișierelor lui Cayce, omul civilizat a trăit pe pământ de mai multe ori decât se crede în mod general – de acum aproape 10 milioane de ani și jumătate. Însă, primul om (cu adevărat om) în sensul larg al cuvântului, organizat, unit în eforturi, pare să fi apărut cu aproximativ 52.000 de ani în urmă, atunci când cooperarea a fost esențială pentru combaterea bestiilor sălbatice care trăiau încă pe Pământ.

Din punct de vedere istoric, există acum dovezi că probabil omul a trăit în America Centrală cu aproximativ 30.000 de ani în urmă, există fragmentele de os sculptat în mod decorativ și găsite nu departe de Mexico City. De asemenea, zona abundă de tradițiile străvechilor vizitatori veniți din est dintr-un mare ținut numit Aztlan și povești despre Potop.

În Peru, spaniolul Pizarro și oamenii lui au găsit 10.000 de mile de drumuri pavate cu piatră și presărate cu numeroase resturi de așezări. Acest lucru ridică întrebări evidente, ce fel de oameni sofisticați au avut nevoie de asemenea drumuri, și de unde au venit ei? Într-adevăr, se pare că a existat un val de dezvoltare culturală care a influențat toate civilizațiile pe calea lor din Egipt către ținuturile înalte ale Anzilor din Peru, către America de Sud și partea centrală și de vest a Americii de Nord. Este evident faptul că a fost o anumită perioadă în lumea preistorică – probabil în urmă cu 10.000 de ani, când au avut loc schimbări bruște și izbitoare.

Arheologii americani se confruntă de ani buni cu ceea ce pare a fi o dovadă de netăgăduit a contactelor transpacifice între Lumea Veche și Lumea Nouă.

Leo Deuel în cartea sa, „*Conchistadori fără Spadă*” scrie:

„Cei ce studiază antichitățile americane și-au dat seama desigur de mult timp de similaritățile artefactelor, ale obiceiurilor și instituțiilor din America și Asia de sud-

est, și în mod special de cele din Polinezia și Melanezia. Jocul mexican Patolli[3] poate fi considerat aproape o replică a jocului Parchesi din India. Naiurile folosite peste tot în Anzi și în Brazilia sunt practic imposibil de distins de cele cunoscute în Burma și în Insulele Solomon. Sceptrele cu cap în formă de stea din Melanesia se aseamănă cu cele din Peru. Oamenii din Insula Paștelui construiau cu blocuri de piatră de formă poligonală asamblate unele cu celelalte în același mod precum incașii. Cartofii dulci originari din America de Sud, nu numai că erau cultivați și în Polinezia înainte de venirea omului alb acolo, dar aveau și aceeași denumire... (după cum spune un etnolog) listată în patruzeci și nouă de paralele de asemănare dintre Oceania și America de Sud. Recent, oamenii de știință au adăugat și mai multe la acestea. Dar care este explicația acestor fenomene?"

Deuel înlătură rapid „difuzarea" teoriei – Lemuria, continentul scufundat aflat în derivă după Evrei și Egipteni, ca fiind „neștiințifică și fantastică". El se referă la lungimea lui Thor Heyerdahl's, Kon Tiki unic din Peru și insulele polineziene. Și totuși el confirmă, „Întocmai cum peruvienii au venit pe insulele din Pacific, polinezienii ar fi putut atinge la fel de bine coasta americană în mai multe ocazii." El admite că similiaritățile sunt mult prea apropiate „pentru a fi evoluat în mod independent de Lumea Nouă".

Ce s-a întâmplat exact, cum, de ce și când, știința nu cunoaște. Totuși, monumentele arhitecturale ale Constructorilor Movilei, ale mayașilor și incașilor demonstrează o relație și o schimbare importantă și unică, în loc de o apariție destul de bruscă. De-a lungul a mii de mile din ceea ce este acum ocean, movilele lor din piatră și pământ sunt practic similare ca design în comparație cu piramidele din Egypt. Din fișierele lui Cayce reiese clar că atlanții au migrat către această țară, precum și către America. Această corelație între culturi atât de îndepărtate una de cealaltă a nedumerit mult timp pe oamenii de știință. Aceasta chiar a ridicat întrebarea, „A existat la un anumit moment dat o punte de pământ între Yucatan și Egipt?"

Există nume de locuri intrigante, acestea pot fi găsite în America Centrală – spre exemplu, Azatlan. Sunt orașe acolo cu denumirea de Chol-ula, Calua-can, Zuivan, Colima, Zalisco. Peste ocean, în Asia Mică, există de asemenea Chol, Colua, Zuivana, Cholima și Zalissa. Toate acestea și multe altele au aceeași sursă comună.

Există de asemenea numeroase trăsături comune pentru majoritatea dintre culturi și despre care vom discuta. Cu toate, au evoluat destul de rapid către o economie a agriculturii, în loc să rămână la nivelul de vânători primitivi sau păstori. Soarele, simbolul lor al energiei creatoare, a jucat un rol semnificativ în venerația lor, cu toate că de fapt există concluzia este că această adorare a soarelui par să fie una

3 Unul dintre cele mai vechi jocuri precolumbiene pe care îl jucau atât cei din popor cât și nobilimea. Conchistadorii spuneau că însuși Montezuma se bucura privind nobilimea jucând acest joc. Este o combinație între o cursă, o întrecere și un joc de noroc la care se poate paria.

în exces. Ei au fost niște iubitori ai naturii, pentru că au trăit atât de aproape de ea și știau că depind de aceasta. Spre exemplu, indienii americani au recunoscut importanța soarelui în viețile lor, și-au dat seama de acest lucru la fel ca noi, a fost creat de către o Ființă Supremă.

Cu toții erau oameni foarte religioși, care credeau într-un singur Dumnezeu și care trăiau ca atare. Religia era un mod de viață și centrul activității lor. Incinerația era folosită în mod comun. Cu toții avea povești despre Potop comparabile cu cele ale noastre, și multe alte tradiții stranii, popoarele avansate au venit din Est. Iar legendele despre care vom vedea în curând, sunt mult prea ușor de interpretat de către oamenii de știință moderni. Popoarele străvechi nu aveau înclinație către ficțiune, iar cântecele, poveștile, baladele lor au fost transmise în general de la o generație la alta și de fapt au aceeași rădăcină. Adevărul are dinainte o cale lungă; neadevărul o viață scurtă. În zilele noastre, pentru a renunța în grabă la aceste tradiții, s-a spus că mitul este o reflectare a propriei nostre mentalități și moralități.

Lecturile explică multe dintre enigmele acestor popoare timpurii. Originea incașilor este una a unui popor cu țară cât și fără țară. Libera circulație a mayașilor a fost în mod evident datorată apelor în creștere ale Oceanului Atlantic. Constructorii Movilei, înaintașii mayașilor, au fost primii care au ajuns în centrul Statelor Unite. Date recente (*cartea este scrisă în anul 1971*) indică faptul că omul a trăit aici cu mult timp în urmă, cu 7.000 de ani Înainte de Hristos, iar Norseman se pare că explorase Montana, cu toate că la prima vedere acest lucru pare puțin plauzibil.

De asemenea, apare ceva comun în legătură cu aceste culturi separate de mari distanțe, și de altfel ceva care le leagă împreună, este sistemul lor socio-politic. Practic, toate aceste societăți erau socialiste, cooperatiste sau comunale. Ceea ce era bun pentru societate, pentru comunitate, aducea mai înainte bunăstarea pentru individ, nelăsând astfel loc pentru mărirea de sine, pentru acumularea de avere particulară. Era o egalitate și fraternitate care probabil că în ziua de astăzi nu a fost egalată undeva.

Aceasta este problema aici, cât de profunde sunt majoritatea dintre întrebările pe care și le pune omul, acestea sunt de fapt de natură spirituală. De ce anume este dictată starea actuală în care se află omul? Pentru ce anume este el pregătit din punct de vedere spiritual? Este el pregătit să pună dreptul uman mai presus de dreptul la proprietate particulară? Preferă el concurența sau preferă cooperarea? Acestea sunt două dintre cele mai mari întrebări care duc spre dezvoltarea spirituală? Acestea sunt marile întrebări și despre care poate fi numai filozofat în legătură cu care va fi răspunsul final al omului. Acestea sunt subiectele discutate în capitolele următoare.

Însă, de un lucru putem fi siguri; nu Karl Marx a inventat comunismul. El numai l-a împrumutat, la separat de sursa lui spirituală și l-a declarat că ar fi motivat economic.

Vom explora Epoca Veche până la marginea înregistrată a istoriei americane, vom vedea cum întrebările în legătură cu teoria Lemuriei și Atlantidei rămân în mare parte fără răspuns. Într-adevăr, sunt aici mult mai multe dovezi în favoarea Atlantidei, decât în legătură cu prima intrare a omului traversând strâmtoarea Bering și care nu prea există.

Prin progrese rapide în domeniul oceanografiei și a altor științe, și mult mai important, prin curiozitate și minte deschisă din partea tinerei generații de cercetători, avem datoria de a explora cele mai recente dovezi în legătură cu existența Atlantidei. Pentru că, pe această premisă se bazează întregul concept al istoriei noastre.

Recentele descoperiri i-au făcut pe unii dintre oamenii de știință mai în vârstă să ridice din sprâncene. În octombrie 1968, un articol al lui Kenneth Whiting de la Associated Press spunea: „Evidențele arată că Africa, America de Sud, India, Australia și Antarctica erau cu milioane de ani în urmă o singură masă de pământ care mai apoi s-au separat. Fosilele sugerează că, continentele din emisfera sudică au fost o masă solidă și i-au ajutat pe oamenii de știință să descopere acest puzzle geologic."

Susținătorii teoriei derivei continentelor spun că o asemenea masă de pământ s-a rupt, iar părțile s-au deplasat lent către pozițiile lor actuale. Dacă acest lucru este adevărat, atunci urmele de viață găsite pe una dintre acestea ar putea fi probabil găsite și pe celelalte, împreună cu indicii care arată au existat aproximativ în același timp.

Deplasările ghețarilor, urmele de zgârieturi de pe scorța terestră, centurile de minerale și fosile vechi de 200 de milioane de ani sau mai mult, vin în sprijinul acestei terorii. Alunecarea ghețarilor pe sol au lăsat la suprafață canale uriașe, au lăsat în urmă mormane distincte de resturi. Dr. A.R.I. Cruickshank[4] de la Universitatea Witwatersrand spune: „Din aceste rute glaciare putem deduce direcția mișcării ghețarilor. Dacă vom presupune că ghețarii pleacă dintr-un centru comun, atunci direcțiile deplasări lor pe diferite continente, luate fiecare în parte, nu ar avea nici un sens. Însă, dacă vei aduce continentele laolaltă, vei găsi un model coerent al traseelor ghețarilor și o direcție comună a glaciațiunii."

Continentele Africa, America de Sud, India și Australia se potrivesc cu aproximație împreună. Și totul s-ar fi putut întâmpla în urmă cu 200 de milioane de ani. Este o idee extravagantă, ironic este faptul că oamenii de știință încep să o accepte în timp ce resping ideea existenței Atlantidei care este cu mult mai extravagantă.

Într-o carte recentă intitulată „*Misterul Atlantidei"*, Charles Berlitz, nepotul

4 Arthur Richard Ivor Cruickshank, palaeontolog de renume născut la 29 februarie 1932, decedat la 4 decembrie 2011 (http://www.guardian.co.uk/science/2011/dec/25/arthur-cruickshank)

celebrului lingvist, arheolog și pionier în domeniul scufundărilor scrie: „Ne putem aștepta ca descoperirile referitoare la cultura atlantă să fie prea complexe pentru a fi găsite pe fundul oceanului, astfel, cu echipamente noi și tot mai eficiente, căutătorii se angajează într-o diversă investigație subacvatică. Acum, pentru prima dată în lunga istorie a căutării Atlantidei, avem mijloacele de ajunge la aceasta, și capacitatea de a o recunoaște."

Un remarcabil arheolog, Dr. Manson Valentine, fost profesor de zoologie la Universitatea Yale, a raportat în anii 1968, 1969 și 1970 că a făcut unele descoperiri interesante de temple precum cele mayașe undeva în apele din Bahams, în largul coastelor Floridei: un fel de piațetă, un spațiu deschis și un zid înclinat și cu trepte. Materialul este dintr-un fel de zidărie și este cu siguranță făcut de mâna omului. Dr. Valentine consideră că structurile fac parte dintr-un fel de piramidă și par să fi făcut parte din Atlantida. Acestea par să fie similare templelor mayașe pe care el le-a examinat în Yucatan, Mexic.

Lecturile spun că insulele Bimini aflate la cincizeci de mile distanță de coasta de est a Miami-ului, au făcut parte odinioară din insula atlantă Poseidia. Pe 28 iunie 1940, clarvăzătorul adormit a spus: „Iar Poseidia va fi printre primele părți ale Atlantidei care va apărea din nou. Se așteaptă acest lucru în șaizeci și opt și șaizeci și nouă ('68 și '69). Nu mai târziu de atunci." (Cazul #958-3L-1)

Alte structuri misterioase și aparent făcute de mâna omului au fost reperate în apele de mică adâncime din Bahamas, Dr. Valentine spune. „Un pentagon de 100 de picioare a fost găsit în apropierea unui loc cu o construcție precum un templu, în apropierea insulei Andros (*este vorba despre un arhipelag din Bahamas, nu despre insula din Grecia*)." El credea că vor fi descoperite și mai multe structuri, pentru că mari zone de pe fundul mării sunt vizibile la schimbarea curenților oceanici din Bahamas.

„Cel puțin două sau mai multe structuri sunt distincte, structuri destul de identificabile au fost văzute în ultimele săptămâni", a spus el în primăvara anului 1969. Descoperirile au fost confirmate de fotografii. Arheologul și colegii săi au solicitat aprobarea guvernului din Bahamas pentru a începe excavările la primul dintre siturile din apropierea insulei Andros. Însă, Corporația Nord-Americană Rockwell a câștigat drepturile de exclusivitate.

Noile descoperiri sunt o structură circulară în apropiere de Abaco și un pentagon în apropiere de Andros. „Și mai sunt acolo și alte construcții" a spus el. „O piramidă, un drum, roți din piatră, grupuri statuare."

Dr. Valentine aduce dovezi impecabile și de crezut, dă credibilitate teoriei continentului pierdut al Atlantidei. El crede că descoperirile din Bahamas sunt prima dovadă concludentă pentru om despre o civilizație scufundată. Cu toate acestea, confuzia în cazul acestei descoperiri este faptul că acolo în zonă a fost construită o

fermă pentru recoltarea bureților prin 1920 și care mai târziu a fost abandonată.

Și alți cercetători au mai lucrat în regiunea insulelor Bimini. Doi dintre ei, Robert Ferro și Michael Grumley, care de asemenea au lucrat cu Dr. Valentine, și-au descris experiențele într-un recent volum intitulat, *Atlantida, Autobiografia unei Căutări*. „Era miercuri, 26 februarie (1969) când am găsit ceea ce am găsit", scriu ei, „orice ar fi... zid subacvatic sau terasament... indiferent ce ar fi... acesta a fost construit de om și nu ca o structură subacvatică... Am fost încântați să stăm și să privim în jos prin douăzeci și cinci de metri de apă limpede, să vedem monumentalele dovezi nenaturale ale unei foarte străvechi civilizații."

Investigația subacvatică a arătat că stâncile au fost aliniate pentru a forma un zid care în mod normal ar fi fost acoperit cu nisip dus de maree. După testul cu Carbon 14, acesta a fost datat ca fiind din jurul anului 10.000 Înainte de Hristos.

Un alt cercetător, contele Pino Turolla, a găsit rămășițele a 40-50 de piloni din piatră așezați într-o formațiune circulară, unii dintre ei drepți, alții răsturnați. Aceștia variază între trei și șase picioare înălțime și două până la patru picioare grosime, sunt din marmură albă care nu se găsește în mod normal în zonă. El are fotografiile descoperirilor sale în cartea lui Fero și Grumley.

Cu toate că deocamdată nici dovadă de netăgăduit despre existența Atlantidei nu a fost adusă la lumină, dovezile circumstanțiale continuă să se acumuleze, și de asemenea, apar noi adepți în rândul oamenilor de știință. Profesorul Denis Saurat, un filozof francez, a apărat cu înverșunare o teorie avansată mai devreme de un cosmolog austriac care spune că Atlantida s-ar afla în parte în munții Anzi din America de Sud. Ruine ale unui oraș pierdut au fost găsite pe malul lacului Titicaca, între Peru și Bolivia, iar o misterioasă linie de creaturi marine fosilizate de-a lungul a 450 de mile există pe înălțimile din Anzi.

În anul 1952, un pastor german împreună cu un istoric și un arheolog elvețian au petrecut patru zile ancorați undeva în Marea Nordului la câteva mile de coasta Heligoland. După ce au selectat cu atenție un site, un scafandru a venit înapoi cu un raport despre o serie de ziduri și șanțuri construite de om la numai douăzeci și cinci de metri de suprafață, însă la șase mile distanță pe mare. Pastorul Jurgen Spanuth a însumat totul în declarația sa: „În timpul studiilor mele asupra antichităților egiptene, am găsit în templul Medinet Habu al faraonului Ramses al III-lea, vechile scrieri și documente egiptene pe care preotul egiptean le-a folosit ca dovadă a existenței Atlantidei atunci când a vorbit atât de mult cu Solon. Aceste vechi originale egiptene sunt documente de cea mai mare valoare istorică. Ele conțin cheia către soluționarea misterului atlant... Documentele conțin informații exacte despre locația țării insulare, și de asemenea despre insula regelui, care s-a scufundat în timpul catastrofelor naturale. Cu ajutorul acestor informații am găsit ruinele fortului scufundat *exact pe locul indicat* – iar în trei expediții diferite, l-am examinat cu atenție. În Egiptul

Superior, am fotografiat inscripțiile și peisajele de pe pereți (una dintre acestea reprezintă o bătălie pe mare între atlanții invadatori și apărătorii Egiptului) și care au servit drept dovadă pentru povestirea lui Solon despre Atlantida."

În anul 1966 o expediție științifică greco-americană a petrecut două săptămâni pe insula Santorini din Marea Egee. Ei s-au întors la Atena plini de speranță. Dr. James Mavor de la Institutul Oceanografic Woods Hole din Massachusetts, care a condus echipa a spus: „Cu toate că nu am descoperit Atlantida, avem părți ale dovezilor care atunci când sunt puse laolaltă duc spre o confirmare a teoriei prin care continentul pierdut ar trebui să fie identificat cu Imperiul Minoic care a existat în Arhipelagul Mării Egee și Creta cu aproximativ 1.500 de ani Înainte de Hristos." Grupul a continuat căutarea și a descoperit ceea ce unii ar crede că ar fi fost Atlantida, cu toate că data este mult mai recentă.

Și alți oameni de știință au început de curând să de-a greutate teoriei Atlantidei. Unul dintre ei este și Maurice Ewing de la LaMont Observatory, lider cu autoritate în studierea subacvatică a Oceanului Atlantic. Expediția sa a constatat că o schimbare bruscă a avut loc cu aproximativ 11.000 de ani în urmă în Marea Caraibilor studiind tipurile de plantele de apă rece și pe cele de apă caldă, iar cu 17.000 de ani înainte de aceasta, faptul că au avut loc schimbări semnificative ale Pământului. Alți oceanografi din Statele Unite, Walter Sproll și Robert S. Dietz de la Environmental Science Services Administration, au teoretizat că la un moment dat Australia și America au fost părți ale unui super-continet. Ei cred că acestea sunt ținuturi care fac parte din teoria derivei continentelor – bucăți rupte din continentele actuale.

Descoperirile recente au evidențiat faptul că prezența exclusivă a plantelor de apă dulce în materialul sedimentar aflat de-a lungul crestelor submarine din mijlocul Atlanticului, indică faptul că odinioară acestea se aflau deasupra nivelului apei. În insulele Azore, un proeminent geolog rus, Dr. Maria Klinova a raportat Academiei de Științe a U.R.S.S. că rocile dragate de la adâncimi de 6.600 de picioare evidențiază faptul că au fost expuse la atmosferă cu aproximativ 15.000 de ani Înainte de Hristos. Dovezi similare au venit la lumină cu mult timp în urmă în anul 1898, atunci când au fost găsite bucăți de lavă solidificată și care aveau o structură sticloasă, ceea ce înseamnă că acestea s-ar fi putut solidifica numai în aer liber.

Se cunoaște faptul că fundul oceanului poate a fi instabil, într-o imprevizibilă înălțare și coborâre. Insulele vulcanice au apărut brusc, au dispărut și iar au apărut. Sondajele de adâncime din Strâmtoarea Florida făcute cu ajutorul sonarului, au dezvăluit o serie de ridicături de dimensiunea unei case la două sute de picioare adâncime. Și cercetările recente arată scufundarea a mari suprafețe de uscat în apropiere de Florida, în Bahamas, în urmă cu aproximativ opt mii de ani.

Deci, dovezile de circumstanță în favoarea teoriei atlante continuă să se

acumuleze. Oamenii de știință au început să dea tot mai mult credit ideii. Există toate motivele să credem că tehnologia modernă va rezolva în cele din urmă problemele și va da răspuns întrebărilor care până în prezent s-au dovedit insolubile.

Prin urmare, putem privi cu nerăbdare la unele descoperiri interesante în anii imediat următori. Pentru că atlanții au fost un popor unic, și ar fi putut influența în moduri neașteptate viața americană din ziua de astăzi.

Dar, să începem cu începutul.

CAPITOLUL DOI

CREAȚIA

Atunci când omul a început să gândească, el a început să pună întrebări. Printre primele sale întrebări au fost și: „Cine sunt eu?”... „De unde vin eu?”... „Care este scopul și sensul vieții?”... „De ce murim – încotro ne îndreptăm?”

Însă, capacitatea omului de a pune întrebări a fost întotdeauna mai dezvoltată decât aceea de a răspunde la ele, iar acest lucru a servit precum un stimulent – acesta având rolul său în dezvoltarea mentală a omului. Cu toate acestea, omul încă nu și-a astâmpărat setea sa de cunoaștere, cu toate că, adânc în profunzimile subconștientului său se află și răspunsurile.

De-a lungul secolelor, misterioasa origine a omului, împreună cu cea a universului i-au provocat imaginația, iar cei mai mari dintre gânditori s-au dedicat unor asemenea întrebări, fiecare dintre ei clădindu-și propriile sale teorii și bazându-se pe munca predecesorilor lor. Prin urmare, natura omului și a universului sunt două dintre principalele problemele ale filozofiei. Considerați că Pământul a luat naștere printr-un act al creației divine? Sau este rezultatul unei evoluții și dezvoltări întâmplătoare? De ce substanța de bază este făcută așa cum este, și de ce este aceasta așa de variată? Care este rolul pe care îl joacă omul în univers? Este el o bucățică de materie fără importanță, aflată într-o imensitate fără guvernare și în nelimitatul spațiu în expansiune? Sau este el realizarea încoronată a unei Inteligențe Supreme?

Primul filozof cunoscut și care a atacat aceste probleme a fost Thales (din Milet), iar acesta a trăit în Grecia Antică cu aproximativ 600 de ani Înainte de Hristos. El a decis că apa trebuie să fi fost elementul original prin care omul și lumea s-au făcut. Pentru că, atunci când aceasta este înghețată devine solidă, iar atunci când este încălzită devine abur și aer. Din acest motiv, el a argumentat că totul își are originea în apă și trebuie să se întoarcă în cele din urmă tot în apă. Thales nu și-a dat seama niciodată cât de aproape ajunsese. Dacă el ar fi realizat acest lucru și ar fi folosit în locul cuvântului *apă*, cuvântul *duh*, el ar fi fost și în ziua de astăzi lăudat pentru viziunea și inspirația sa. Însă nu a făcut-o; și acum este tot Thales, însă uitat.

Puțin mai târziu, Anaximandru, un alt gânditor grec, a sugerat că Universul este o masă vie care umple întreg spațiul. El a numit această masă „infinit” și a spus că are mișcare. Acesta a fost un pas către înainte, chiar dacă unele dintre ideile lui Anaximandru față de cele ale celorlalți erau ciudate.

Această direcție de gândire a pavat calea pentru *Atomiști*, unul dintre grupurile timpurii de filozofi greci. Ei erau de acord cu unele dintre ideile predecesorilor lor, acelea că schimbarea și diversitatea duceau către amestecul, dar în

același timp, și la separarea unităților mai mici, dar spunând că aceste unități mai mici, atomii, nu erau atât de diferiți ca substanță față de cum s-a crezut mai înainte. Ei au declarat că fiecare dintre atomi are mișcare, iar prin contopirea lor în numere diferite în diferite moduri, a fost creată materia. Atomii în sine nu se schimbă niciodată, însă, de o veșnicie, sunt extrem de mici. Modificările din cadrul formelor de viață sunt date de alăturarea atomilor; și în mod invers, moartea este rezultatul separării lor. Cu toate că unele dintre concluziile lor mergeau mult prea departe, în general, conceptul *Atomiștilor* poate fi privit ca un alt pas în direcția corectă.

În timp ce *Apologeții* au încercat apărarea și reconcilierea versiunii creației din Geneză cu filozofia, *Scepticii* aflați de cealaltă parte au refuzat concluziile lor. Această școală de gândire fondată de Pirrho aproximativ prin anul 300 Înainte de Hristos, susținea că toate așa-zisele explicații în legătură cu natura Universului sunt inutile și o pierdere de timp. Aceasta era în favoarea renunțării la căutarea cu disperare; omul neștiind și neputând cunoaște natura lucrurilor. Toți oamenii trebuiau să cunoască ceea ce puteau vedea și măsura, și să nu accepte nimic altceva. Un asemenea punct de vedere pesimist, oferea puțin în locul a ceea ce trebuia respins.

Acest lucru a fost propus de Philo (Filon din Alexandria), un filozof evreu care a trăit în timpul lui Iisus, el a fost primul care a încercat să facă o fuziune între versiunea creației din Biblia Mozaică și filozofia greacă. El îi învăța pe oameni că există multe puteri sau spirite ce radiază dintr-o singură sursă, Dumnezeu, iar unii dintre aceștia Îl numeau „Logosul", Creatorul Lumii. Și în plus, învățătura lui spunea că totul în Univers este expresia ideii din mintea lui Dumnezeu.

Învățăturile sale au avut o influență profundă asupra scribilor religioși din ambele religii, atât evreiești cât și creștine. Învățații creștini au identificat destul de rapid *Logosul* cu Iisus, El este Hristosul, Cuvântul Lui Dumnezeu în crearea lumii.

Apoi, în secolul al treilea După Hristos a venit Plotinus (Plotin). Vederile sale erau destul de asemănătoare cu cele ale lui Filon din Alexandria. El a ajuns la concluzia că din Ființa Pură a lui Dumnezeu vin ființele, emanațiile care curg precum lumina din Soare, emanație care nu scade în intensitate. Cu cât lumina se îndepărtează de sursă, cu atât ea se diminuează în intensitate. La cealaltă extremă în depărtare, sau în întuneric, se află omul căzut pe Pământ – însă, între Dumnezeu și materie se află marele suflet-minte.

Teoriile moderne despre originea Universului se încadrează în trei grupe principale. Prima dintre acestea este *Monismul*[5] care susține că existența lumii este numai o întâmplare, este numai ceva mecanicist, nederivată și independentă de vreo cauză exterioară. Printr-un proces treptat de evoluție de la o stare simplă și printr-o

5 Concepție filozofică potrivit căreia la baza tuturor fenomenelor lumii s-ar afla un singur principiu, fie material, fie spiritual; *p. gener.* orice concepție care explică printr-un singur principiu multitudinea fenomenelor dintr-un domeniu determinat. – Din fr. **monisme.**

singură șansă, aceasta și-ar fi atins complexitatea ei din prezent. Ideea nu este nouă, ea a fost pentru prima oară predată de către Epicur în anul 306 Înainte de Hristos. Acesta este „Evoluționismul", și atâta timp cât nu explică destul de bine ce înseamnă „simpla stare" originară sau cu am ajuns aceasta la existență, teoria își amână prin sine rezolvarea problemei, în loc să răspundă la aceasta.

Cel de-al doilea punct de vedere al teoriei moderne afirmă că lumea este derivată dintr-o cauză externă, fie prin emanație, fie prin evoluția dintr-o Ființă Divină. Acesta este *Panteismul*[6]. Spinoza[7], un renumit filozof evreu care a trăit în secolul XVII, a mers atât de departe încât a declarat cu îndrăzneală că totul în Univers este manifestarea lui Dumnezeu, că toată existența este îmbrățișată într-o singură substanță, Dumnezeu sau Natură. Răul există numai în mințile limitate, a spus el, și se dizolvă atunci când este văzut ca parte a întregului. Din cauza opiniilor sale, Spinoza a fost dat afară din sinagogă; el a fost numit „intoxicatul cu Dumnezeu". Cu toate acestea, el a oferit câteva idei sobre și provocatoare.

O a treia convingere a timpurilor moderne este aceea că, lumea a fost creată în mod direct și din nimic. Acesta este *Creaționismul*, este punctul de vedere tradițional religios. Dumnezeu, ca și Creator este indivizibil, și prin urmare, emanația este o imposibilitate. Și mai mult de atât, Universul nu este pre-existent, însă a fost creat, și nu dintr-o anume substanță primordială. Teoria științifică modernă a big-bang-ului este una consolidantă, și acestea cele două merg oarecum aproape una de cealaltă. Materia înseamnă atomi, atomii înseamnă energie, energia înseamnă spirit, spiritul este de la Dumnezeu.

Ideile creștine despre originea sufletului se împart în două clasificări. *Traducianismul*[8], care a fost pentru prima dată predat de către Tertulian prin anul 200 După Hristos, este doctrina prin care se spune că sufletul este creat de alte suflete sau ființe fizice, în același mod și în același timp fiind alcătuit din alte trupuri la concepție. *Creaționismul* susține că Dumnezeu crează un nou suflet pentru fiecare trup. Pentru biserică, această problemă nu a fost niciodată rezolvată pe deplin. Nici chiar Augustin și Luther nu au fost hotărâți în legătură cu natura sufletului. Filozofia tradițională a bisericii susține că sufletul este creat în momentul în care pătrunde în noul organism.

Printre gânditorii greci de la începuturi exista și Platon care credea în pre-

---

6 Concepție filozofică monistă care identifică divinitatea cu întreaga natură. – Din fr. **panthéisme.**

7 **Baruch Spinoza**, latinizat: **Benedictus de Spinoza** (n. 24 noiembrie 1632, Amsterdam - d. 21 februarie 1677, Haga) a fost un renumit filosof evreu olandez de origine sefardă cu strămoși de proveniență portugheză (*d'Espinosa*). Spinoza a fost un raționalist și unul din reprezentanții panteismului în timpurile moderne. Gândirea lui a fost influențată de scrierile lui Thomas Hobbes și René Descartes, însă - spre deosebire de concepția dualistă a acestuia din urmă - Spinoza a avut o reprezentare monistă a lumii, întreaga existență reducându-se la ceea ce el a numit „*Substanță*".

8 Teorie potrivit căreia sufletul omenesc este transmis copiilor de către părinți în același timp cu trupul.

existența sufletelor și ulterioara lor „încarcerare" în trupuri. Puțin mai târziu, Filon și Origene[9], care de asemenea au fost excomunicați pentru opiniile lor, învățau despre sursa divină a sufletului, despre pre-existența și transmigrația spiritului în materie și din materie în spirit.

Filozofiile indiene, brahmanismul, religia cea mai veche din lume, și budismul, fac o distincție între trup și suflet (dualism) și învață despre faptul că viața fizică este numai un episod tranzitoriu în evoluția sufletului. De altfel, există câteva secte indiene care cred că întruparea are loc atât în regnul animal cât și în cel uman. Gnosticii și Cabala evreiască (un amestec de elemente evreiești și creștine timpurii), au predat multe asemenea idei, cu excepția faptului că reîncarnarea este limitată numai la rasa umană.

Vechiul Israel era împărțit în două curente principale de gândire. Fariseii, care credeau într-o existență spirituală și în nemurire, inclusiv în pre-existența sufletului și în reîncarnarea sa din spiritual către viața umană. Și mai existau Saducheii care erau materialiști și negau nemurirea și existența spirituală. Omul se naște, trăiește și moare; asta e tot, așa spuneau ei.

Cu toate că știința modernă a propulsat multe idei în legătură cu modul în care anumite substanțe gazoase primordiale au evoluat în armonie în actualul Univers, aceasta nu acordă nici o atenție existenței sufletului. Dacă toate acestea există, spune această știință modernă, acest lucru nefiind dovedit și identificat *ipso-facto*[10], atunci este puțin probabil să fie așa. Cu toate acestea, în ultimii ani, uimitoarele progrese făcute în acest domeniu (al parapsihologiei), și prin puterile psihice ale omului, s-a făcut în mod oficial o legătură între sufletul sau spiritul omului.

Astfel, oamenii de știință au luptat de mult timp cu problemele legate de natura omului și a Universului. Aceștia la rândul lor, neagă și fac un compromis între mozaicul cosmologic, argumentând cu citate din remarcabila carte care este Biblia. Pe parcursul întregii dezbateri, versiunea Genezei încă stă pe poziții ferme și de necontestat. Deoarece, mare parte a acesteia este mai degrabă simbolică decât literală, profunzimea și răsuflarea ușurată în rezolvarea ezoterică a subiectului este o scăpare pentru mintea celor care se limitează la o interpretare literală.

Lecturile lui Edgar Cayce urmează în general, și în principiu, acest model de mozaic, dacă nu chiar în unul detaliu. Acest lucru este de așteptat, deoarece, aproape în întregime, Geneza este lipsită de detalii. Cu toate acestea, lecturile lui Cayce aruncă o bună lumină asupra câtorva dintre elementele lipsă. Și mai mult decât atât, acestea furnizează explicații solide și convingătoare pentru pasajele obscure și care au rămas multă vreme în domeniul speculațiilor. Din această bogăție de material, apare o versiune a creației care este atât cuprinzătoare cât și ușor de înțeles. Într-adevăr,

9 Învățat și teolog creștin și unul din cei mai reputați Sfinți Părinți ai Bisericii.

10 prin însuși faptul - expresie folosită în argumentări și se referă la raportul de implicație între două fapte.

există aici și o descriere simplificată a unei serii de evenimente complicate, care în mod normal sunt aproape dincolo de orice înțelegere a minții umane.

Mare parte din cea mai profundă înțelegere a omului este confirmată de lecturile lui Cayce; însă, există de asemenea aici și zone în dezacord, în special în ceea ce privește conceptele moderne materialiste în legătură cu creația. Acest lucru nu este surprinzător atâta timp cât adepții ei nu numai că nu sunt de acord între ei, însă resping și orice idee în legătură cu un concept spiritual. Din cauza atâtor de puține dovezi concrete care există, argumentele lor sunt aproape în întregime teoretice. Totuși, ambele școli de gândire s-ar putea să aibă dreptate.

În teoria evoluției avem un paradox: *Evoluționiștii* spun că omul a evoluat din animal, *teologii* că se trage din Dumnezeu. Într-un anumit sens, lecturile spun ambele lucruri, că ambii au dreptate; sufletul omului este într-adevăr copil al lui Dumnezeu, iar trupul fizic a fost modelat după aceea, și într-o singură ramură, a evoluat din regnul animal. De asemenea, Pământul a fost creat și a evoluat. Însă, „veriga lipsă" nu a fost găsită, pentru că nu există nici o verigă lipsă.

Se crede că omul are o vârstă de la trei până la zece milioane de ani vechime, iar datele sunt departe de a fi sigure. Cele mai vechi dovezi, o mandibulă și dinții găsiți în Kenya, datează de doar cinci milioane de ani, iar această recentă descoperire este de trei ori cât vechimea pe care o credeau mai înainte majoritatea dintre cercetători. Treptat, vălul de mister este dat la o parte.

Într-un anumit sens, chiar și scepticii au dreptate; de fapt, omul cunoaște atât de puține lucruri sigure în legătură cu natura creației; însă motivele sale pentru a crede sunt foarte importante pentru a fi un ghid al idealurilor sale, pentru tiparele sale de dezvoltare. Se pot lua în considerare, se poate selecta și accepta numai ceea ce este precum un inel al adevărului pentru sine. Conceptele din înregistrările lui Cayce par să fie la fel de solid întemeiate pe raționament, cât și plauzibil precum orice lucru imaginat de om. Iar aceste lucruri nu sunt spuse numai *cum*, ele spun și *de ce*.

Ce urmează acum este povestea creației care se desprinde din lecturi. Aceasta nu conține surse exterioare și mici speculații; într-una sau două dintre cazuri sunt anumite ipoteze și interpretări pe care pare să se sprijine materialul, însă acestea apar din motive de continuitate și completare.

Din înregistrările lecturilor lui Cayce

La început a fost Duhul; o imensă mare de forță a minții, energie a discernământului, ocupând tot spațiu, tot timpul. Omniscientă, Omnipotență, Omniprezență, aceasta a fost sursa a tot; Cauza Primordială, Forța Universală. Acesta era Întregul, Esența vieții, EU SUNT CEL CE SUNT. Acesta era (n.tr. și ESTE) Eternul Dumnezeu.

Mintea Lui Dumnezeu îmbrățișează energia totală a vieții, pentru că totul în forma sa elementară este Unul. Tot timpul, tot spațiul, toată puterea și materia sunt în esență una și se bazează pe forța de atracție și repulsie, pe legea pozitivului și negativului, în jurul căreia se învârte Universul. Mișcarea, vibrația acestei structuri atomice, sunt manifestarea Creatorului. În timpul activități nebuloase de colectare a forțelor pozitiv-negative acestea devin putere *creatoare*. Atomii, moleculele, celulele și materia se schimbă; dar esența, duhul, nu se schimbă. Numai forma de manifestare se schimbă, nu și relația cu Cauza Primordială.

Cea de-a *doua cauză* a fost dorința; dorința de auto-exprimare, dorința de a crea, dorința de companie. Duhul s-a mișcat, iar prin mișcarea de Sine, Sinele a creat o vibrație separată; o manifestare separată. Astfel, în această mare a păcii și a vibrației în armonie a venit un *Amilius*, Lumina; prima expresie a minții divine, manifestarea dintâi a duhului, s-a născut primul Fiu care a emanat din duhul Sursei, precum un gând frumos, precum o idee. Aceasta a fost prima Creație.

Din necesitate, Amilius a fost înzestrat cu voință liberă, cu rațiune, altfel ar fi rămas *al* Întregului, *la voința* Întregului. Cu toate că este parte a Întregului și este conștient de identitatea sa cu Sursa, el a fost o entitate separată și conștient de propria sa individualitate în timp ce era totși una cu Creatorul în duh și în intenție.

Acesta a fost Amilius, Cel care a favorizat sosirea celorlalte entități sufletești în această lume electro-spirituală – pentru că toate sufletele au fost create la început; nici unul nu a fost creat mai târziu. Cu voință liberă și rațiune, ele au existat ca și copii într-o stare a perfecțiunii, în deplin acord cu Voința divină a Sursei lor. Aceste nenumărate manifestări, manifestări fără sex ale duhului, au fost descendenți perfecți ai unui Tată binevoitor și se bucurau de o viață cu adevărat spirituală, într-o lume cu adevărat spirituală. Ascultători în întregime Voinței Supreme așa cum a fost Amilius, ei au fost companioni ai Tatălui, așa cum le fusese destinat să fie; o parte a Întregului și totuși conștienți că erau entități separate și independente.

Atâta timp cât aveau libertatea de a alege, fiecare a gândit mai înainte la el însuși, prima reacție și prima impresie era oarecum diferită de a tuturor celorlalți. Astfel, fiecare idee individuală și fiecare realizare sau motiv a devenit o parte a entității. Gând după gând, experiență după experiență, fiecare dintre aceste duhuri neîntrupate și-a construit propria sa individualitate aparte și propriul său caracter. Activitatea entității duh a devenit astfel propria-și înregistrare ca suflet. Acesta este gândul și a apărut în mod gradual.

Fiecare gând și fiecare faptă s-a înregistrat nu numai pe sufletul entității ci și pe ghemul timpului și spațiului sau la altfel spus pe Înregistrările Akashice. Aceasta este „Înregistrarea Îngerului" sau „Cartea Vieții" despre care se vorbește. Nimic nu scapă acesteia. Fiecare vibrație de la începuturi este în permanență înregistrată pe fluxul timpului și spațiului.

Dar, nu pentru mult timp, voința sufletelor va rămâne departe de voința Sursei lor. Fascinate de puterea propriei lor individualități creatoare, ele au început să experimenteze. Dorința și auto-mărirea au dat naștere la distrugere – lucru care era în opoziție cu bunătatea, era opusul voinței Lui Dumnezeu. Prin mărirea proprie lor voințe și independențe a apărut egoismul și egocentrismul. A fost întoarcerea de la voia lui Dumnezeu, cea care a dus la cădere, la separare, la sfârșitul stării de perfecțiune. Aceasta a fost Revolta Îngerilor sau Căderea Omului.

Când sufletele s-au întors de la voia lui Dumnezeu către propria lor voință, ele s-au separat de casa lor spirituală, de casa lor naturală, pentru o lungă perioadă de timp. Legătura a fost întreruptă prin propria lor alegere, și numai propria lor alegere ar putea-o reface. Curând avea să nu mai există nici o cale de întoarcere; starea perfectă care era dreptul lor din naștere era deja prea dificil de atins. O evoluție auto-creată era în curs de desfășurare. Ei au căzut din ce în ce mai departe de Voia Divină, până când nu a mai existat nici o speranță de revenire – nici o revenire la origine.

Amilius și-a dat seama de ceea ce se întâmplă. A fost conceput un plan prin care s-a stabilit un mijloc de scăpare din grava situație în care se aflau „pierdutele" suflete căzute. Prin intervenția pe care el a acceptat-o în mod voluntar, avea sarcina de a readuce lumea înapoi – o sarcină aproape copleșitoare prin amploarea ei. Acesta a fost primul dintre multele sacrificii.

În conformitate cu planul, ființa a venit în materialitate; pentru că materia era esențială în scopul demonstrării fizice a *separării de spiritual*, astfel sufletele au devenit conștiente de căderea lor, <u>cu toate că Pământul nu fusese creat doar pentru om</u>. Sistemele solare, planetele și Pământul au căpătat formă, create prin aceleași vibrații-gând și prin aceeași esență a vieții emanată de mintea lui Dumnezeu. Polaritățile – pozitivul și negativul, sunt cheile de boltă în jurul cărora se rotește lumea. Atomul, format din electroni cu polaritate negativă, care se rotesc în jurul protonilor care au polaritate pozitivă, acesta este blocul constructiv. Fiecare atom, fiecare celulă, acesta sunt o lume prin ele însele, iar această lume este motivată de același duh dătător de viață, nu este Creatorul, ci sunt manifestarea Creatorului.

Cosmosul a fost construit prin intermediul și pe principiile care au devenit

cunoscute sub denumirea de muzică, aritmetică și geometrie; armonie, sistem și echilibru. Prin modificarea ritmului vibrației – a lungimii de undă și frecvenței, ca să spunem așa – au luat ființă diferitele mișcări, diferitele tipare, forme și substanțe. Acesta a fost începutul legii diversității, lege care furnizează tipare interminabile pentru modelul universal. Pe această lege se bazează marile diviziuni în forță și materie.

Fiecare model realizat în mod inerent prin el însuși are propriul plan al dezvoltării și evoluției, unul care corespunde sunetului unei note muzicale. Notele se alătură pentru a alcătui tonuri; tonurile devin fraze; frazele melodii; melodiile inter-pătrunse una în alta alcătuiesc o simfonie. Înapoia și înaintea minții lui Dumnezeu este jocul Universului; unul nelimitat în obiectivul imaginației unui Duh A-Toate-Creator.

Toată materia se mișcă și se schimbă, asumându-și propriul model în funcție de vibrația proprie și de menținerea propriei activități prin intermediul legii atracției și repulsiei, a pozitivului și a negativului. Tot ceea ce a venit în existență a fost un aspect al minții – al Duhului Creator.

Toată materia conține duh și este de natură electrică, manifestându-se în diferite forme, din cauza diferitelor ritmuri sau viteze. Fiecare dintre condițiile care există în planul material are un omolog și modelul său în panul cosmic sau spiritual. Toate forțele sunt o singură forță. Lucrurile spirituale și lucrurile materiale sunt în esență aceleași, cu toate că sunt diferite ca manifestare sau expresie.

Pământul este numai un atom în Universul lumilor. Sistemul solar cuprinde și alte lumi sau alte stări ale conștiinței, ale existenței. Cu toate că fiecare dimensiune are propriul set de legi, aceeași forță guvernează legile Pământului, ale planetelor, ale stelelor, constelațiilor, cu toate sunt ținute în spațiu prin aceeași lege a atracției și repulsiei. Pământul reprezintă cea de-a treia dimensiune, laboratorul de testare pentru întregul sistem. Celelalte planuri – Mercur, Marte, Venus, Jupiter, Saturn, Neptun, Uranus – urmează să joace rolul lor în planul de evoluție a sufletului, cu toate că într-un mod oarecum diferit și târziu față de când trebuia.

„Planul Pământului, în primul rând o masă de căldură care vibra și care a apărut dintr-o ceață clocotind, s-a decis să fie un companion al lumii în Universul lumilor. Astfel a început rotația naturală, cu încetul s-a deplasat mai aproape de Soare, cel de la care primește impulsul pentru trezirea elementelor care dau viața în diferitele sale forme."

(Cazul # 364-6)

Legile Forțelor Creatoare sunt universale. Prima este Legea Iubirii, a doua este legea propagării, a treia este legea evoluției sau a creșterii și dezvoltării. Astfel, Duhul lui Dumnezeu, Forța Creatoare, s-a mișcat pe fața Pământului și din haos a venit frumusețea naturii de la început, în toată splendoarea sa.

Cayce a spus: *„Mintea Lui Dumnezeu cuprinde întreaga energie a vieții, cu mintea Sa Universală, cuprinde evoluția în toate formele sale, în toate etapele sale de dezvoltare, precum și în toate conștiințele de sine, punctele de vedere individuale, inclusiv pe noi înșine. Totuși, noi în forma noastră fizică nu avem tipul de minte a Creatorului, ci mai degrabă tipul de minte care provine din materialitate."*

(Cazul # 792-Ca)

„Prima Cauză a fost crearea a ceea ce ar fi putut fi un companion pentru Creator; căci ea, creatura, ar fi putut fi prin manifestările în activitate (care i-au fost) date, să-și arate sie însăși, pentru a fi demn, dar și un bun însoțitor al Creatorului. Prin urmare, orice formă de viață pe care omul o vede într-o lume materială este o esență sau o manifestare a Creatorului; nu Creatorul, ci o manifestare a Primei Cauze."

„Apoi, unui suflet care vine din Creator – (atunci) când intră într-o conștiință care devine o manifestare în orice plan sau sferă de activitate, îi este dată libertatea de a alege, pentru a-și folosi aceste abilități sau calități ori condiții în experiența sa. Iar acest lucru va demonstra, va manifesta și va arăta dinainte, ce se reflectă în activitatea sa dinaintea acestei Prime Cauze."

(Cazul # 364-Sd-1)

Lui Amilius i-a fost dată în grijă sfera pământească. Regnul mineral, plantele și animalele, acestea s-au dezvoltat cu mult timp înainte ca omul să intre în acest plan. Acesta este guvernat de legi imuabile care au fost deja stabilite și sunt în aplicare. Sufletele care deja erau în duh au fost atrase în materie și au venit pe noi tărâmuri în număr foarte mare. Pământul a fost numai una dintre multele sfere pe care le-au întâlnit în calea lor și care au fost întocmite pentru aceste suflete.

Aceste suflete, fiind încă în duh și fiind atrase către planul pământesc, au observat diferitele forme de viață animală și legăturile trupești ale acestora. Ele au plutit pe deasupra acestora, văzând abundența dezvoltării acestora în ușoara răcoare tropicală. Ele au văzut fructele care creșteau pe alocuri și au dorit să guste din ele; au observat viața sexuală a animalelor și au dorit să o experimenteze. Și pentru că dorința i-a împins să caute să se exprime în materie, ele s-au înfruptat din ce în ce mai mult din material, devenind mâncători și alimentându-se din mediul fizic ce le înconjura.

Și din moment ce sufletele erau de asemenea conștiente de sine, aveau acel punct de vedere de la Dumnezeu și capabilitatea de a fi ceea ce este Dumnezeu, ele au început să se joace de-a creația imitându-L pe Dumnezeu. Astfel, ele au devenit absorbite în propriile puteri creatoare cu care fuseseră înzestrate de la început, au mimat fiarele sălbatice de pe câmpuri, și zburătoarele din aer, visând la ideile de a avea trupuri în care le-ar fi plăcut să locuiască.

Gândurile sunt fapte, iar aceste dorințe în cele din urmă s-au materializat; la început resursele întregii creații îi erau disponibile omului. Formele erau în așa manieră concepute, încât la început existau numai forme-gând sau vizualizări, realizate prin împingerea sinelui către exteriorul său, spre propria exteriorizare, într-o asemenea manieră care era mult dorită, o modalitate atomică, divizare, și în cele din urmă realizarea completă a doi sau mai mulți atomi; sau asemenea dezvoltării ameobei în apa unui lac cu apă stătută, care se multiplică mereu și mereu. Așa s-a format satisfacerea dorințelor carnale și materiale, și totuși, formele solidificate sau coagulate în materia în sine au căpătat culoarea mediului înconjurător, foarte asemănător unui cameleon care se adaptează sau preia din culoarea din jurul lui.

Mentalul a fost activitatea predominantă a sufletului, s-au altfel spus, direcția de dezvoltare. Faptul că mentalul era în mod constant în căutarea exprimării și pentru a deveni tot mai atașat de material, a necesitat o divizare a forței mentale. Acest lucru a avut ca rezultat trei faze ale procesului de gândire: Mintea *Conștientă* care dă direcția către construirea, folosirea și controlul materiei; *subconștientul* sau inconștientul, care este depozitarul memoriei, interfața ei; și *supraconștientul* care este dedicat în întregime sufletului-minte.

Acestea nu sunt trei tipuri distincte de minte, ci mai degrabă sunt funcții ale unei singure minți, ale *unei minți cu trei nivele diferite*. Se pare că între conștient și supraconștient există un război constant, sau altfel spus, ele lucrează în scopuri încrucișate. Cu toate acestea, în cele din urmă supraconștientul trebuie să fie învingător.

Astfel, sufletele folosindu-se și abuzând de privilegiile lor, au fost

realizate cele mai înalte precum și cele mai josnice aplicări ale forțelor divine. La puțini dintre cei care au căutat să cunoască îndrumarea, calea, aceasta le-a fost întotdeauna oferită; masele s-au întors în mod deliberat înapoi, căutându-și împlinirea propriilor dorințe. Acestea au fost prinse în capcană.

Haosul rezultat nu au fost făcut numai prin formele luate, dar și prin aplicarea greșită a forțelor spirituale. Masculinul și femininul au apărut în existență. Aceasta a fost separarea sexelor, divizarea naturii „omului" în forțe pozitive și negative.

Prima femeie s-a numit Lilith, ea a fost precursoarea Evei, și atunci a apărut un conglomerat de monstruozități. Ciclopi, satiri, centauri, unicorni și diferitele forme menționate în mitologie, având trupuri de animale și capete umane, acestea au venit în existență. Astfel, sufletele care au venit, au influențat și au direcționat, au locuit în trupurile care erau proiecții ale propriilor creații mentale și au propagat o rasă de monstruozități.

Trupurile lor au fost propriile lor creații și nu zeități. Acestea au fost fiicele oamenilor, giganții de pe Pământ despre care se vorbește în Vechiul Testament. Deci, o ciudățenie, o stare coruptă a existenței a venit în existență, însă a fost începutul unei perioade de evoluție în îndelungata luptă a spiritului pentru cucerirea puterii asupra materiei.

Monstruozitățile mergeau pe Pământ și se amestecau cu animalele. Sexul a fost factorul determinant, astfel că, acesta este simbolizat printr-un șarpe. Prin suflete descendente care se nășteau din nou și din nou într-o închisoare a materiei, acestea nu putea să scape singure. Prins în aceste trupuri grotești, omul a ajuns într-un fel de derivă, tot mai departe și mai departe de Sursa lui, de existența armonioasă în pace și în iubire și care îi fusese menită. Prin acest lucru, el s-a aruncat intenționat pe sine însuși în satisfacerea carnalului; a făcut acest lucru folosind puterile creatoare pentru sine însuși, prin folosirea distrugătoare a spiritualului. Acesta este Păcatul Originar al omului.

Numai pe Pământ au luat sufletele materie ca să devină fizice. Pe alte planuri și în alte tărâmuri ale conștiinței, evoluția spiritului este variată. Numai în fizic, în planul tridimensional, se face trecerea de la un plan la celălalt, procesul necesitând ceea ce este denumit naștere și moarte. Sufletul, duhul lui Dumnezeu în om, a fost de la începuturi nemuritor. El nu se naște și nici nu moare, pentru că sufletele sunt precum corpusculii din trupul Lui Dumnezeu, Întregul.

Amilius, cu ajutorul sufletelor-entități minte-spirit din alte tărâmuri, „fii ai Celui PreaÎnalt" - a intervenit în această evoluție greșită pe care omul și-a creat-

o pentru el însuși pe Pământ. Printre diferitele forme fizice de pe Pământ, a existat un trup ca model și care se potrivea cel mai bine necesităților omului. Acesta a fost un trup care ar fi putut fi de ajutor, nu unul care să încurce în lupta pentru a fi ca unul (în acord) cu Făcătorul.

Prin propria sa alegere, Amilius însuși a coborât în materie și a devenit Adam, om cu trup și sânge, primul din rasa perfectă, primul dintre Fiii Lui Dumnezeu, spre deosebire de „Fiicele Omului", progenituri ciudate ale Amestecului. Acesta a fost motivul mustrării, pentru a se *păstra rasa pură* dat „Fiilor Lui Dumnezeu care au privit pe fiicele Omului și le-au văzut ca și cum ar fi frumoase." (Geneza 6:2)

Adam a fost un om, dar de asemenea a fost mai mult; El a fost (și este) simbolul întregii rase umane, al celor cinci rase. Eva a fost creată ca suflet pereche ideal pentru Adam, din cauza naturii spirituale divizate în pozitiv și negativ a omului. Astfel, Eva a fost de asemenea simbolul „celeilalte jumătăți" a naturii umane, pentru toate rasele. Aceasta a fost ultima dintre creațiile importante.

În femeie sunt exprimate negativul și receptivitatea; pozitivul fiind suprimat. În bărbat, pozitivul și activul este exprimat, iar negativul suprimat. Pentru că la început Fiii Lui Dumnezeu, sufletele, erau androgine, combinând masculinul și femininul într-unul singur. Primul companion, Lilith a fost o proiecție în lumea animală - un mijloc de a atinge un scop pentru satisfacerea dorinței pentru care intrase. Prin întoarcerea înapoi la planurile Creatorului și abținerea de la impulsul creator, crearea Evei a fost necesară ca pereche de ajutor, ca echilibru în lupta îndelungată pentru întoarcerea înapoi către Dumnezeu, acesta trebuia să fie rezultatul. Eva a fost creată de Dumnezeu imediat din sufletul entitate deja existent. „Dumnezeu a spus: Să fie viață," și atunci a fost viață.

Prin Eva, complementul perfect al lui Adam, s-a făcut canalul de reproducere al rasei perfecte. Cain s-a născut din părinți fizici perfecți. Adam și Eva, și contemporanii lor, au fost creații speciale și nu evoluții din ceva ce fusese deja creat. Omul nu descinde din maimuță.

Totul pe Pământ a fost pregătit pentru venirea omului. Legi imuabile au fost stabilite pentru viața și susținerea sa. Prin intermediul legii relativității, pozitivul și negativul, experiența bărbatului și femeii pe Pământ; ziua și noaptea, cald și rece, bine și rău, cu toate au fost făcute prin intermediul celor cinci simțuri și prin raționamentul minții.

Cu toate acestea, fără să știe, omul și-a păstrat întotdeauna cel de-al șaselea, al șaptelea și al optulea simț. Aceștia sunt factori psihici sau extrasenzoriali ai sufletului care s-au retras în mod gradual undeva în fundal, în

timp ce duhul intra din ce în ce mai mult în materie.

Proiecția rasei perfecte în materie nu s-a făcut numai în Grădina Edenului – despre care lecturile spun că a fost în Iran și Caucaz[11] – ci în același timp, în cinci locuri diferite de pe Pământ.

Aceste cinci locuri ocupate în lume, reprezintă cele cinci simțuri care urmează să fie cucerite înainte de a fi atinsă din nou perfecțiunea. Erau în acel timp 133 de milioane de suflete pe Pământ. Rasa albă se afla în Iran, zona Caucazului de-a lungul Mării Negre și în Munții Carpați din Europa Centrală (n. tr. Din lecturi se înțelege faptul că pe atunci Munții Caucaz și Munții Carpați formau un singur lanț muntos, iar Marea Neagră nu avea forma și dimensiunile actuale). Rasa galbenă a fost în ceea ce mai târziu a devenit Deșertul Gobi din Asia de Est. Rasa neagră a fost în Sudan și partea de sus a vestului Africii. Rasa brună în Anzi și Lemuria, continentul situat ulterior în

11 Este reprodusă mai jos traducerea aproximativă a câtorva paragrafe din Lectura nr. 364-13, lectură dată pentru fiului său Hugh Lynn Cayce în ziua de 17 noiembrie 1932.
Întrebarea: „Este corect că au fost stabilite de la început locurile pentru cele cinci rase?"
Răspunsul: „Așa cum găsim, acestea au fost astfel: Cea din Gobi, galbenă. Cea albă – mai degrabă în Carpați decât în India, cu toate că nu este alegerea lor. Cea roșie, desigur în Atlantida și America. Brună în Anzi. Neagră în câmpia și zona Sudanului sau Africa."
Întrebarea: „Unde se afla regiunea Carpați?"
Răspunsul: „Aarat."
Întrebarea: „Unde se află locația? Este aceasta pe hartă astăzi?"
Răspunsul: „Partea de sud a Europei și Rusiei, Persia și acest ținut. Munții Caucaz."
Întrebarea: „De ce a fost ales numărul cinci pentru proiecția celor cinci rase?"
Răspunsul: „Acest lucru, așa cum îl găsim noi, înseamnă acel element care îl reprezintă pe om în forma sa fizică, precum și atributele pentru ca acesta să devină conștient DE esențial sau spiritual pe calea sa către conștiința fizică. În ceea ce privește simțurile; ca și simțuri CE PROVIN din diferitele forțe, acestea i-au fost date omului pentru completarea activităților din domeniului în care se găsește el însuși. Pentru certitudine, acest lucru poate fi extins. Aceasta trebuie avut în vedere în relație cu faptul existenței promisiunii că El va veni din nou. Poate orice grupare în parte să gândească pentru ea însăși ca și cum ar fi un singur om, El va apărea ca la început și așa va fi pentru totdeauna, pentru ca omul să fie conștient și să recunoască faptul că nu trebuie să fie răstignit numai de dorințele sale carnale, ci și de toate elementele care se fac PENTRU conștientizarea manifestărilor spirituale în planul material!"
Întrebarea: „Apariția celor cinci rase s-a produs simultan?"
Răspunsul: „S-a întâmplat în același timp."
Întrebarea: „Descrieți suprafața Pământului în perioada apariției celor cinci proiecții."
Răspunsul: „Aceasta a fost dată. La început, sau ceea ce este cunoscut sub denumirea de începutul ori Caucaz și Carpați, sau Grădina Edenului, ținut care se află acum mai mult în deșert, cu toate că este mult munte și se desfășoară multe în ținuturile de acolo. Porțiuni ale nordului extrem au devenit după aceea porțiuni sudice, sau porțiuni polare care s-au transformat după aceea ocupând regiunile tropicale și semi-tropicale; deci, este greu de discernut sau de relatat schimbările. Nilul se vărsa în Oceanul Atlantic. Ceea ce este acum Sahara, era un ținut locuit și foarte fertil. Ceea ce este acum parte centrală a acestei țări (America), bazinul Mississippi, era totul ocean, numai platoul exista, regiuni care sunt acum părți din Nevada, Utah și Arizona au format ceea ce cunoaștem acum ca Statele Unite. De-a lungul Atlanticului se formau părțile exterioare sau ținuturile joase ale Atlantidei. Apoi, Anzii sau coasta Pacificului a Americii de Sud, a ocupat porțiunea extremă de vest a Lemuriei. Urali și de asemenea regiunile nordice erau transformate într-un tărâm tropical. Părți din deșertul mongol erau atunci teren fertil. Acestea îți vor permite să-ți faci un ANUMIT concept despre starea în care se prezenta Pământul în acel timp. Apoi, despre transformarea oceanelor, ele nu mai poartă denumirile lor, și totuși, de unde vine numele lor? Care este legenda, și chiar, care este numele lor?"

zona Oceanului Pacific. Rasa roșie a fost în Atlantida și America.

Mediul înconjurător și condițiile climatice determină culoarea rasei. Pentru toți oamenii, indiferent de culoare, era un singur sânge și sunt membri ai rasei „perfecte". Pur și simplu, culoarea rasei l-a adaptat pe om la condițiile care urmau să fie îndeplinite și simbolizează atributul de conducător al oamenilor din acea rasă. În cadrul rasei albe, vederea și simțul văzului este predominant sau accentuat; în cea roșie, sentimentul sau emoția; în cea galbenă, auzul; în cea neagră, satisfacerea poftelor; iar în cea brună, accentul este pe simțul mirosului.

Evrei ca și popor, s-au dezvoltat la o dată mult mai târzie. De asemenea, egiptenii au apărut mai târziu ca urmare a unui amestec între rasele roșie, neagră și albă, cu aproximativ 10.000 de ani Înainte de Hristos.

Continentul Atlant a fost cel mai important ca ținut și ca suprafață din lume și a fost centrul primei civilizații. Prin cel de-al doilea aflux de suflete a venit rasa perfectă, cu aproximativ 10 milioane și jumătate de ani în urmă – avea să înceapă o nouă eră a evoluției omului pe Pământ.

Atlanții au fost un popor pașnic și au făcut progrese rapide în folosirea resurselor naturale. Gazul natural și focul au fost printre primele descoperiri. În anii care au urmat, ei au construit o civilizație superioară din mai multe puncte de vedere.

Divizarea forțelor mentale a avut loc în timpul primilor o mie de ani de la ocuparea Pământului de către rasa perfectă. Prin această divizare a forțelor mentale a fost o legătură cu materialul și una cu spiritualul. Aceasta a avut loc printr-o din ce în ce mai slabă accentuare a aspectului divin al naturii sale, omul devenind din ce în ce mai puțin conștient de proveniența sa. Pentru că omul nu a recunoscut că este o parte a ceea ce este, nu și-a recunoscut unicitatea în întreaga materie, forțele sale, ci s-a bazat din ce în ce mai mult pe mentalul fizic cu interpretările carnale ale acestuia. Odată cu trecerea timpului, numai visele, rugăciunea și religia au mai rămas să-i amintească despre originea sa divină. Dorința care l-a condus către acceptarea acestor lucruri pe care el le cunoștea în mod instinctiv nu era una adevărată; el s-a amestecat cu monstruozitățile și a produs „amestecături" - jumătate animal, jumătate om. În cele din urmă, el și-a pus propriul ego mai presus de orice altceva, „Și s-a căit Dumnezeu că la făcut pe om pe Pământ și s-a mâhnit în inima Sa." [I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.](Geneza 6:6) Biblia ne oferă o relatare a potopului care a avut loc cu aproximativ 28.000 de ani Înainte de Hristos, iar în Atlantida a avut ca rezultat scufundarea celor mai mari și mai multe dintre insule. Lemuria de asemenea, a dispărut în Oceanul Pacific.

Totuși, chiar și în acele zile, la fel ca în toate epocile, au existat oameni

care au reușit să atingă o asemenea înaltă conștientizare a Creatorului încât nu a fost necesar pentru ei să mai treacă din nou prin planul terestru. Pentru că, „chiar și în ziua aceea ei au chemat numele Domnului"... Și „Enoch a umblat cu Dumnezeu, și el nu mai era; pentru că Dumnezeu l-a luat pe el." [Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu.] (Geneza 5:24) Câteva dintre suflete s-au întors la alegere pe planul Pământesc, iar cele mai multe prin intermediul legii (n. tr. Este vorba despre Legea Cauzei și Efectului).

Din timp în timp, unii au fost ridicați pentru scopuri specifice, și astfel ciclul a continuat, din nou și din nou au existat și s-au ridicat anumite suflete pentru a se manifesta într-o „modalitate mai benefică, magnifică și mai nobilă", ca să-i arate omului calea. A fost aici dată dintotdeauna direcția pentru cei care caută Lumina, calea pentru a deveni din nou una cu Creatorul. De-a lungul multora și îndelungatelor perioade de dezvoltare ale omului, progresul său s-a accelerat s-au a retrogradat ori a rămas în staționare, în mod proporțional cu exercitarea propriei sale *voințe* spre bine. Astfel, în dezvoltarea fiecăruia dintre oameni primul care trebuie cucerit este propriul sine. Ceva precum ar fi nașterea, pentru că aceasta este parte a legii universale. Puneți aceste lucruri în alt mod, mintea omului însuși, în totala sa funcționalitate, trebuie să fie unificată și armonizată dacă el este pe cale să-și amintească și să-și accepte originea sa divină, moștenirea sa.

Au existat aproape la fel de multe variații în folosirea forței mentale pe cât de multe individualități sunt. Ce anume hrănește un suflet, pe ce se bazează, acestea devin mijloacele sale, modalități de dezvoltare sau de întârziere; pentru că binele și răul se exprimă în funcție de motive și utilizarea motivelor. Oamenii din Atlantida au trecut prin aceleași stadii de dezvoltare ca și cei de celelalte rase și din celelalte ținuturi; însă progresul lor avea să fie mult mai rapid, cel puțin cel material dacă nu și cel spiritual.

Astfel este duhul Lui Hristos, Sfântul Duh în Adam – un om precum o rasă, o cale care a fost pregătită pentru cucerirea lumii; lupta duhului asupra materiei, binele contra răului. Ca urmare, prin Adam ca și individualitate, și la fel de bine ca și grup (Adam înseamnă om), umanitatea și-a început lunga călătorie înapoi către starea de ființă demnă și însoțitare a Creatorului. Acesta avea să fie un drum lung, o călătorie obositoare pentru omul care este străin pe Pământ.

În anul 1930, Edgar Cayce a oferit o serie de lecturi în legătură cu istoria creației relatată în Scripturi. Aceasta este esența a ceea ce a spus el.

În Biblie, cel ce a scris Geneza a avut sarcina de a explica ce se întâmplă în infinit prin cuvinte limitate, ușor de înțeles pentru minți limitate în principii, dacă

nu și în metodă. Primul capitol are legătură cu perioada de dinainte și cu perioada din timpul celor cinci proiecții ale Sufletului Lui Hristos, cu perioada lui Amilius pe planul pământesc.

Se presupune că Moise împreună cu Iosua ar fi scris cartea Genezei și era evidentă ideea de a oferi oamenilor din timpul lui Moise un concept despre ce a fost la începutul apariției omului în conștiința materială.

Cartea lui Iov scrisă de Melchisedek, este o relatare a Fiului în ale cărui mâini a trecut Pământul și încercările prin care a trecut în carne, astfel încât să poată deveni salvator al omenirii.

Biblia este în primul rând o carte ezoterică, o carte simbolică. Geneza este povestea creației comprimată în câteva versete scurte. Simbolurile și personificările sunt utilizate într-un cadru pământesc pentru a transmite ideile din spatele evenimentelor produse în întreg universul, pe tărâmul spiritual și în trupul uman însuși.

În cel de-al doilea capitol al Genezei, este povestea lui Adam, aceasta este adevărata poveste a omului ca om, începutul. Aceasta nu este o recapitulare a ceea ce a fost mai înainte. În timp ce primul capitol vorbește despre omul duh, cel de-al doilea vine cu relatări despre rasa perfectă și omul fizic pe Pământ, „pentru că acolo nu era un om care să lucreze pământul" (versetul 5). Pământul însuși era complet, cu capacitatea de a furniza tot ceea ce este necesar pentru reproducere.

Ca urmare a creației din cea de-a șasea zi, Pământul a fost ocupat de suflete care s-au proiectat ele însele în materie, interesate de evoluția vieții pe acest Pământ și care nu erau conștiente că astfel erau separate de imaginea din care au fost făcute. O perfecțiune, un om fizic a trebuit să fie creat ca și creație separată, în scopul de a putea fi o comparație pentru sufletele care s-au proiectat ele însele în animale și au produs monstruozități. Omul, omul fizic perfect a fost creat, se spune în Geneza 2:7, pentru a fi o contra-parte fizică a creației spirituale, acest lucru este exprimat în Geneza 1:26. Omul creat a fost făcut după imaginea Lui Dumnezeu, el a fost făcut din pământ, iar ca exemplu se poate da trupul uman care este compus din punct de vedere chimic din toate elementele ce se află în sol.

Când sufletele eu fost create la începuturi, ele nu erau nici bărbat, nici femeie, ci ambele, un complet întregit. Sufletul în sine nu are nici un sex, ci adoptă o expresie pozitivă sau negativă atunci când vine în materialitate, în acord cu dezvoltarea și cu scopul care trebuie să fie îndeplinit.

De asemenea, timpul când a venit Adam a fost împărțit în alte etape ale creației. Eva a fost creată pentru a completa expresia lui Adam ca exemplu

pentru ceilalți. Adam era făcut deja complet, astfel că a fost necesar să se ia forța negativă din trupul său fizic și care trebuia să se exprime prin Eva. Asta nu înseamnă că sufletul lui Adam a fost împărțit, ci faptul că din trupul său a fost luată forța negativă prin care un alt suflet s-a manifestat ca Eva. Ei au fost ceea ce am putea numi suflete gemene. Fiecare suflet este complet în el însuși, însă în relație unul cu celălalt, bărbatul este pozitivul iar femeia este negativul.

Astfel a venit Universul în existență, prin Mintea Făcătorului. Pământul a venit în existență foarte asemănător cu modul în care fiecare celulă atomică se înmulțește prin sine însăși; iar lumile sunt și acum făcute prin același proces.

Când Pământul s-a răcit și a devenit locuibil, omul ca om a intrat în el prin intermediul minții Făcătorului. El a intrat în forma materială a omului carnal; care, precum carnalul, putea muri, se degrada și se întorcea în țărână. Însă, duhul din om este nemuritor și etern ca să poată deveni din nou una cu Creatorul. „Voi nu știți că sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul Lui Dumnezeu locuiește în voi?"

Cu toate că omul a parcurs un drum lung pentru a stăpâni Pământul, din punct de vedere material și științific, el continuă totuși în încercarea de a-și supune semeni. El încă nu și-a acceptat pe deplin Frăția omului și Paternitatea Lui Dumnezeu. Pentru că, într-adevăr, oamenii cu toții sunt frați; nu există în realitate nici o altă relație între oameni..

Depășirea monstruozității, amestecului și influențelor animalice s-au realizat prin renaștere, chirurgie, precum și prin evoluția către un scop mult mai divin. În cele din urmă, influențele animalice au dispărut cu aproximativ 9000 de ani înainte de Hristos. Urme ale acestor patetice creaturi, cu anexe lor ca aripi, cozi, pene, gheare și copite au fost ulterior descrise cu precizie în arta asiriană și egipteană. Sfinxul este unul dintre notabilele exemple ale acestor monstruozități de la începuturi.

Extrase din lecturile lui Cayce

„Când forțele Universului s-au adunat împreună, pe deasupra apelor era sunetul venirii fiilor Lui Dumnezeu. Și stelele dimineții cântau împreună. Peste suprafața apelor era vocea gloriei venirii omului pentru a locui. Pământul în forma sa a devenit un loc; iar după aceea, capabil pentru a fi o locuință pentru creatura numită om."

(Cazul # 34-L-1)

„Entitatea a fost... la început când primul dintre elemente a fost dat și forțele

care au fost puse în mișcare și care au fost aduse sferei... numită planul terestru... atunci când stele dimineții cântau împreună, iar vânturile murmurând, aduceau vestea venirii pentru locuire a omului, a duhului Creatorului; și el a devenit un suflet viu. Entitatea a intrat pentru a fi cu acea mulțime."

(Cazul #294-L-1)

„Entitatea se găsea ea însăși în trup, minte și suflet; acesta răspunde Dumnezeirii - Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, în lumea tridimensională. Dumnezeu s-a mișcat și spiritul a venit în activitate. În mișcare a fost adusă lumina și mai apoi în haos. În această lumină a venit creația a ceea ce a venit să fie Pământul material; în sferele în legătură cu Pământul, cu spațiul și cu timpul. În răbdare au evoluat acestea prin acele activități, până când au fost cerurile și constelațiile, stelele și Universul așa cum este el cunoscut – sau încearcă să fie cunoscut de către sufletele entități din planul material."

„Apoi a venit materialitatea pe Pământ, prin Duh împingându-se ea însăși în materie. Duhul s-a individualizat, apoi a devenit ceea ce noi recunoaștem în unii și în ceilalți ca entități individuale. Duhul care folosește materia, care folosește orice influență în mediul pământesc pentru slava Forțelor Creatoare, împărtășind-o și făcând-o parte a Conștiinței Universale."

„Ca și entitate, ca individualitate, aplicând acestea ea însăși, prin răbdare devine conștientă, în timp și în spațiu, în relația sa cu Dumnezeirea. Pentru că în ea însăși își găsește trup, minte și suflet. Așa cum Fiul este constructorul, astfel și mintea este constructorul entității individuale."

(Cazul #3508-MS-1)

„Să ne reamintim că Pământul a fost populat de animale înainte să fie populat de om! Prima dată (a fost) ceva precum o masă, din care s-a ridicat o ceață; apoi s-a ridicat ceva cu lumina care s-a desprins din aceasta, stabilind ea însăși (să fie) precum un companion al acestora (planetele) în Univers; și-a început atunci normalele sale rotații, cu diferitele efecte asupra variatelor porțiuni ale aceluiași (Pământ) astfel cum, încet – și încet o mai face și acum, se apropie

sau se îndepărtează de Soare, acesta a primit impulsul lui pentru trezirea elementelor care dau însăși viața (prin radiația unor asemenea elemente... de la Soare)... Aceste elemente au atracția și repulsia lor, sau... animozitățile și apropierile împreună. Acestea le vedem prin întreaga împărăție... indiferent că vorbim despre gazde cerești, despre stele sau despre planete."

(Cazul #364-6)

„Omul a fost făcut ca om. Au fost, și sunt – așa cum le găsim, doar trei creații... materia, forța și mintea. Trupul nu este numai un trup, însă dezvoltarea unică a rămas întotdeauna aceeași (ca model)... și a fost numai (dezvoltare) pentru a satisface necesitățile omului, pentru care a fost făcut tot ceea ce a fost făcut. Numai omul a avut evoluție... o dezvoltare graduală înainte către mintea Făcătorului."

„Omul a fost făcut de la început, ca să fie stăpân peste acele elemente care au fost pregătite în planul pământesc pentru necesitățile sale. Atunci când planul a ajuns prin forțe și condiții, astfel încât să îl susțină pe om pe fața Pământului, omul a apărut. Iar în om se găsește tot ceea ce poate fi găsit pe întregul plan al Pământului, și altele în plus, sufletul omului este ceea ce îl face să fie mai presus de regnul animal, vegetal și mineral, al Pământului. Omul nu descinde din maimuță, însă el a evoluat, s-a reînnoit din timp în timp – aici puțin, dincolo puțin, pas cu pas."

„Omul este om și reprezintă ordinea creației Lui Dumnezeu chiar așa cum (L-a făcut) pe Fiul Său care, în calitate de reprezentant al Tatălui, a luat forma de om, cea mai măreață creație a planului; și a devenit pentru om elementul care arată... Calea, direcția, Viața, Apa, Vița către Veșnicie..."

„<u>Toate sufletele au fost create de la început si se află pe drumul lor înapoi către găsirea locului de unde au venit</u>."

(Cazul #8337-D-276)

„... Dumnezeu s-a mișcat și a zis, Să fie lumină, și a fost lumină. Nu lumina Soarelui, ci mai degrabă Lumina pe care fiecare dintre suflete o are, și a

avut dintotdeauna, ființa sa."

(Cazul #5246-L-1)

„În forma materială, așa cum găsim, a fost primul în acele proiecții din regnul animal, printre organismele care au căpătat în mod gradual formă; și în diferite combinații... clasificându-se ele însele ca zei sau conducători peste... mulțimi, sau peste păsări, pești – în mare parte, în forma omului din ziua de astăzi... Acestea au căpătat mai multe dimensiuni ale staturii... de la pitici și până la uriași, pentru că erau uriași în acele zile – oameni înalți de la trei până la trei metri și jumătate și destul de bine proporționați."

(Cazul #364-11)

„Sămânța a fost adusă pe Pământ în sezonul ei, iar omul a venit în planul pământesc ca să fie domn a toate în această sferă; <u>omul a apărut în cinci locuri, în acelasi timp</u>. Acestea sunt cele cinci simțuri, cele cinci raționamente, cele cinci sfere, cele cinci evoluții, cele cinci națiuni. Atunci numărul de suflete din planul pământesc era de 133 de milioane de suflete."

(Cazul #5748-1, 2)

„La început, materia a fost impregnată cu duhul Influenței Creatoare, atunci a venit în existență Omul în mediul său, care a fost făcut pentru a fi locuit de Duh, cu un suflet care trebuia să fie făcut una cu Energia Creatoare."

„Această materie a devenit impregnată cu duh, rezultând în realitate faptul că acest duh separat a săvârșit o greșeală; și numai prin mediul material sau carne puteau să-i fie manifestate bine atributele."

„Pentru că duhul răului nu s-a făcut – nu s-a făcut ca să se manifeste în materie, acesta numai a fost mutat, sau pus deasupra sau peste materie... Astfel cum procesul timpului s-a mutat în - și prin materie, astfel a venit aici omul – în minte limitată – conștiința sufletului care să locuiască, duhul, trupul..."

„Prin urmare, așa cum găsim, mintea omului s-a divizat pentru înțelegerea în conștiință, conștiința fizică; subconștientul sau conștientul inconștient; și

supraconștientul sau sufletul conștient al entității individuale."

(Cazul #5752-3)

„Pentru că entitatea nu a venit doar la întâmplare. Pentru că Pământul este o lume a cauzalității, pentru că pe Pământ cauza și efectul sunt legi normale. Și cum fiecare suflet intră în acest plan, el este alimentat sau oferă anumite lecții sau adevăruri către ceilalți, de asemenea, poate dobândi mai multă cunoaștere cu privire la scopul pentru care au intrat fiecare dintre suflete..."

„Apoi, voi ca și suflet entitate, de la început ați căutat tovărășia Lui Dumnezeu; a-ți pierdut această tovărășie prin alegerea... a ceea ce v-ar satisface s-au gratifica numai dorința materială. Astfel că voi, precum și Maestrul, intrați din nou și din nou; veniți pentru a înfăptui legea aducându-vă sufletul întru ființă: pentru a fi una cu cel al Lui."

(Cazul #3645-L-1)

„Întrebare. Formele inferioare ale creației precum animalele, au ele suflet sau orice formă de viață în spirit?"

Răspunsul. Cu toate au forța spiritului. Omul, așa cum a fost el făcut, poartă în el forța sufletului, cel care a fost făcut egal cu cel al Creatorului de la început și în relație cu realizarea sa (a omului) în planul existenței. Prin urmare, este necesară dezvoltarea acestei energii a sufletului... Pentru că în om găsim ambele, entitatea spirituală cât și entitatea fizică."

(Cazul #900-24)

„<u>Supraviețuirea celui mai bine adaptat se aplică numai regnului animal nu și omului</u>. <u>Hai să citim întreaga istorie</u>. <u>Ce anume a supraviețuit – forța brută, sau dezvoltarea pe calea către Dumnezeu?</u> <u>Cine supraviețuiește – omul care îl studiază pe Dumnezeu și caută să imite forțele și puterile Sale, sau omul care imită forțele pământului sau ale cărnii?</u> <u>La asta să răspunzi tu pentru tine însuți...</u>"

(Cazul #900-340)

„Întrebare. Sunt sufletele perfecte, așa cum au fost ele create de Dumnezeu de la început? Dacă este așa, de ce mai este nevoie aici de dezvoltare?

Răspunsul. Răspunsul la această întrebare poate fi găsit numai în evoluția vieții, și într-o asemenea modalitate încât să fie înțeles de mintea limitată. În Cauza sau Principiul Primordial totul este perfect. Această parte a întregului (manifestarea în creație a sufletelor) poate deveni un suflet viu și să fie egală cu Creatorul. Pentru a pricepe această poziție, prin separarea de El, acesta (omul) trebuie să treacă prin toate etapele de dezvoltare în scopul de a putea fi una cu Creatorul."

(Cazul #900-10)

„Întrebarea 1. Prima dintre probleme se referă la motivul creației. Ar putea să-i fie acordată Lui Dumnezeu dorința de a se experimenta pe Sine Însuși, dorința de companie a Lui Dumnezeu, dorința Lui Dumnezeu de a se exprima într-un mod sau altul?

Răspunsul 1. Dorința Lui Dumnezeu de companie și de exprimare.

Întrebarea 2. Cea de-a doua problemă se referă la ceea ce este denumit în diferite feluri ca, răul, întunericul, negarea, păcatul. Ar putea fi spus că această condiție a existat ca un element necesar al creației, că sufletului – fiindu-i oferită libertatea de a alege, și-a găsit el însuși puterea de a se da spre pierzare? Sau ar trebui spus că acesta (răul, păcatul) este o condiție creată prin activitatea sufletului însuși? În orice caz, ar putea fi acesta descris precum o stare de conștiință, o lipsă graduală de pierdere a conștiinței sinelui și în relația sinelui cu Dumnezeu?

Răspunsul 2. Aceasta înseamnă libertatea de a alege, și pierderea sinelui însuși în relația sa cu Dumnezeu.

Întrebarea 3. Cea de-a treia întrebare are de-a face cu căderea omului. Ar putea fi descrisă precum ceva ce a fost inevitabil în destinul sufletelor? Sau ceva ce Dumnezeu nu a dorit, dar pe care El nu a putut-o preveni îndată ce a acordat libertatea de alegere...?

Răspunsul 3. Îndată ce a acordat libertatea de alegere, El nu a putut preveni acest lucru. Pentru că El a făcut entitățile individuale la început... desigur

că, începutul păcatului a apărut (în suflete) în căutarea experiențelor lor însele în afara planului sau a modului în care Dumnezeu le-a exprimat. Vezi, astfel a apărut individualul?

„Având acordată libertatea de alegere, și chiar având o cunoaștere dinainte, chiar prin a fi omnipotent și omniprezent – aceasta este numai o parte a alegerilor Lui Dumnezeu, Dumnezeu cunoaște sfârșitul acesteia."

Întrebarea 4. Cea de-a patra problemă se referă la timpul omului pe Pământ. Inițial a fost destinat ca sufletele să rămână în afara formelor pământești iar rasele originare au apărut ca o necesitate în urma greșelii?

Răspunsul 4. Pământul si manifestările sale au fost numai expresia Lui Dumnezeu și nu neapărat un loc pentru sufletele oamenilor atunci când au fost create... pentru a satisface necesitățile condițiilor existenței...

Întrebarea 6. Cea de-a șasea problemă se referă la locuirea în sisteme și pe planete din afara sistemului, între viețile pământești. Acest lucru va fi dat prin această sursă, această entitate... a mers în sistemul Arcturus, după care s-a întors înapoi pe Pământ. Acest lucru poate indica o etapă obișnuită sau mai puțin obișnuită în evoluția sufletului?

Răspunsul 6. Așa cum a fost arătat, sau a fost indicat și în alte surse în afară de aceasta, respectiv această (foarte importantă) problemă – Arcturus este ceea ce poate fi numit centrul acestui Univers; (sistemul) prin care trec individualitățile, și perioada prin care vin la alegere indivizii, prin care se stabilește dacă această reîntoarcere este completă (evoluție) acolo; ... acesta vine în acest sistem planetar, către Soarele nostru și sistemul lui planetar, sau trece către altele. Acesta a fost un pas mai puțin obișnuit – și totuși, unul normal.

Întrebarea 7. Cea de-a șaptea problemă se referă la implicațiile care decurg din cea de-a șasea problemă. Este necesară terminarea unui ciclu solar înainte de a putea merge către alte sisteme?

Răspunsul 7. Este necesară terminarea ciclului solar. ...

Întrebarea 9. Trebuie să fie terminat un ciclu solar pe Pământ, sau poate fi acesta completat pe o altă planetă; ori fiecare planetă are un ciclu propriu care

trebuie completat?

Răspunsul 9. Dacă acesta a început pe Pământ, el trebuie terminat pe Pământ. Sistemul solar din care face parte Pământul este numai o parte a întregului. Pentru că, după cum este indicat în numărul de planete care au legătură cu Pământul, acestea sunt una și aceeași... și au legătură una cu cealaltă.

Întrebarea 15. Sunt ereditatea, mediul și voința, factori egali în ajutorul sau întârzierea dezvoltării entității?

Răspunsul 15. Voința este cel mai mare dintre factori, pentru că poate depăși orice, pe oricare și pe toate celelalte – cu condiția ca voința să fie una cu paternul, înțelegi? Pentru că nici o influență ereditară, nici mediul sau alte fleacuri nu depășesc voința, altfel ce fel de patern ar fi putut fi arătat în sufletul individual – nu contează cât de departe poate rătăci acesta – ar fi putut acesta să intre cu El în Sfânta Sfintelor?

Întrebarea 16. Cea de-a noua problemă se referă la simbolul potrivit sau asemănător pentru Maestru, Hristosul. Ar putea fi descris Iisus ca Suflet care a trecut primul prin ciclul de vieți pământești pentru a atinge perfecțiunea, incluzând de asemenea și perfecțiunea în viețile planetare?

Răspunsul 16. Ar putea fi. El este precum omul, înțelegi?"

Întrebarea 17. Ar putea fi descrisă precum o misiune voluntară a Aceluia care era deja perfect și s-a întors la Dumnezeu după ce și-a realizat Unitatea Sa în celelalte planuri și sisteme?

Răspunsul 17. Corect."

(Cazul #5749-14)

„Lumile au fost create și se află încă în procesul de creație, în această masă eterogenă care este numită sfera exterioară; sau în acele porțiuni către care privește omul în sus, în spațiu. Ceața se adună... în ceea ce este începutul? În același început, așa a început și sfera pământească..."

(Cazul #900-340)

CAPITOLUL TREI

ÎNĂLȚAREA ȘI DECĂDEREA ATLANTIDEI

Încă de pe atunci când Platon a scris despre un uimitor continent scufundat, oamenii au început să dezbată realitatea existenței acestuia. Într-adevăr, nici un alt subiect nu a produs mai multă controversă și nu a persistat mai mult ca durată în timp. Pierdut de mult timp în antichitate, este vorba aici de un ținut și de un popor despre care istoria oficială nu cunoaște nimic. În ciuda existenței poveștii lui Platon și a vreo 25.000 de volume scrise ulterior despre acest subiect, numai cei mai bravi dintre savanții moderni au acordat un oarecare credit teoriei atlante.

Prima înregistrare în care se menționează despre un asemenea ținut este *Timaeus* a lui Platon, scrisă în secolul al cincilea înainte de Hristos. Aici, marele filozof descrie o conversație între un anume preot egiptean și Solon, un om de stat atenian în secolul al șaptesprezecelea înainte de Hristos. Preotul prezenta Atlantida ca fiind o insulă mai mare decât Asia Mică și Libia la un loc, și care era situată dincolo de Strâmtoarea Gibraltar. Aceasta fusese un puternic regat cu 9.000 de ani înainte de nașterea lui Solon în 638 înainte de Hristos, iar hoardele sale invadaseră ținuturile de la marginea Mări Mediterane.

Numai atenienii au rezistat cu succes invaziilor atlante. În cele din urmă, din cauza răutății locuitorilor ei, a cutremurelor și a mării care a acoperit-o, Atlantida a dispărut în ocean. În lucrarea s-a neterminată și intitulată *Critias*, Platon adaugă o istorie a unei comunități ideale a Atlantidei – o politică de tip utopic dintr-o altă eră.

Naturalistul roman Pliniu, discută de asemenea în lucrarea s-a *Istoria Naturii*, un fel de enciclopedie scrisă în primul secol după Hristos, despre geografii arabi de la începuturi și pe ale căror hărți se afla și Atlantida.

Scriitorii medievali au acceptat această istorie ca fiind adevărată, iar convingerile lor erau justificate prin intermediul numeroaselor tradiții ale străvechilor insule din mările estului și care ofereau diferite puncte de asemănare cu Atlantida. Unele dintre aceste insule scufundate au fost marcate pe hărțile de mai târziu de prin secolul șaisprezece după Hristos.

Există tradiții ale unui mare potop la aproape toate rasele de popoare străvechi, și care indică o origine comună și o acceptare pe scară largă a legendei. În secolele șaptesprezece și optsprezece subiectul atlant era încă dezbătut în mod serios, și i se acorda credibilitate de către oameni ca Voltaire, Montaigne și Buffon. Francis Bacon în alegoria sa, *The New Atlantis (Noua Atlantidă)*, publicată în anul 1627, prezintă o utopie bazată pe principii științifice; o înaltă cultură a științelor naturii și a artelor.

Au fost făcute multe încercări pentru a face rațională povestea Atlantidei, cea

mai bună dintre acestea fiind probabil, *Atlantis: The Antidiluvian World* (*Atlantida: Lumea de dinainte de Potop*) a lui Ignatius Donnelly. Ținutul a fost în mod diferit identificat cu America, țările scandinave, Insulele Canare și Palestina – însă, de obicei și în principal, cu cele situate în Atlanticul de Nord.

Probabil că cel mai proeminent apărător din timpurile moderne a fost Edward H. Thomson, arheologul și consulul american timp de douăzeci și patru de ani în Yucatan, Mexic. El a murit în anul 1935 cu convingerea că tribul de indieni Maya din America Centrală își avea originile în Atlantida. În ciuda elementului de ridicol din partea științei conservatoare, au mai fost și alți care au îmbrățișat acest punct de vedere.

Oamenii de știință au tendința de a considera întreaga poveste ca fiind una inventată deoarece nu s-au găsit scrieri înregistrate contemporane. O mică doză de credibilitate este acordată descrierilor timpurii, legendelor și teoriilor, cu toate că acestea din urmă nu răspund multora dintre întrebări, chiar contră. Platon, Pliniu și Bacon, nu sunt cunoscuți ca scriitori de ficțiune fără vreo susținere, iar povestirea precum și mitul par a fi extrem de nepotrivite în lucrările filozofice și istorice serioase. De ce ar trebui să fie ei acuzați că și-au construit relatările, exceptând parțial în acest caz pe Bacon, care, în mod regretabil, este nerealist și puțin probabil.

Geologii au descoperit faptul că, coasta de vest a Europei era la un moment dat o prelungire în direcția Americii, nu așa cum este acum, și că scufundarea trebuie să fi avut loc cum mult timp înainte de istoria înregistrată. Există zone muntoase cunoscute, ravene și creste în partea de jos a Atlanticului. Din cauza unul cablu rupt între Brest și Cape Cod, geologii au găsit lavă care s-a dovedit că a fost solidificată în condiții atmosferice – deci, deasupra apei – cu cel puțin 15.000 de ani în urmă. În Colorado, un vechi craniu de câine de origine europeană, a fost identificat ca aparținând unei specii cu o vechime între 12 și 15 milioane de ani, acest lucru sugerând că o fâșie de pământ lega aceste continente.

Descoperirile arheologice au evidențiat asemănări izbitoare între arhitectura egipteană și cea central-americană, în artă și în inscripții, cu toate că cele două ținuturi sunt separate de mii de kilometri de ocean. Migrația atlantă către ambele zone este un răspuns plauzibil, în mod special pentru că nici o altă soluție a problemei nu a fost dusă mai departe.

Atlantida este menționată pentru prima dată în Lecturile lui Cayce într-o lectură dată în anul 1923. După aceea, multe fațete ale istoriei sale apar de sute de ori în lecturile date pentru diferite persoane pe o perioadă de peste douăzeci și trei de ani. Lecturile nu numai că îi confirmă existența și sunt cele mai bune scrieri pe această temă, dar furnizează și noutăți oferind o imagine în detaliu și completă a ținutului și popoarelor acestuia. Mai mult decât atât, și probabil cel mai important lucru dintre toate, acestea se referă la uimitoarele sale civilizații în comparație cu

epoca noastră din prezent într-un mod care este tulburător, convingător și alarmant.

Împletirile din ultima eră a culturii atlante sunt factori care au influențe directe și semnificative cu problemele și evenimentele curente de la noi și din altă parte. Acestea nu sunt întâmplătoare; iar numeroasele paralele dintre cele două civilizații conduc către importanța crucială a deciziilor cu care se confruntă America în prezent.

Din înregistrările lecturilor lui Cayce

Atunci când omul a intrat pe Pământ ca și ființă fizică, regiunile terestre ale lumii erau foarte diferite față de ceea ce sunt ele astăzi. După schimbarea polilor și ruperea continentelor multe mii de ani mai târziu, vaste modificări aveau să se întâmple.

Regiunile polare au devenit după aceea tropicale și semi-tropicale. Cea mai mare parte a continentului American era acoperit cu apă, exceptând statele Utah, Nevada, Arizona și New Mexico. Acestea erau câmpii fertile, așa cum era și Deșertul Gobi din Asia de Est. Zona de coastă a Anzilor din America de Sud se afla sub apă, așa cum era și cea mai mare parte a continentului, exceptând regiunile Munților Cordilieri de Sud și Peru. Partea superioară a Africii de Vest – Egiptul și Sudanul – erau deasupra apei, iar Nilul se vărsa în Oceanul Atlantic. În Europa și Asia, regiunile Carpaților și Munților Caucaz, Norvegia, Mongolia și Tibet erau deasupra nivelului mării. Iranul și Caucazul erau ținuturi bogate – Grădina Edenului.

Continentele Lemuriei și Atlantidei erau cele mai mari suprafețe de uscat. Lemuria, situată aproximativ în ceea ce avea să devină mai târziu Oceanul Pacific, se extindea din partea de vest a Statelor Unite până în America de Sud. Coasta Anzilor era o zonă mareică, așa cum erau și părți din America Centrală.

Atlantida, ocupând cea mai mare parte a ceea ce avea să fie mai târziu Oceanul Atlantic de Nord, a fost cea mai importantă zonă de uscat. Aceasta era comparabilă la dimensiune cu Europa și Rusia la un loc. Coasta de est a Statelor Unite, în cea mai mare parte sub apă, era cuprinsă în zonele joase de coastă ale Atlantidei, se prelungea până la Golful Mexic și mai departe până la Marea Mediterană. Insula Bimini de pe coasta Floridei era o parte a continentului, așa cum era și Bahamasul în Indiile de Vest Britanice și Yucatanul în sudul Mexicului.

Când rasa perfectă a apărut în Atlantida, în cadrul a ceea ce este cunoscut cu denumirea de rasa roșie, ținutul era deja locuit de monstruozități. Acestea erau suflete entități care luaseră tot felul de trupuri ciudate și grotești în scopul de a experimenta existența materială pe Pământ. Acestea existau de

sute de mii de ani precum și restul lumii, au ajuns de toate formele și dimensiunile, de la pigmei și până la giganți de trei metri și șaizeci și cinci de centrimentri înălțime – cu anomalii ciudate ca rezultat al amestecului lor cu animalele.

La început ei au trăit pașnic împreună, în lupta Fiilor Lui Dumnezeu pentru a *fi rodnici, pentru a se înmulți, a umple și a îmblânzi Pământul*, nu pentru a opune o rezistență activă și organizată. Sufletele născute cu trupuri perfecte au continuat să intre pe Pământ în număr mare pentru a ajuta la menținerea echilibrului și la pregătirea pentru disensiunile care aveau să apară mai târziu cu Fiii lui Belial – cei din ambele rase care s-au întors din ce în ce și mai mult de la voința divină. Dar, cu acest al doilea aflux de suflete, undeva între zece și o jumătate de milion de ani în urmă, *chiar și în acea zi ei chemau numele Domnului*.

Repede, ei s-au unit împreună și au trăit în familii și clanuri. Ei mâncau plantele și fructele care înfloreau acum pe Pământ, și purtau haine din pielea animalelor (*și Domnul le-a făcut pe ele pentru haine*) pentru a le acoperi acea parte a corpului care adusese deja acea influență distructivă în relațiile lor sexuale cu monstruozitățile. Ei trăiau în stânci, în peșteri și în copaci. Motivați de dorința de a excela, de a controla, de a domina, de gospodărie, clanurile și triburile au venit în existență, împinși de căutarea companiei, protecției și schimbului. Repede, ei aflat că se simțeau bine unul în compania celuilalt.

Oamenii din Atlantida aveau să treacă prin aceleași etape de dezvoltare ca și celelalte patru rase din diferitele ținuturi, cu toate că progresul lor avea să fie mult mai rapid. Spre deosebire de restul lumii, atlanții ca și națiune erau în acel timp un popor pașnic și au înțeles mult mai ușor folosirea legilor naturii. Piatra a fost folosită la început pentru asigurarea hranei și pentru protecția împotriva animalelor. În perioada de început casele erau construite din lemn, apoi din piatră, și de formă circulară. Mai întâi atlanții erau vânători; apoi păstori și agricultori, foloseau instrumente din piatră și lemn. Focul și gazele naturale au fost printre primele descoperiri; fierul și cuprul au urmat imediat după aceea. Curând, ei au construit baloane din piei de elefanți și alte animale mari, și le-au folosit pentru mișcarea materialelor de construcție. Încet au apărut comunitățile și comunicațiile.

Monstruozitățile și amestecurile, îngreunate de trupurile lor complicate și mințile tâmpe, nu au făcut aproape nici un progres material, exceptând cazul când treceau stăpânii lor pe la ele. Fizic, de-a lungul secolelor, acestea au început în mod treptat să-și piardă o parte din aspectul și instinctul lor, prin căsătorii și reîncarnări repetate pe Pământ.

Însă, adevărata problemă a fost cea cu regnul animal. Fiare enorme și carnivore cutreierau pădurile munților, junglele și văile. Păsări gigantice planau

pe deasupra Pământului, hrănindu-se și devorând tot ce le ieșea în cale. Prin comparație, omul era inapt fizic, însă avea o armă superioară pentru apărare: forța sufletului sau mintea. Prin rațiune și exercitarea puterii voinței, el a fost capabil să elaboreze, să improvizeze și să fie mai deștept. Numai prin această modalitate, el a fost capabil să supraviețuiască forței brute a animalelor, a căror regulă era aceea că supraviețuiește cel mai bine adaptat.

Totuși, relativ aproape de Dumnezeu, cu toate că era căzut în materie, omul în timpul primilor săi o mie de ani pe Pământ, poseda un trup prin care sufletul se exprima mult mai ușor decât avea s-o facă mai târziu. Puterile oculte erau atunci ceva comun. Cel de-al treilea ochi sau glanda pituitară situată în apropierea centrului capului, era extrem de dezvoltată. Prin intermediul acestei glande funcționează abilitățile psihice creative ale sufletului. Cei din rasa perfectă au avut o astfel de cunoaștere a ceea ce se întâmplă la mare distanță și o cunoaștere dinainte a evenimentelor ce vor urma. Ei aveau de asemenea puterea de a controla monstruozitățile și de a le supune voinței lor. Cu toate acestea, omul a continuat să meargă în derivă departe de sursa lui și s-a cufundat din ce în ce mai mult în lumea materială cu toate interesele ei temporare; ajungând în cele din urmă să piardă – toate scopurile sale practice – această putere dată de Dumnezeu. Aceste *daruri ale duhului* rămân latente în om până când se spiritualizează din nou în gând și în faptă. Puțini sunt capabili să facă acest lucru.

Regnul animal devenise o problemă care se dezvolta, iar amenințarea constantă a morții făcuse viața mizerabilă. Un consiliu al înțelepților celor cinci națiuni ale lumii, reprezentând cele cinci rase, a fost chemat în jurul anului 52.000 înainte de Hristos. Reprezentanții au sosit din partea rasei albe din Caucaz, Munții Carpați din Europa Centrală și Persia; din partea rasei galbene, din ceea ce a devenit mai târziu deșertul Gobi; din partea rasei negre din Sudan și Africa superioară de Vest; și din partea rasei brune din Lemuria. În prima ședință de acțiune unită, au fost planificate căile și mijloacele pentru combaterea creaturilor care se răspândiseră peste tot în atât de multe locuri. Dezbaterile pentru apărare s-au centrat în jurul folosirii puternicelor forțe chimice ale elementelor din pământ și aer. Deciziile luate s-au dovedit a fi eficiente, însă au avut consecințe neașteptate și de durată în anii care au urmat.

Amestecurile și monstruozitățile erau surghiuniții societății. În mod frecvent cu principii scăzute și cu voință și autocontrol scăzut, acestea erau folosite pentru sarcinile cele mai dezonorante. Statutul lor pe scara socială era puțin mai înalt decât cel al animalelor domestice și al celor de povară. Din cauza acelor oameni din rasa perfectă, a apărut o divizare în două tabere, ideologic

acestea se opuneau vehement una împotriva celeilalte. Aceste ideologii diferite erau din cauza celor de neam pur care erau împotriva celor ce nu își depășiseră complet influențele animale, aceste lucruri provocând disensiuni și crescând certurile și tulburările.

Acești proscriși înrobiți de cei ai lui Belial, adepți ai lui Baal sau Belzebub (Belzebut) – forțele răului – erau tratați cu asprime. Prin folosirea puterilor oculte, hipnoză și telepatie, aceștia se aflau sub dominația completă a stăpânilor lor. Ei erau crescuți precum vitele pentru anumite tipuri de munci și nu se bucurau niciodată de fructele muncii lor, și foarte puțin de o viață de familie. Cunoscuți sub denumirea de *Lucruri* – cei care nu trebuie atinși, automatonii – ei făceau toată munca de pe câmpuri, din casă și anumite meșteșuguri.

Au apărut castele și clasele sociale, acestea erau susținute de Fiii lui Belial prin lăcomie, cu ură și dispreț. Din această desconsiderare și lipsă de respect pentru drepturile și libertățile celorlalți a apărut vărsarea de sânge. Mulți au fost subiectele capriciilor pentru cei puțini și pentru propria lor mărire de sine. Legile eredității și mediului au devenit treptat mai mult un motiv de influență; apartenența s-a schimbat în funcție de puritatea descendenței și de scopurile individuale – de idealurile și motivațiile activității. Erau atunci unii care erau aproape perfecți la înfățișare și caracteristici, și alții care erau o combinație monstruoasă între fizicul uman și apendice animalice cum ar fi copite, gheare, pene, aripi și cozi. Acestea erau straniile creaturi care mai târziu aveau să fie descrise în misterioasele inscripții egiptene și asiriene. În perioada timpurie a Egiptului, acestea au dispărut într-un final din rasa umană.

Aceste *fiice ale omului* și *uriașii de pe Pământ*, descrise în Vechiul Testament, au fost motivele mustrării: *Păstrați rasa pură*. Cu toate acestea, amestecurile produc uneori trupuri divine cu întorsături; spirite deformate, trupuri respingătoare cu suflete care caută lumina. Nu era trupul cel care conta atât de mult, cât puritatea scopului, a idealului.

Hotărât, *Dacă vei fi poporul meu, atunci Eu voi fi Dumnezeul vostru*, s-a făcut un efort mai mult prin intermediul minții-spirit pentru a-i atrage pe oameni către venerarea Unui Singur Dumnezeu. Cunoscuți sub numele de Fiii Legii Lui Unul, aceștia au căutat să purifice rasa pentru scopul propus, precum și pentru un trup mai bun. Principiile celor din Legea Lui Unul – O Singură Religie, Un Singur Stat, O Singură Soție, O Casă, Un Dumnezeu – erau prea mici pentru a-i atrage pe Fiii lui Belial.

Au apărut pentru prima dată altarele pentru sacrificiul din roadele muncii omului; din recolta câmpurilor și din turmele de pe pășuni. A apărut religia, motivată de ceea ce a simțit omul, însă nemaiștiind care este adevărul, cu toate

că Legea Lui Unul a fost întotdeauna aceeași:

„Iubește în fiecare zi a ta. Aplică iubirea în activitățile tale zilnice, așa cum ți-a arătat Tatăl tău. În relațiile tale cu omul de lângă tine să faci și să cunoști Legea Lui Unul."

Acesta a fost primul crez, stabilit a fi prima lege a Lui Dumnezeu către fiii Săi: Ascultă Israele (căutătorilor), Domnul Dumnezeul tău este Unul Singur. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine.

Au fost făcute Templele și curând au apărut simbolurile religioase – ceremoniile, ritualurile, rugăciunile și incantațiile. Au apărut focurile sacre, precum și altarele de purificare și modalitățile de curățare și spiritualizare a amestecurilor care veniseră în căutarea iluminării și a unui scop mult mai divin în viețile lor. Religia s-a dezvoltat încet ca un sistem – ca o metodă pentru a-i aminti omului despre divinitatea sa. Continuitatea vieții, sau reîncarnarea, a fost recunoscută ca parte esențială a planului de evoluție al sufletului. Karma, legea cauzei și efectului în acțiune, sau altfel spus, *Ceea ce semeni, aceea vei culege*, a devenit fundamentală.

Astfel, discrepanța dintre cei ai Legii Lui Unul și cei ai lui Belial a căpătat încet formă, discrepanță care mai târziu avea să se extindă într-o mare prăpastie. Carnalul, calea materialismului vieții a celor ce-l urmau pe Belial era atractivă, chiar și pentru mulți dintre Fiii Legii Lui Unul, și un mare număr dintre aceștia au cedat ispitelor. Cu accent pe valoarea lucrurilor temporare și dezinteres pentru spiritual, s-a strecurat pe scenă credința religioasă în idoli.

Prima dintre cele trei serii de catastrofe continentale a avut loc cu aproape 50.700 de ani înainte de Hristos, cu mai multe mii de ani înainte de scufundarea finală. Aceasta a apărut ca rezultat al folosirii produselor chimice și explozibililor puternici din planul pentru anihilarea fiarelor sălbatice. Adevăratul motiv a fost starea joasă în care căzuse omul.

Cantitatea uriașă și numărul mare de containere cu gaz care au explodat în deschiderile unde se ascundeau animalele, căderile de precipitații din urma erupțiilor vulcanice și cutremurele, au făcut ca pământul să se răcească încet, încet. Amploarea tulburărilor au produs în lume schimbarea polilor, au adus polii în poziția lor actuală și au produs marea și ultima Eră Glaciară.

Lemuria avea să fie prima afectată, pierzând multe dintre teritoriile sale, din cauza scufundării în oceanul Pacific. În Atlantida, zona Mării Sargaselor din largul coastei de vest a Cubei avea să fie prima scufundată. Restul continentului avea să fie rupt în câteva insule cu multe canale, ravene, golfuri și fluvii. Clima temperată s-a schimbat rapid într-una mai mult toridă.

O dată cu transformările s-au produs și micile migrații inițiale din

Atlantida către est și vest. Stabilimentele de început au fost în regiunea Munților Pirinei, în Franța și Spania; apoi, mai târziu în America Centrală și de Sud. Mișcarea lemurienilor s-a produs în principal către America de Sud. Ținutul lui Og, zona aflată de-a lungul coastei Pacificului a fost ocupată și avea să fie mai târziu sudul Peru-ului. Acesta a fost începutul acelui misterios trib de indieni cunoscut cu numele de incași.

Din acel moment, cu toate că marile civilizații s-au dezvoltat pe marile înălțimi, a existat o neliniște tot mai mare printre atlanți. Pe un tărâm al belșugului, au apărut certurile în locul păcii care trebuia să devină regula. Altarele au ajuns să fie folosite pentru sacrificiul uman de către cei care s-au întors de la conceptul originar al Unui singur Dumnezeu. A devenit predominantă închinarea la Soare. Numai cei dedicați, miezul interior al Fiilor Legii Lui Unul au rămas fermi.

Standardele scăzute de moralitate, indulgența sexuală și perversiunile au devenit agresive și s-au răspândit necontrolat. Sărăcia și foametea s-au răspândit în rândul țărănimii și claselor muncitoare. A fost atunci o deteriorare a trupurilor fizice și spirituale, așa cum a fost atunci o depărtare a munților și văilor care au intrat în mări. În ciuda progreselor materiale semnificative și marilor realizări științifice, decăderea din interior a dus către dispersie și în cele din urmă la anihilare, prin mândria, răutatea și adulterismul oamenilor.

Cea de-a doua și importantă schimbare a ținutului s-a produs la mult timp după prima, în jurul anului 28.000 înainte de Hristos, și a avut ca rezultat scufundarea multora dintre insulele mari. Biblia ne oferă o relatare a acesteia în povestea lui Noe și a Potopului.

După Potop, care a fost precedat de erupții vulcanice și furtuni electrice, principalele zone de teren rămase în această parte a lumii au fost insula *Poseidia* în Nord (zona Indiilor de Vest), *Aryaz* în Atlanticul Central și *Og* (Peru) în vest. Au fost deplasări mari de oameni în aceste ținuturi, precum și în alte părți ale Pământului.

Lemuria a dispărut în Oceanul Pacific. Unii dintre locuitorii săi au fugit în zonele sigure ale Californiei inferioare, Arizonei și New Mexico, unde au înființat Frăția lui Mu, în ținutul „Mayra".

Pentru atlanți, acest lucru a însemnat sfârșitul unei era și începutul uneia noi care a fost una de neegalat în mai multe feluri.

După zilele Potopului, a început o perioadă de reconstrucție în Atlantida. Înclinația către știință a minții atlanților, combinată cu energia și agresivitatea lor, au făcut posibili marii pași înainte în domeniul chimiei, fizicii și psihologiei; în multe feluri, Atlanții au fost un popor superior. În anumite

domenii, ei erau mult mai învățați decât oricare altă civilizație.

Atunci când a fost descoperită electricitatea a urmat prima dintre transformări, aceasta a deschis calea către descoperiri remarcabile în domeniul electronicii și a dispozitivelor electrice. Energia atomică a Uraniului a ajuns să fie înțeleasă și folosită în transportul și deplasarea obiectelor grele. De asemenea, s-a abuzat de aceasta în scopuri egoiste. Atlanții aveau un sistem mai eficient de încălzire și iluminat; iar comunicațiile cu alte ținuturi erau foarte bine stabilite. Razele luminoase de mai multe tipuri, precum cele laser, erau descoperite și controlate, inclusiv raza morții. Era fabricat aer lichid și de asemenea comprimat, precum și cauciucul. Existau aliajul metalic din alamă, aluminiul și uraniul, unele necunoscute de noi, și erau folosite în construcția ambarcațiunilor care pluteau în aer și pe apă, inclusiv la submarine. Telefonul și liftul erau în uzul comun, radioul și televiziunea erau extrem de dezvoltate, precum și amplificarea razelor de lumină pentru observarea și fotografierea telescopică la mari distanțe. Au ajuns să fie fabricate multe tipuri de podoabe pentru corp. Soldații și aplicarea legii au ajuns să devină o parte a scenei politice.

Însă, cea mai notabilă realizare științifică a atlanților a fost valorificarea energiei solare. Dezvoltate inițial ca mijloc de comunicare spirituală între finit și infinit, uriașele cristale reflectorizante au fost cunoscute sub denumirea de Piatra Tuaoi. Mai târziu, prin îmbunătățirea s-a de-a lungul secolelor, acesta s-a extins pentru a fi folosit ca generator de putere sau energie, radiind-o împrejur pe întregul ținut, fără ajutorul firelor. Apoi, acesta a ajuns să fie cunoscut cu denumirea de *Piatra de Foc* sau *Marele Cristal*.

Amplasată în Templul Soarelui din Poseidia, Piatra de Foc era centrala energetică a țării. Practic, aceasta era un mare cilindru din sticlă sau piatră, cu mai multe fațete și introdus într-un mecanism de la un capăt la celălalt. Aceasta era suspendată în centrul construcției și izolată cu un material non-conductor de genul azbestului și asemănător bachelitei. Deasupra Pietrei era o cupolă care putea fi retrasă pentru a o expune la soare.

Concentrarea și amplificarea razelor solare prin mai multe prisme era de o intensitate extraordinară. Astfel, aceasta era atât de puternică încât putea fi regenerată și transmisă în întreg ținutul sub formă de raze invizibile asemănătoare undelor radio. Această energie era folosită pentru puternicele nave maritime, pentru aeronave și chiar pentru vehiculele de agrement. Acest lucru era realizat prin control de la distanță, prin metode de inducție către aparatele de pe ambarcațiuni. Marile orașe și cartierele își primeau energia de la aceeași sursă.

Chiar și trupul uman putea fi întinerit prin intermediul aplicării moderate a

razelor care proveneau din cristal, și omul se putea reîntineri de mai multe ori. Cu toate acestea, prin aplicarea în mod greșit, Piatra de Foc putea fi utilizată la fel de bine ca mijloc de tortură și pedeapsă. Acordată prea intens – nu în mod intenționat – aceasta a contribuit la cauza celei de-a doua catastrofe. Razele sale, în combinație cu alte forțe electrice, au activat mai multe focuri din interiorul Pământului, iar erupțiile vulcanice au produs precipitațiile din puternicul depozit de energie.

Frumoasele orașe din piatră care străluceau în lumina Soarelui s-au răspândit pe întreg teritoriul. Printre acestea, *Amaki*, *Achaei* și *Poseidia* au devenit în cele din urmă cele mai importante orașe în acele zile. Acestea erau localizate pe ultima dintre marile insule denumită cu același nume, Poseidia. Aici, în *Golful Parfa*, a existat unul dintre cele mai importante și aglomerate porturi maritime din lume.

Apa era furnizată către clădirile orașului, precum și spre multele piscine și lagune, prin viaductele construite până la izvoarele muntelui din apropiere. Atât de mari și de multe erau aceste conducte, încât păreau a fi un zid prin oraș. Sporturile de apă era foarte populare. Clădirile erau construite pe nivele și din piatră strălucitoare, din piatră lustruită și cu mozaicuri executate cu mare măiestrie.

În centrul orașului se afla un templu în jurul căruia se desfășura cea mai mare parte a vieții Fiilor Legii Lui Unul. Susținut de urașe coloane semicirculare din onix, topaz și beril încrustat cu ametist și alte pietre prețioase colorate, elaboratul templu reflecta razele Soarelui în unghiuri și de o minunată varietate.

În interior, focurile sacre ale altarelor ardeau constant în încăperea dinăuntru. Aceste misterioase flăcări produceau raze – cunoașterea în legătură cu acestea s-a pierdut atât de repede – flăcări care erau folosite în tratarea acordată Amestecurilor pentru eliminarea anexelor nedorite. Era acolo o mare curte interioară care servea ca sală de întrunire, încăperi pentru profeți și mulți preoți, preotese și îngrijitori ai templului. Marea preoțime era alcătuită din femeile și bărbații cei mai învățați din acele zile, iar unii dintre aceștia acționau în calitate de judecători precum și ca instructori spirituali și de vocație.

Atlanții, și în mod special poseidienii, studiau energiile creatoare ale Universului și au pătruns esența depozitului naturii; vibrația planurilor, bijuteriile și metalele – și mai târziu efectul lor vibratoriu asupra psihicului și naturii intuitive a omului. Agricultura era extrem de avansată, ca de altfel și astronomia și astrologia. Atlanții au calculat semnificația numerelor, stelelor și elementelor; cunoscând chiar și activitatea și efectul pe care îl dă roua dimineții. Ei știau cum

se poate neutraliza gravitația. Ei erau conștienți de misterele originii omului și de existența celor cinci rase, aveau o înțelegere deplină asupra legilor metafizicii – a adevărurilor spiritualului și științelor care este în esență același.

Exista această bogăție de cunoaștere pe care o posedau cei ai Legii Lui Unul, și care a fost cercetată și aplicată în mod eronat de către cei ai lui Belial, materialiștii care au respins nu numai idea adorării Unui singur Dumnezeu, dar de asemenea și precauțiile și avertismentele. Au existat și unii dintre Fiii Legii Lui Unul care au ascultat argumentele și tentațiile oferite de cei ai lui Belial și au cedat, au devenit colaboratorii lor în dorința de a folosi energiile creatoare și ale Universului în scopuri de plăcere și distrugere.

Această aplicare greșită a fost numită „Partea Întunecată" a legii, sau a vieții. Multe dintre templele religioase au fost degradate la temple ale păcatului, precum și pentru aplicarea legilor spirituale în satisfacerea poftelor trupești. Abuzarea de puterile psihice a dus la conflicte în multe locuri. A fost susținută folosirea explozibililor, gazelor și a aerului lichid în scopuri egoiste. Conflictele au apărut în mod special în cadrul celor care urmau să fie liderii, precum și în partidul ce urma să fie la guvernarea ținutului. Sclavii, țărănimea și clasa muncitoare nu numai că erau asupriți și abuzați în mod egoist, dar li se impuneau și mari taxe. Între cele două grupări au apărut linii partinice care le diferențiau în mod categoric. Cu toate că cei cu Un singur Dumnezeu erau aparent la putere, existau mari amestecuri din partea opoziției în autoritatea și controlul lor. A izbucnit astfel războiul civil.

Forma de guvernământ era una monarhică, într-un stat semi-socialist. Regele era ajutat la conducere de către un consiliu intern. În acesta existau elemente rele; înșelăciune, intrigă și conspirația din jurul regelui. Societatea era în general divizată în trei clase: clasa de guvernământ – compusă din cei aflați în ambele grupuri din poziția de putere și autoritate, fiind inclusă aici și marea preoțime; clasa de mijloc sau învățătorii – instructorii și supraveghetorii; și țărănimea sau clasa muncitoare, inclusiv amestecurile. De asemenea, mai exista și linia regală, prinții și prințesele de la curtea regelui și care iubeau fastul și splendoarea. Fiii Legii Lui Unul trăiau în comunități.

Dezvoltarea factorilor perturbatori din interior, preamărirea, dorințele personale și înrăirea au făcut ca distrugerea finală a Atlantidei să fie tot mai sigură. Înaintata înțelegere a legilor spirituale și ale naturii și aplicarea în mod greșit a acestora, a făcut ca distrugerea să fie mult mai groaznică. Cei cu un Singur Dumnezeu și-au dat seama, prin intermediul puterilor de clarvedere ale glandei pituitare și care se aflau într-un rapid declin, și-au dat seama că destrămarea finală a ținuturilor poseidiano-atlante era la un pas. Ei au căutat

modalități de avertizare și de a-i unifica pe oameni pentru a preveni acest lucru, dacă era posibil, în așa fel încât să se poată realiza totuși porunca – *Stăpâniți Pământul*, în locul celei a belialienilor care spunea – *subjugați-vă unul pe celălalt*.

Ei au încercat să ofere cunoașterea în legătură cu dezastrul care se apropie tuturor și diferitelor națiuni ale lumii, și a fost convocată o reuniune din acest punct de vedere. Emisari din multe ținuturi au venit în Atlantida, pentru a răspândi înțelepciunea lor, într-o ultimă încercare de a evita calamitatea, însă reuniunea și campania lor misionară ce rezulta din aceasta a fost în zadar.

Împăcându-se cu gândul inevitabilului cataclism național, Fiii Legii Lui Unul și-au făcut alt plan; au căutat ținuturi potrivite pentru a le coloniza. Au fost întreprinse multe expediții în acest scop. De asemenea, liderii Fiilor Legii Lui Unul s-au asigurat de acestu lucru deplasându-se practic în acele ținuturi, prin aer și pe apă, către ținuturile sigure ale Egiptului, din Honduras, Yucatan și alte zone. Un interes special din partea lor a fost pentru păstrarea principiilor și înregistrărilor lor religioase, iar pe acestea le-au luat cu ei.

Prin 10.700 înainte de Hristos, ținutul ajunsese la o profundă viață morală și spirituală – dar nu la o cunoaștere și la o punere în practică a acestei cunoașteri. Sacrificiul uman și închinarea la Soare au devenit predominante, de asemenea adulterul și corupția. Cei cu amestecuri (combinațiile om-animal) erau folosiți și se abuza de ei.

Forțele naturii erau folosite în mod greșit. Cristalele soarelui au fost modificate cu cruzime pentru a fi folosite ca mijloc de constrângere, de tortură și pedeapsă; și a devenit cunoscut printre oamenii de rând cu denumirea de „Teribilul Cristal". A fost atins un nou și scăzut nivel de moralitate și demnitate umană. Violența și rebeliunea s-a răspândit în întregul ținut.

Apoi a venit catastrofa finală.

Imensele revolte au zguduit temeliile Pământului. Marea insulă s-a prăbușit în ocean și apa a acoperit-o. Au rămas dispersate numai vârfurile munților, pentru a marca mormintele scufundate. Unii oameni au scăpat; vreo câțiva au rămas eroic în urmă pentru a-i ajuta pe ceilalți în exodul către celelalte ținuturi. Dar majoritatea au fost pierduți. Prin 9.500 înainte de Hristos, Atlantida ca națiune era dispărută de pe fața Pământului.

Cu toate acestea, cultura atlantă nu s-a pierdut în totalitate. Cu toate că au existat civilizații relativ mari în China, India și Pirinei, influența atlantă a fost resimțită în multe locuri și în diferite timpuri, precum și natura sa agresivă și îndreptată către progres, aceasta continuă și acum să se facă simțită prin reîncarnările de pe Pământ.

Adesea, ciclul istoriei se repetă, iar spiritul atlant a mai apărut încă o dată,

precum și anumite porțiuni din ținutul lor. Atunci când vor începe modificările, insula Poseidia va fi printre primele puncte care se vor ivi deasupra nivelului mării; noi ținuturi vor apărea în largul coastei de est a Statelor Unite. Acest lucru poate fi așteptat să se întâmple în 1968 sau 1969.

Insulele Bahamas sunt rămășițele vârfurilor muntoase din Poseidia, o parte din ceea ce a fost odinioară marele continent, înainte de ruperea sa în insule după cel de-al doilea dezastru. În apropierea insulelor Bimini, la cinci mile de coasta Miami, Florida, sunt îngropate sub mâlul mării rămășițele unui străvechi templu atlant. Într-o bună zi el va fi dezgropat.

În Pirinei și Maroc sunt așezări timpurii care încă așteaptă să fie descoperite. În Honduras, Guatemala și Yucatan, Mexic, atlanții care au fugit au devenit cunoscuți ca poporul Maya. În America de Nord ei s-au stabilit în New Mexico, Arizona, Nevada, Colorado, și într-o anumită măsură în est, în zona Mississippi și Ohio, unde au ajuns să devină cunoscuți sub denumirea de Constructorii Movilei. Indienii irochezi sunt descendenți direcți, iar anumite urme ale credințelor religioase atlante pot fi regăsite și în alte triburi indiene. În Egipt, se poate resimți influența atlantă în construcția piramidelor. Aceste influențe se pot găsi în Egipt, Bimini și Yucatan, acestea dublând rapoartele despre istoria atlantă. Înregistrările sunt identice și vor clarifica unele dintre relatările din Vechiul Testament. În înregistrări se află inclus și planul pentru construirea Marelui Cristal. Unele dintre aceste vestigii au fost deja recuperate din piramidele din Yucatan, de către arheologi care nu știu despre ce este vorba. În timp ce datele primelor înregistrări din lecturile lui Cayce sunt între zece și o jumătate de milioane de ani în urmă – cel de-al doilea aflux de suflete din cadrul rasei perfecte – civilizațiile s-au ridicat și au decăzut de mai multe ori în timpul perioadei atlante de la 200.000 până la 10.700 de ani înainte de Hristos. Între prima și următoarea distrugere a trecut o perioadă de ani mai mare decât de la începutul timpului erei creștine și până în prezent. Tipul de cultură dus în Pirinei și America în timpul primei catastrofe, a fost diferit față de cel luat către America Centrală și Maroc în cel de-al doilea exod; iar către Egipt și Yucatan, Mexic, un al treilea tip în timpul dezastrului final. Nici nu se putea ca întreaga civilizație în totalitatea elementelor sale să fie transplantată în oricare dintre timpuri. O divizare a limbilor vorbite s-a produs atunci când continentul s-a rupt în mai multe insule, cu toate că în restul lumii încă vorbea o singură limbă. Aceste limbaje atlante au avut în viitor un efect complicat asupra diferitelor civilizații spre care oamenii au migrat.

Astfel, omul a evoluat din punct de vedere material, și câteodată și spiritual, dar aproape niciodată în linie dreaptă, cu toate că, în general, tendința

a fost întotdeauna către înainte. Când un puțin mai bine; când puțin mai rău; fluctuând precum o plută dusă de valuri. Sufletele s-au ridicat la mari înălțimi; și adesea au căzut la mari adâncimi luând cu ele și pe altele. Însă, întotdeauna au existat vreo câteva care au căutat răspunsul la misterioasele întrebări în legătură cu locul de unde au venit, încotro se îndreptă, și de ce. Omul încă se sustrage de la înalta cale către o mai mare noblețe și o viață trăită după voia lui Dumnezeu, cu toate că aceasta se află la o aruncătură de băț distanță.

Epoca prezentă este o replică pe mai multe planuri a străvechii Atlantide și a măreției ei, și prin urmare, tehnologia noastră poate fi mai bine înțeleasă dacă este văzută în lumina realizărilor atlante. Atlanții se reîncarnează acum pe Pământ în număr mare, și așa cum ciclul progresului omenirii se realizează prin intermediul legii karmei – acțiunea și recțiunea – omul se confruntă din nou cu o lume creată de el însuși. În primul rând, există oportunitatea pentru civilizația noastră, în circumstanțe similare, nu numai pentru a primi recompensa pentru multele răutăți comise, dar și pentru a alege încă o dată între a folosi legile naturii în scopuri constructive sau în scopuri distructive.

Înregistrările de la Cayce spun: „Așa cum s-a arătat aici, această entitate este una atlantă. Prin urmare, ea se manifestă pe Pământ în această perioadă în care mulți dintre atlanți au intrat. De aceea, poți fi foarte sigur – nici un lider, din orice țară, cu orice climă – indiferent că este prieten sau dușman, indiferent ce ar crede entitatea – acesta nu este altceva decât un atlant."

„Așa cum am arătat, atlanții au ajuns la un asemenea avans; și au fost însărcinați cu activitățile divine de pe Pământ. Însă – așa cum a făcut și această entitate – ei au uitat Cine sunt și pentru Ce trăiesc în totul și de unde își au ființa lor. Astfel, ei au ajuns să își distrugă ei înșiși trupul, nu însă și sufletul."

„Atunci, acesta este scopul existenței entității pe Pământ: să fie un canal al binecuvântării pentru cineva *astăzi – acum*. Asta este, să fii un exemplu viu al Celui ce a chemat: ‚Veniți la Mine toți cei slabi și împovărați, luați-Mă pe Mine asupra voastră și *învățați de la Mine*.' Acestea sunt scopurile tale pe Pământ. Și aceasta este manifestarea frumuseții tale – sau, să ajungi din nou la un eșec mizerabil așa cum ai făcut în Atlantida, și așa cum au făcut multe alte suflete în mod special în această eră." (Cazul #2794-L-1)

Suntem în apropierea perioadei de test. Ceea ce facem acum va decide soarta omenirii pentru veacurile viitoare.

Extrase din lecturile lui Cayce

„Din când în când, informațiile obținute de anumiți indivizi prin lecturile

lor de viață, au devenit (informațiile) prin care ei, ca entitate sau individualitate, au ocupat un loc special, sau au efectuat o anumită actvitate pe acel continent; sau au emigrat de pe acel continent către o altă parte a Pământului la un anumit timp și au început o altă dezvoltare deosebită. Acesta (continentul) trebuie să fi fost unul simplu și ocupat, apariția lor (a atlanților) în alt tip de climat i-a determinat să facă multe schimbări în acest domeniu în care intraseră."

„Fie că este vorba despre adevărul existenței reîncarnării, și că sufletele ocupă un asemenea mediu intrând în sfera Pământului... în prezent; este straniu faptul că, în cazul în care ei au făcut modificări în ceea ce se întâmpla pe Pământ în zilele lor, acestea le-au adus propria distrugere, iar dacă ei au intrat acum, ar putea face la fel de multe schimbări în legătură cu oamenii și individualitățile? Apoi, sunt ei ființe născute în această lume? Și dacă este așa, care au fost împrejurările – și ce înseamnă împrejurările în lumea materială de astăzi?"

(Cazul #364-1)

„Așa precum în Atlandida, în acea perioadă când au apărut întrebările ... precum cele în legătură cu recunoașterea castelor în acel ținut, atunci când au fost considerați de neatins, precum diferența dintre câini și cele mai înalte caste. Entitatea se afla în această poziție (în care se aștepta să fie) prin care obținea o abordare de intangibil în legătură cu propria sa auto-dezvoltare. În prezent, ca urmare a acestei experiențe, entitatea are cunoștințe și abilități în lucrurile care au legătură cu prelucrarea metalelor și în construcții ... și cu sentimentul democratic."

(Cazul #333-L-1)

„... entitatea era unul dintre profesori printre oamenii din acea perioadă, și printre cele distruse de revărsările din acel ținut – și din nou va veni entitatea în sfera pământească atunci când vor veni asemenea schimbări. Având numele de Isshuta, entitatea a pierdut în această experiență, prin frica creată în sine însăși, prin inducerea în eroare a altor persoane atunci când adevărul le era cunoscut. În prezent, această frică îi este una înnăscută."

(Cazul #105-L-1)

„Zilele pe Pământ îi erau atunci numărate în zeci, cinzeci și sute, nu în zile, săptămâni sau ani așa cum se numără în prezent ... Sau, în acea experiență, a trăi până la cinci, șase sau șapte sute de ani, nu însemna mai mult decât a trăi astăzi până la cincizeci, șaizeci sau șaptezeci de ani din prezent."

(Cazul #1968-L-2)

„... Așa cum s-a indicat, el ca entitate a fost asociat cu cei care se ocupau cu aplicațiile mecanice și cu punerea lor în practică în timpul experienței sale. Și așa cum aflăm, aceasta a fost o perioadă în care existau atât de multe, încât nici măcar nu ne putem gândi în experiența prezentă."

„În legătură cu Piatra de Foc ... activitățile entității erau de o asemenea natură încât aveau legătură atât cu forțele constructive cât și cu cele distructive din această perioadă. Ar fi bine să-i fie oferite entității câteva descrieri ale acesteia, astfel încât să poată înțelege mai bine în prezent ..."

„În centrul unei clădiri despre care am putea spune astăzi că era căptușită cu metale neconductoare sau rocă neconductoare – ceva oarecum asemănător cu azbestul, cu ... altceva non-conductor precum cel fabricat acum în Anglia sub o denumire care este bine cunoscută multora dintre cei care se ocupă de asemenea lucruri (n. tr. din domeniul electric.)"

„Partea de sus a clădirii unde se afla piatra era ovală, sau putea fi acolo un dom ... o porțiune de glisare înapoi, astfel încât piatra activă să recepționeze razele Soarelui sau ale stelelor – concentrând energiile emanate de corpurile care sunt prin ele însele foc, împreună cu elementele care se găsesc și care nu se găsesc în atmosfera Pământului."

„Concentrarea prin intermediul prismelor sau lentilelor (așa cum poate fi denumită aceasta în prezent) să facea într-un asemenea mod în care aceasta acționa instrumentele conectate în diferite modalități pentru navigare; prin metode de inducție care aveau mai mult caracteristică de control așa cum în zilele de astăzi poate fi ceva comandat sau ghidat prin vibrații (n.tr. ale undelor) radio; prin intermediul unui fel de forță împingătoare provenită din piatră și care acționa ca

forță motrice chiar în ambarcațiuni."

„Acolo era pregătit astfel încât, atunci când domul era retras, să existe sau nu un obturator în calea diferitelor nave acționate direct și care erau împinse prin spațiu – indiferent că se aflau în raza vizuală a ochiului, dacă am putea spune așa, sau indiferent dacă erau direcționate prin apă sau prin unele sau prin altele dintre elemente."

„Aspectele în legătură cu această piatră se aflau exclusiv în mâna inițiaților din acel timp; iar entitatea s-a aflat printre cei care au direcționat influențele radiațiilor care apăreau, cele de forma razelor invizibile pentru ochi dar care acționau asupra pietrelor însele, stabilind astfel forțele motrice – indiferent că erau nave aeriene ... care în acea perioadă erau acționate de gaze; sau era folosită mai mult pentru ghidarea navelor de agrement care zburau aproape de sol; sau ceea ce am putea numi ambarcațiuni care se deplasau pe suprafața apei sau pe sub apă."

„Apoi, acestea, erau împinse prin concentrarea razelor care veneau de la piatra care era centrată în mijlocul stației de alimentare sau a casei de alimentare (așa cum s-ar spune în prezent)."

„Prin forțele active ale acesteia, entitatea a adus forțele distructive din cauza suprasolicitării – în diferite zone ale ținutului – prin modul de acțiune în producerea energiei pentru diferitele forme ale activități umane în orașe, în cartiere și în țările din împrejurimi. Acest lucru nu l-a făcut în mod intenționat, l-a acordat prea intens (n. tr. l-a suprasolicitat, i-a cerut prea mult, mai mult decât putea debita); inițiind astfel cea de-a doua perioadă a forțelor distructive care s-au abătut asupra oamenilor din acel ținut – iar acesta s-a rupt în acele insule care au devenit mai târziu insulele distruse prin aducerea forțelor distructive asupra ținutului."

„Prin aceeași formă de foc erau regenerate și trupurile indivizilor: prin ardere – prin aplicarea razelor provenite de la piatră – influențând proveniența forțelor distructive asupra organismului animal. Prin urmare, organismul era reîntinerit prin el însuși; și el a rămas în acel ținut până la ulterioara sa distrugere, alăturându-se oamenilor care au participat la ruperea ținutului – sau,

alăturându-se lui Belial până la distrugerea finală a ținutului. În acest sens, (n. tr. în acea existență), entitatea a pierdut. La început, aceasta nu a avut intenția și nici dorința (n. tr. de a se alătura) forțelor distructive. Mai târziu a evoluat prin propria putere."

„În ceea ce privește descriere modului cum era construită piatra: găsim că aceasta era un mare cilindru din sticlă (așa cum ar fi denumit astăzi); tăiat în fațete, astfel încât, între partea de sus și cea de jos a cilindrului să se concentreze puterea sau forța."

„Așa cum s-a indicat, înregistrările în legătură cu modalitățile de construcție sunt aceleași în trei locuri de pe Pământ, acestea sunt situate astăzi în: porțiunile scufundate ale Atlantidei sau Poseidiei, acolo unde se află o parte din templele ce ar putea fi descoperite în noroiul depus pe fundul mării de-a lungul erelor – în apropiere de locul cunoscut cu numele de Bimini, pe coasta Floridei. Și (în cel de-al doilea rând) în templul înregistrărilor care se află în Egipt, acolo unde entitatea a acționat mai târziu în cooperare cu alții, pentru conservarea înregistrărilor care soseau din ținutul unde acestea fuseseră păstrate. De asemenea (în cel de-al treilea rând), în înregistrările ce au fost duse în locul care este acum Yucatan, în America, acolo unde se află acum aceste pietre (despre care se cunosc atât de puține lucruri) – în urmă cu câteva luni, acestea au fost descoperite."

(Cazul #440-5)

„... în ceea ce este cunoscut ca ținutul Atlant, în timpul perioadelor când a existat tulburare și ceartă din partea celor mulți care respingeau legile și principiile Legii Lui Unul; atunci au început revoltele, stabilindu-se astfel plecarea din ținutul poseidian. Entitatea a locuit printre cei care lucrau pentru stocarea forțelor ce acționau în natură, cele ale marelui cristal, astfel încât luminile, formele, activitățile pentru ghidarea navelor care se deplasau pe apă ori pe sub apă; și pentru multe alte comodități (așa cum sunt cunoscute acum) pentru om: cele pentru transmisia în trup (n. tr. probabil este referire acțiunea de vindecare, reîntinerire), transmisia vocii, înregistrarea acelor activități care au devenit în curând lucruri practice – în crearea acelor vibrații care se fac asemenea transmisiei

televizate, așa cum este denumirea în termenii din prezent."

(Cazul #813-L-1)

„... în ținutul atlant, în timpul perioadei speciale când, din cauza previziunilor a început exodul ... acelor activități care aduceau forțele distructive. Vom găsi entitatea printre cei care au ajuns nu numai în ținutul cunoscut acum ca Yucatan, dar de asemenea și în Pirinei și în ținutul Egiptului."

„Printre mijloacele de transport, modalitățile de comunicație prin intermediul navelor aeriene din acea perioadă, se găseau acelea care au fost descrise de Ezechiel după o perioadă mult mai târzie."

(Cazul #1859-L-1)

„... în ținutul atlant, în acea perioadă când a exista o plecare a oamenilor, înaintea perioadei distrugerii finale. Entitatea s-a aflat printre cei care au ajutat la coordonare (aranjarea), împreună cu cei din diferitele ținuturi, a celor care aveau să plece."

„Pe atunci entitatea nu era numai ceva asemenea judecătorului sau juratului – așa cum ar putea fi denumit astăzi – dar era însărcinat și cu misiunea de a căuta ținuturi care ar putea oferi împrejurări asemănătoare, mediu și activități pentru oameni. Și entitatea a ajuns în ținutul care este cunoscut acum cu denumirea de America Centrală, acolo unde oamenii au construit multele temple care sunt descoperite astăzi."

„Atunci când entitatea citește sau aude despre aceste lucruri, ea capătă un interes deosebit pentru ele, pentru că acestea sunt o parte din experiența entității. Entitatea poate răspunde multora dintre întrebările care apar în mințile celor ce au îndoieli și care caută să afle de ce nu există vestigii ale așezărilor sau ale popoarelor și nu se vede vreun cimitir făcut în pământ. Pentru că entitatea a fost una dintre cele care au început cu obiceiul de ardere a cadavrelor; iar cenușa de la acestea poate fi găsită într-unul dintre aceste temple care erau pregătite în acest scop."

(Cazul #914-L-1)

„... în ținutul atlant, în timpul perioadei când au început exodurile din cauza forțelor distructive care au fost inițiate de către fiii lui Belial."

„Entitatea se afla printre prinții acelui ținut, cei care au realizat separarea influențelor ce ar fi putut influența și stabili călătoriile către alte ținuturi, cu păstrarea înregistrărilor și ... stabilirea permanentă a activităților care aveau să devină o parte a ceea ce numiți voi civilizație în timpul prezent."

„Prin urmare ... stabilimentele din Yucatan, din Luzon, din ceea ce a devenit Inca, în ținutul Americii de Nord, și în ceea ce mai târziu a devenit ținutul Constructorilor Movilei în Ohio; de asemenea stabilimente ale activităților în partea de sus a ceea ce este acum estul ținutului."

„Entitatea a fost una calificată nu numai în aeronave și ambarcațiuni nautice – ca aviator și marinar; dar, de asemenea, a făcut mari progrese și în păstrarea legăturilor cu celelalte ținuturi prin intermediul forțelor naturii ... Prin urmare, acele lucruri naturale care țin de comunicații au devenit o parte din experiența entității. Imaginația ... în povestirile de călătorie ... cele care au legătură cu ținuturi stranii, oameni și tradiții stranii, au devenit o parte înnăscută a sa."

(Cazul #1215-L-1)

„Entitatea s-a aflat printre cei care au căutat mai mult decât un singur ținut unde ar fi putut fi trimiși cei ce urmau să fie salvați. Prin urmare, entitatea cunoștea ținutul Yucatanului, precum și anumite lucruri din Pirinei, și la fel de bine (cunoștea) și ținutul Egiptului."

„În prezent, înnăscut și la fel de bine manifestat, găsim că acești oameni au devenit interesanți pentru entitate; de obiceiurile lor și de influențele motivante din viețile lor."

„Găsim că entitatea a fost un locuitor temporar în Poseidia în prima parte a acestei experiențe; însă, atunci când au apărut factorii determinanți ce au rezultat prin disputele dintre Fiii Legii Lui Unul și fiii lui Belial, entitatea a fost printre cei ce au călătorit către ținutul egiptean în timpul perioadei de reconstrucție."

„Ca urmare, vom găsi abilități apărute din aceste combinații de scopuri, de-a lungul liniilor de activități în care avea o mai mare satisfacție, o mai mare satisfacție care putea să apară pentru entitate."

(Cazul #1908-L-1)

„Înainte de aceasta, entitatea se afla în ținutul atlant atunci când au existat tulburările, chiar înainte de cea de-a doua rupere a ținutului; atunci când au existat acele discuții și tulburări între fiii lui Belial și Fiii Legii Lui Unul."

„Entitatea s-a alăturat celor ce au căutat și au încercat să folosească avantajele materiale ale fiilor lui Belial, însă, pentru a menține, pentru a păstra, principiile Fiilor Legii Lui Unul. Astfel, au urmat aceste scopuri încrucișate între mentalul și idealurile materiale ale entității. Însă, Domnul Dumnezeu este Unul singur, nu o casă dezbinată împotriva ei înșiși."

(Cazul #3102-L-1)

„... în ținutul atlant, în perioada când s-a rupt ținutul și s-a stabilit acolo edictul că în ținut trebuie să fie schimbări."

„Entitatea se afla printre cei care au pornit spre ținutul Egiptului, însă au ajuns în Pirinei și în ceea ce sunt acum ținuturile Portugaliei, Franței și Spaniei. Și încă pot fi văzute acolo în stânca de calcar din Calais, însemnele lăsate de discipolii entității, precum și încercările ... de a crea un templu al activității pentru susținătorii Legii Lui Unul."

„Entitatea a avut de pierdut și de câștigat ... A câștigat atunci când a stabilit asocierea cu cei care au construit ținutul egiptean. Și după cum se va vedea din aceste lucruri ... încă nu s-au găsit cele în legătură cu Alexandria; se poate spune că entitatea a fost prima care a început crearea bibliotecii cunoașterii din Alexandria, cu zece mii trei sute de ani înainte de intrarea Prințului Păcii în Egipt pentru prima Sa inițiere acolo. Pentru că puteți citi: ‚De asemenea, El a fost crucificat și în Egipt.' "

(Cazul #315-L-1)

CAPITOLUL PATRU

CONSTRUCTORII PIRAMIDEI

Dintre toate misterele de pe Pământ, Marea Piramidă din Egipt se află de departe pe primul loc. S-a scris despre aceasta mai mult despre oricare altă structură făcută de mâna omului. Fiind una dintre Cele Șapte Minuni ale lumii, aceasta a fost mult timp obiectul speculațiilor nefondate și a dezbaterilor în legătură cu vechimea, cu scopul, precum și cu modalitatea de construcție. Cu toate acestea, de fapt, întregul Egipt este un bogat și fascinant câmp pentru cercetarea științifică, pentru că aici se află unele dintre cele mai derutante ghicitori pentru om.

Cea mai recentă dată cunoscută în istoria lumii este aceea a adoptării calendarului egiptean în anul 4.241 înainte de Hristos. Un sistem larg acceptat este cel care împarte istoria ținutului în treizeci de dinastii – din anul 3.400 până în anul 332 înainte de Hristos. Nu se cunoaște aproape nimic dinaintea acestei date, cu toate că, dincolo de vreo îndoială, nici acestea nu sunt stabilite. Se crede în general că Marea Piramidă de la Gizeh a fost construită aproximativ prin anul 2.900 înainte de Hristos.

Aceasta este localizată la șaisprezece kilometri vest de vechiul și istoricul oraș Cairo, Latitudine 29°58′51″ Nord; Longitudine 31°09′ Est (Greenwich). Se consideră că aceasta a fost mormântul regelui Khufu sau Cheops, cu toate că nu s-au găsit acolo rămășițe ale acestuia. Uriașa piramidă acoperă puțin peste 5,26 hectare, măsoară 231,64 metri la fiecare latură a bazei și are 146,60 metri înălțime.

Marea Piramidă este singura care are o bază pătrată și este construită în întregime din piatră, din blocuri imense de calcar de culoare galbenă cu greutatea de 54 tone fiecare. Precizia construcției este atât de exactă, încât poate fi comparabilă cu cea a unui cristal lustruit însă la o scară de câteva hectare. Îmbinările sunt greu perceptibile, precum și modul cum au fost ridicate și montate uriașele blocuri la locul lor în marele puzzle ingineresc. Inițial a fost placată cu plăci fine din calcar alb precum cele din vârf, însă ulterior acestea au fost îndepărtate.

Ca formă geometrică, Marea Piramidă este ceea ce se numește o adevărată piramidă. Baza ei este un pătrat perfect; fiecare dintre cele patru laturi ale sale sunt câte un triunghi înclinat perfect în sus plecând de la bază, în proporție de 10 la 9, până când cele patru se întâlnesc într-un vârf situat perpendicular pe centrul bazei, acolo unde se intersectează cele două diagonale de la bază.

Direcția de orientare a bazei în legătură cu estul și vestul, nordul și sudul, indică o eroare de numai 5 secunde – fiind astfel de departe cea mai precis orientată construcție cunoscută în știința ingineriei.

Marele Sfinx este o figură din piatră ce reprezintă un trup de leu cu cap de

om. Acesta are o lungime de 57,6 metri și este tăiat dintr-un singur bloc de piatră. Cunoscut în Egipt cu numele de *Hu*, el reprezintă pe zeul Horus și este construit cu mulți ani înaintea Marii Piramide. Există și alți sfincși, mai mici în dimensiune, la care partea superioară arată precum un berbec sau șoim, iar multe dintre inscripții reprezintă trupuri umane cu apendice animale precum coarne, copite, gheare, coadă și pene.

Egiptul nu este singurul care să aibă sfincși misterioși și piramide. În Asiria există sfincși care se disting prin faptul că au aripi, și există de asemenea sfincși mai mici ca dimensiune în Persia și Grecia. În Yucatan, Mexic, rămășițele culturii Maya ne dezvăluie sfincși și piramide izbitor de asemănătoare cu omoloagele lor egiptene, însă de dimenisuni mai mici. Sunt evidente puterea și bogăția necesare pentru a construi asemenea structuri, iar acestea mai indică și o înaltă civilizație, de o bogăție considerabilă, precum și o sursă comună.

La începuturile Egiptului astronomia era o știință importantă, însă au fost descoperite puține lucruri în legătură cu religia lor. Într-adevăr, credințele lor par să fi fost în mod deliberat ținute secrete. Adorarea Soarelui pare să fi fost foarte răspândită. Numele *Re* sau *Ra* pare să fi fost în legătură cu zeul Soarelui, șeful tuturor zeilor. Această credință pare să fi venit din Caucaz. *Isis*, prototipul tuturor zeițelor, era zeița naturii. Închinare la ea ca la o divinitate a început probabil în anul 1.700 Î.H. Cele „Două Ținuturi", Egiptul Superior și Egiptul Inferior, par să fi fost unite de către Ra. Biserica și Statul erau în mod clar în relație una cu cealaltă.

În ciuda bogăției de dovezi, se cunosc atât de puține despre Egiptul antic și este în continuare învelit în speculații și „mitologie". De fapt, multe din cele descoperite nu sunt întru-totul înțelese și au multe puncte comune cu lecturile lui Edgar Cayce, care le pun într-o nouă lumină. Din aceste lecturi apare conceptul că aceasta ar fi perioada preistorică, dar sunt la fel de convingătoare că aceasta a fost una luminoasă.

Acestea oferă o dată cu mult mai recentă – undeva în jurul anului 10.000 Î.H. - atunci când au fost construite Marea Piramidă și Sfinxul; precum și o semnificație ce are legătură cu evoluția omului pe Pământ. Asemănările marcante între culturile din Egipt și Yucatan sunt explicate prin migrațiile oamenilor de pe continentul scufundat al Atlantidei către ambele ținuturi.

Desenele ce reprezintă ființe umane cu apendice animale sunt redate în mod realist; apare Isis, precum și manuscrisul antic, *Cartea Morților* care capătă un nou înțeles.

În conformitate cu lecturile lui Cayce, acestea se petrec atunci când apar primii constructori ai Piramidei, fără să existe o introducere din surse externe sau material dogmatic.

Din înregistrările lecturilor lui Cayce

Pentru un timp de aproape 250.000 de ani, Egiptul s-a aflat sub apă, exceptând regiunile din Sahara și Valea Nilului Superior. Au trecut totuși multe secole după ce au apărut și alte ținuturi de uscat și marea parte a ținutului să fie locuit. Primele au fost regulile tribale ale rasei negre ce s-a stabilit în zona fertilă a văii Nilului Superior, în apropierea a ceea ce mai târziu va fi cunoscut sub denumirea de Valea Mormintelor. Oamenii trăiau în corturi și în peșteri și încă de la început au folosit animalele de povară. Cu toate că, în comparație cu alte națiuni de pe Pământ, aceasta era una mai puțin invadată de animalele sălbatice, era o națiune slabă care se confrunta cu tensiuni și probleme mai mult din interior.

Pacea a devenit ce-a de-a doua regulă în timpul Regelui *Raai*, un om înțelept și cu orientare spre spiritualitate, care avea o mai amplă înțelegere a legilor universale. A fost făcut un efort pentru a aduce maselor de oameni o cunoaștere despre scânteia divină ce se afla în ei. În cel de-al douăzeci și optulea an al domniei, acest rege a convocat o întâlnire a liderilor lumii. Patruzeci și patru de preoți, clarvăzători și astrologi, s-au întâlnit pentru a discuta despre subiectul de a grăbi dezvoltarea omului și capacitatea sa de a face față condițiilor din planul fizic, precum și despre problema animalelor sălbatice din alte ținuturi. Acești lideri care trăiau în corturi și în peșteri s-au adunat pentru a discuta tema Consiliului în legătură cu *forțele spirituale din om și cum să facă din om ființa supremă de pe Pământ*. Regele *Raai* a fost primul care a înțeles că această putere relativ slabă în om, își are proveniența dintr-o Sursă mai Înaltă.

Abordarea s-a făcut prin intermediul evidenței forțelor razelor Soarelui, influențelor Lunii și a apelor care duc viața mai departe. Ceea ce s-a formulat aici a fost prima lege a auto-conservării care este apanajul puterii divine din om, prima recunoaștere a intelectului, o putere mai mare decât ce-a a omului însuși.

Acesta a fost începutul studiului naturii spirituale a omului: relația dintre oameni și relația omului cu întregul; diviziunile mentale, conștientul și subconștientul, diviziunile sistemelor solare și diferitele planuri ale existenței prin care trebuie să treacă omul pentru dezvoltarea sa. Astfel de principii au legătură cu multele faze ale existenței omului pe Pământ, așa cum este simbolizat prin intermediul Soarelui, al Lunii, al stelelor și elementelor. Scrierea acestor legi spirituale pe tablete de piatră și de ardezie au devenit prima biblie. Acesta a fost începutul *Cărții Morților*, așa cum au fost ele cunoscute mai târziu, cu toate că nu sunt o formulare a unui ritual de înmormântare așa cum a fost interpretat.

Cea de-a doua lege în Egipt a fost activă 199 de ani, iar regele Raai a fost ulterior venerat ca fiind reprezentatul lui Dumnezeu pe Pământ. El nu a

fost rege întreaga sa viață, pentru că mai târziu, țara lui a fost invadată.

În legătură cu acel timp, cu 11.016 ani înainte de venirea lui Hristos, sau cu 300 de ani înainte de ultimele erupții de pe ținutul atlant, trăia acolo în ținutul Arart (regiunea Munților Caucaz din Europa de Est) un mare grup de oameni din rasa albă. Conducătorul cu numele Arart a fost inflențat de profeția unui tânăr și evlavios preot care se numea *Ra-Ta*.

La vârsta de douăzeci și unu de ani, Ra-Ta a prezis că oamenii din tribul lui *Zu* care au migrat din Arabia, vor intra în Egipt și îl vor întineri în interesul ambelor rase. El a profețit că Egiptul acelor zile va deveni națiunea conducătoare. La îndemnul lui Ra-Ta, regele Arart a fost convins de succesul unui asemenea risc și s-a pregătit pentru o lungă călătorie în Egipt. Expediției condusă de Arart și ghidată de către Ra-Ta i-a fost destinat să înființeze prima dinastie și joacă un rol important în istoria națiunii.

Regele Raai a ajuns să fie atât de absorbit de studiile sale metafizice încât nu a reușit să țină seama de avertismentele consilierilor săi care îi spuneau că trebuie să apere țara împotriva invaziei de la nord. Aproape fără opoziție, Arart a coborât, i-a măturat regatul și la cucerit. Mai degrabă, Raai s-a predat imediat decât să fie vărsare de sânge pentru poporul său, o acțiune care i-a adus rapid acuzații din multe părți ale Egiptului. Cu toate acestea, acest lucru semăna cu o binecuvântare deghizată. Cu toate că din punct de vedere spiritual prin atitudinea s-a a câștigat, adevărata importanță a muncii sale de o viață, avea să devină baza pentru un nou concept religios care a fost inclus în *Cartea Morților*.

La început a existat o mare ceartă și o mare dispută între cuceritori și cei cuceriți. Liderul opoziției din partea celor cuceriți nu a fost Raai, ci unul dintre scribii locali care avea o mare influență și era urmat de mulțime. El era suficient de puternic pentru a incita la revoltă împotriva unei legi pe care noul rege avea să o impună pentru a stabili ordinea în această confuzie. Arart, conștient de faptul că este un cuceritor străin, și prin urmare, nepopular în rândul egiptenilor, a făcut o manevră politică îndrăzneață și inteligentă. El a abdicat de la tron în favoarea tânărului său fiu și, în același timp, ia acordat beligerantului scrib local un loc în înaltul consiliu și între membrii familiei oficiale, oferindu-i titlul de Aarat. Prin acest lucru inamicul a fost redus imediat la tăcere și l-a făcut să câștige sprijinul poporului egiptean.

Un alt factor care a contribuit la ușurarea situației interne și de nesoluționat, a fost atracția regelui detronat Raai, pentru una dintre cele mai frumoase fiice și fecioare din rândul invadatorilor, și care în cele din urmă a devenit companioana sa. Ajunsese renumită pentru frumusețea și virtutea ei, și

într-atât de iubită de ambele popoare, încât după moartea ei a fost venerată precum o zeiță. Numele ei a fost *Isai*.

La tinereasca vârstă de șaisprezece ani, în orașul Luz, tânărul rege Araaraat și-a sumat formidabila sarcină de a conduce destinul unei națiuni compusă din mai multe popoare – pentru că acolo erau deja emigranți din India, Mongolia și Atlandida, și în plus nativii egipteni.

Pe parcursul a optzeci și opt de ani din timpul domniei sale au existat perioade de conflict precum și de pace, atât în interiorul ținutului cât și în afara lui. Regele Araaraat era ajutat în conducerea afacerilor de stat de un consiliul intern format din doisprezece consilieri, și un cabinet oficial format din șefi ai diverselor departamente (printre care): cel de muncă, economic, comerț, chimie, construcții, educație, istorie și arte – în special cel pentru muzică. Acești lideri au fost aleși cu înțelepciune din rândurile egiptenilor, atlanților și cuceritorilor albi veniți de la nord.

Odată cu scufundarea treptată în ocean a continentului atlant, refugiații atlanți au început atunci să vină în număr mare. Aceștia și-au adus cu ei sclavii, acele ființe compuse (eng. mixtures=amestecuri), religia lor și pe unele dintre avansatele lor științe. La un moment dat în procesul de închegare a guvernului, Arart a fost nevoit să se retragă pentru a destabiliza o încercare a unor atlanți ambițioși de a răsturna guvernul condus de fiul său. Aceștia căutau să profite de situația politică instabilă și să se stabilească la putere. Oricum, această ambiție a lor a avut viață scurtă, și acest lucru ca urmare a acțiunii rapide a lui Arart. Odată cu pacea și soluționarea amiabilă a diferențelor de opinie, au fost făcute progrese considerabile în mai multe direcții. La vârsta de douăzeci și doi de ani, scribul egiptean *Aarat* a devenit lider al guvernului de coaliție și a lucrat alături de tânărul rege Araaraat pentru binele tuturor factiunilor. El a ajutat la formularea și punerea în aplicare a legilor civile și religioase. El a făcut înregistrări metodice și multe dintre numeroasele sale inscripții încă pot fi găsite într-un mormânt din apropierea Sfinxului, și care, parțial a fost construit în timpul vieții sale.

După multă opoziție, Ra-Ta, profetul care provenea din rândurile invadatorilor, a fost proclamat Mare Preot al Egiptului. El a făcut studii spirituale directe și cercetare metafizică pentru țara sa, timp de mulți ani. El a definit ideile în legătură cu natura umană și relația omului cu întregul. El a fost interesat atât de nașterea în planul fizic cât și de evoluția spirituală a omului; în mod special de continuitea vieții sau de imortalitatea sufletului, nu numai de nașterea în planul fizic, dar și de începutul începutului; de legea karmei sau a cauzei și efectului, de nivelul spiritual; de existența concomitentă a sufletelor în

alte planuri și evoluția lor ulterioară și de asemenea de caracterul mental. Ra-Ta propovăduia faptul că printr-o instruire corespunzătoare în aceste domenii, există posibilitatea de a comunica cu aceste suflete. Însă cel mai important și cel mai revoluționar lucru, este faptul că el propovăduia Legea Unui Singur Dumnezeu - „Domnul Dumnezeul Tău este Unul" - și nu închinarea la Soare, care în acel moment era religia egiptenilor.

La început, localnicii nu aveau înclinație spre astfel de învățături. Datorită bogăției ținutului și vieții ușoare pe care ei o duceau, aceștia erau interesați mai mult de beneficiile imediate, ca persoane în trup fizic, decât de orice alte încarnări viitoare pe pământ sau despre viața spirituală în alte planuri cosmice.

Până în această perioadă, ordinea socială a națiunii egiptene nu era așa de avansată în comparație cu cea mult mai avansată a atlanților. Cu toate că existau clanuri și triburi, acolo nu existau gospodării familiale. Prin lege de stat, toate femeile unui trib erau adăpostite pe timp de noapte într-un templu separat numai al lor, iar bărbații locuiau afară[12]. Chiar și regele în propria sa locuință nu făcea excepție de la această lege, acesta trăia împreună cu slujitorii și consilierii săi, însă nici o regină și nici o însoțitoare nu locuia împreună cu el. Relațiile în legătură cu perpetuarea rasei erau considerate sacre și se desfășurau în temple construite special pentru acest scop. Aceste construcții aveau trei sau patru nivele și mai multe camere cu dimensiunea între doi și trei metri. De asemenea, acolo se afla o sală mare pentru dans și recreere. Decorațiunile acesteia constau în covoare realizate manual, pături și paturi.

Împreunările nu erau la alegerea opțională a participanților, ci se realizau prin hotărârea regelui, pentru o perpetuare bună a rasei. Copii născuți în Templul Sălii de Naștere erau luați de la mamele lor la vârsta de trei luni, erau crescuți în departamente speciale și instruiți pe grupuri în clădiri dedicate acestui scop.

Marele Preot Ra-Ta privea cu dezgust toată această procedură. În numeroasele sale călătorii prin alte ținuturi – în mod special în Atlantida – el a observat beneficiile legăturilor de familie. El și-a dat seama de valorile morale ale vieții de familie a oamenilor – consacrarea traiului individual a unui om alături de altul pentru un scop comun, precum și de responsabilitățile în legătură cu astfel de consacrare.

La întoarcerea dintr-una din călătoriile sale în Atlantida, Ra-Ta a decretat un prim pas în realizarea unității familiale, faptul că de atunci înainte

12 În legătură cu acest fapt, ar trebui văzut filmul documentar *From the Heart of the World - The Elder Brother's Warning*, film realizat în anul 1991 de BBC. Kogi este ultima civilizație supraviețuitoare a popoarelor Inca și Aztec. Documentarul poate fi vizionat cu traducere în limba română la adresa de internet, http://fymaaa.blogspot.ro/2013/01/din-inima-lumii-avertismentul-fratilor.html

fiecare om urma să aibă un companion, un însoțitor (un soț / o soție cum se spune astăzi). Pentru el însuși și-a ales pe mama copilului său, perechea care venise cu el din nord. Legea s-a dovedit a fi una popular acceptată, chiar dacă alegerea perechii și îngrijirea copiilor erau încă sub controlul guvernului. Prin acest lucru s-a realizat unul dintre marii pași înainte în ceea ce privește viața socială în Egipt.

De-a lungul anilor, Ra-Ta a crescut în popularitate și influență, cu toate că a provocat aversiune în rândurile multora dintre egipteni solicitându-i regelui să-și aleagă înaltul birou executiv numai din rândurile celor nativi, care se dovedeau a fi oneşti, competenți și loiali. Această politică s-a lovit de opoziția celor sus-puși care căutau să-și întărească pozițiile, astfel încât ei să-i poată controla și exploata pe oameni în propriul lor interes. Cu toate că tipul de guvernământ era unul monarhic, în cele din urmă s-a stabilit că din punct de vedere al principiilor și chiar al metodologiei nu era o democrație reprezentativă. Atunci când prin cercetările și descoperirile arheologice ale lui Ra-Ta s-au găsit rămășițele care arătau că a existat o civilizație mai devreme în Egipt, localnicii au început în mod treptat să asculte ideile sale în ceea ce privește Unitatea a Tot și despre Un Singur Dumnezeu pentru toți.

Studiile metafizice ale lui Ra-Ta l-au convins că, prin cunoașterea modului cum lucrează legea divină, se poate accelera procesul de evoluție a omului. El a considerat că este posibilă atingerea perfecțiunii rasei din punct de vedere mental și fizic, în timp mai scurt decât era nevoie prin procesele naturale ale nașterii și renașterii. Marea sa speranță era că se pot realiza trupuri perfecte, iar în cele din urmă acestea au fost chiar puse în aplicare, aceste teorii au fost cele mai importante contribuții ale sale pentru umanitate. Însă, la început multele dezacorduri și disensiuni l-au doborât și l-au descurajat considerabil pe Ra-Ta.

Între timp, regele Araaraat (aceasta fiind numai unul dintre multele sale titulaturi) și-a îndreptat atenția către eforturile către dezvoltarea industriei pentru oameni, astfel a început o perioadă de activitate comercială.

El a alăturat diferitele rase împreună și le-a dezvoltat abilitățile, astfel încât aceste abilități să poată fi folosite mai degrabă în interesul maselor decât în cel al claselor (sociale). Au fost descoperite cele mai bogate resurse ale ținutului. El a deschis minele de la *Ophir*, care s-a numit mai târziu *Kadesh*, din Persia, precum și pe cele din Abyssinia și din alte zone ale țării Nilului Superior; el a promovat mineritul diferitelor pietre prețioase precum onixul, berilul, sardiul, diamantul, ametistul și opalul. Perle erau culese din mare, în apropiere de ceea ce a devenit mai târziu Madagascar. Tăierea și finisarea

pietrelor a devenit principala meserie a muncitorilor. Din alte mine de pe curprinsul întregii țări era extras aur, argint, fier, plumb, zinc, cupru și a fost produs cositorul. Porumbul, vinul, blănurile și bijuteriile erau în folosul obișnuit. Au fost construit mari grânare, precum și nave, poduri și viaducte. În *Deosho*, care s-a numit mai târziu Alexandria, au fost fondate biblioteci pentru păstrarea în siguranță a celei mai mari colecții de manuscrise ale acelor zile.

Din bogăția ținutului au fost ridicate palatul regelui și alte clădiri ale departamentului de stat, clădiri de o maiestuasă splendoare. Una dintre acestea a fost și Templul de Aur care era placată cu pietre semiprețioase enorme și cu lambriuri interioare din lemn foarte lustruit și de diferite culori. Va veni o zi în care acesta va fi descoperit.

Au fost construite depozite care de asemenea aveau rol de bănci, acestea erau mijlocul prin care se făceau schimburile și comunicațiile între națiunile importante ale lumii. Ținuturile acestor națiuni erau Poseidia, ultima dintre marile insule atlante, Og (Peru) din America de Sud, regiunea din Munții Pirinei în Europa și ceea ce mai târziu a devenit cunoscut cu denumirea de Sicilia, Norvegia, China, India și America.

Numai în Atlantida, Marele Potop a rupt continentul în insule pe care au început să se vorbească mai multe limbi. În alte țări, oameni încă vorbeau o singură limbă. Chiar și în Egipt se vorbea o singură limbă, dar cu mai multe dialecte.

În timp ce regele era implicat cu aceste preocupări și în direcția politică și socială a țării, Marele Preot Ra-Ta și asociații săi se ocupau de stabilirea codurilor spirituale în conformitate cu închinarea la Un Singur Dumnezeu. De asemenea, preotul a ajutat la încadrarea legilor civile penale și morale ale poporului. Au fost construite noi temple pentru a găzdui activitățile de reabilitare fizică și spirituală a maselor.

Ra-Ta a făcut dese călătorii în Poseidia pentru a studia și pentru a interpreta metodele celor ce rămăseseră credincioși Legii Lui Unul. În orașul *Alta*, el s-a întâlnit și a discutat despre aceste chestiuni cu *Hept-Supht* (care s-ar traduce probabil „Cel ce păstrează 'taina'"). Un om respectat și un om învățat, Hept-Supht era custodele celor mai profunde și secrete înregistrări și principii religioase care erau transmise de la o generație la alta în Atlantida. De la Hept-Supht preotul a învățat multe lucruri despre problemele ce aveau legătură cu acele amestecuri (**n.tr.** acele ființe cu apendice animale care erau folosite ca sclavi), precum și despre Fii lui Belial. Hept-Supht era nerăbdător să vadă că legile Fiilor Lui Unul vor fi păstrate în Egipt.

La întoarcerea sa acasă, Ra-Ta a pus imediat în mișcare planurile pentru

ridicarea a două noi temple: Templul Sacrificiului și Templul Frumuseții. Aceste temple au fost construite în timp de treizeci de ani. Templul Sacrificiului era un spital, un centru de vindecare, iar Templul Frumuseții erau o școală în care se predau înaltele învățături și de instruire vocațională.

Unii dintre oamenii din Egipt, precum și din alte țări, erau amestecuri cu diferite stadii de dezvoltare. Un mare număr dintre aceștia erau inferiori din puncte de vedere mental, spiritual și fizic. Ulterior problemele sociale s-au complicat, odată cu migrația continuă a hoardelor de sclavi care soseau din Atlantida împreună cu stăpânii lor, Fiii lui Belial.

Ra-Ta spera în evoluția acestor creaturi, în faptul că le-ar putea fi accelerată suficient vibrația spirituală, permițându-le astfel să acționeze în calitate de ființe umane și nu să fie complet la mila stăpânilor lor. De asemenea, această mare evoluție le-ar fi eliminat influența degradantă pe care o aveau din partea societății.

În același timp în care trăiau aceste creaturi, trăiau în acel ținut și mulți oameni cu o înaltă evoluție; acesta era planul preotului, de a-i ajuta, și de asemenea, de a realiza o mai rapidă conexiune cu Forțele Creatoare. Astfel, aceștia la rândul lor i-ar fi putut ajuta pe alții mai puțin norocoși. A fost stabilită o perioadă extinsă de instruire, iar în aceste două noi instituții a fost folosit un personal extrem de evoluat.

Templul Sacrificiului nu era numai un spital pentru fizic ci și unul pentru spirit. Tratamentele pentru corectarea diformităților – trupești și mentale – erau realizate nu numai prin operații, medicamente, terapie electrică, masaj, ajustări ale coloanei vertebrale și alte asemenea lucruri; ci și prin dietă, vibrații ale muzicii, culori, dans, cântec, incantații, iar cel mai important lucru, prin utilizarea meditației profundu pe contactul cu forța Lui Dumnezeu din trup. Atât pacientul cât și preotul sau preoteasa căruia i se atribuia cazul, luau parte la aceste activități. Obiectivul era acela de curățare a mentalului de dorințele carnale în exces și de vindecare a defectelor corporale ale fizicului.

De asemenea, exista și un proces de purificare ce implica flăcările unui foc de altar, și de obicei era nevoie de șase ani, șase ani și jumătate, pentru o schimbare completă și auto-reînnoire. Atunci când erau înlăturate părțile rele, individualitatea era precum cea a unei ființe umane care a progresat și sufletește, ea era pregătită pentru a începe următoarea etapă de dezvoltare. Din cauza gradului ridicat al auto-sacrificiului, al acestor strădanii către idealul de perfecțiune în trup și spirit, trupul uman a ajuns să fie venerat precum ceva sacru și a fost pus un mare accent pe frumusețe și perfecțiune. Ca și templu în care sălășluiește Dumnezeu, acesta este într-adevăr sacru, așa spunea

învățătura lui Ra-Ta.

Cu toate acestea, reîntinerirea nu era era completă; în unele cazuri erau necesare mai mult de patru reîncarnări pe Pământ pentru completa schimbare. Totuși, în câteva secole amestecurile au început să dispară cu totul de pe fața Pământului – evenimentul a avut loc mai mult sau mai puțin rapid prin renașteri și căsătorii mixte cu cei ce aveau o linie pură a descendenților.

Aceste nefericite creaturi, amestecurile, erau cei portretizați atât de des în arta egipteană, asiriană, greacă și persană, prin hieroglife, ei au devenit baza pentru legendele despre existența lor în „mitologie" după mii de ani mai târziu.

De la Templul Sacrificiului, pacientul avansa către Templul Frumuseții și către cursurile de instruire vocațională și spirituală, de recreere și reabilitare. Aici, un corp foarte specializat de preoți și preotese stabileau tipul de vocație pentru care cursantul era cel mai bine adaptat – pentru binele său, precum și pentru binele societății. Era de luat aici o decizie importantă, pentru că aceasta îi afecta nu numai viața prezentă, dar avea un impact și asupra vieților sale ulterioare în ciclul de progresie al vieților pământești.

Numai bărbații și femeile cu o foarte înaltă dezvoltare și calificare aveau distincția de a fi aleși ca instructori în temple. Statutul celor două sexe era egal; purtau haine aproape identice – robe lungi țesute manual ce semănau cu o împletitură și erau realizate din fibre de papirus și de lotus. Combinația de culori era cea de alb și purpuriu strident.

Muzica în Templul Frumuseții era o parte esențială a cursului pentru creșterea vibrațiilor, a tiparului de gândire al candidaților către un grad care le permitea să devină sensibili la Forțele Universale prin intermediul „Cordonului de Argint" sau coloanei vertebrale. Erau folosite instrumente precum flautul, lira, harpa și viola, iar rămășițele unora dintre acestea se află încă îngropate în mormintele nedescoperite. De asemenea, așteaptă să fie descoperite *sigiliile* și *plachetele*, emblemele tiparelor sufletești ale persoanelor instruite.

Plachetele erau un fel de simboluri heraldice distincte, prin care erau descrise o serie de scene și simboluri și care aveau rolul de ghidare a individualului în aderarea la planul său viitor de dezvoltare în domeniul artelor, meșteșugurilor sau profesiilor.

Absolvenții Templului Frumuseții se încadrau în mai multe domenii: agricultură, horticultură, muzică și canto, lucrători în olărit și ceramică, în domeniul lenjeriei – inclusiv al scărmănării (procesul de curățare, smulgere Și răsfirare [cu mâna sau cu maȘini speciale] al lânii brute sau a altor materiale fibroase, pentru a desface fibrele, a le curĂța de impurităȚi Și a le înfoia) al țesutului și broderiei. Lenjeria era făcută din bumbac, cânepă, fibre de papirus și lotus, și era de o calitate mai

înaltă decât cea la care s-a ajuns acum (n.tr. este vorba aici de anul 1971). În acel timp nu existau comercianții; în acel stat al bunăstării, exista un magazin comun pentru toată lumea.

După ce funcționarea Templelor a fost bine stabilită, treptat Ra-Ta a delegat autoritatea pentru cei pe care îi considera responsabili și bine pregătiți pentru stabilirea legii și al științelor. El însuși a petrecut mult timp în călătoriile sale pentru a se informa în legătură cu practicile din alte țări. Chiar atunci în Egipt, el și-a dedicat o mare parte a atenției sale asupra rugăciunii și meditației, așa cum mai târziu au făcut-o hindușii, pe idealul de a dezvolta un contact mai apropiat cu forțele superioare. În timp ce intra din ce în ce mai profund în relație cu Influențele Creative, a fost posibil pentru el să atingă abilități psihice neobișnuite.

Într-o virtuală izolare, el ar fi putut ajunge la aceasta numai alături de două sau trei persoane apropiate lui; și de fapt, lipsa atât de prelungită din mijlocul subordonaților au făcut să apară probleme din motive nebănuite. Pe adevăratul motiv al felului său de a fi încrezător, preotul era în totalitate conștient de unele dintre practicile deteriorate și de ritualurile care se răspândiseră în temple.

Anumiți conducători ai templelor, fiind incluențați de ambițiile grupurilor politice atlante, au început să-l considere pe preot un obstacol în calea dorinței lor de control. Aceste autorități ale templului au conspirat alături de cei subordonați lor cum să facă modificări ale practicilor, în mod special în legătură cu cele ce privesc relațiile sexuale ale candidaților – care până atunci fuseseră restricționate. Astfel, s-a ajuns ca multe să devină periculoase și ostile în ceea ce privește semnificația spirituală a închinării, și astfel a început uzurparea puterii.

La întoarcerea lui Ra-Ta din una dintre călătoriile sale prelungite, el a fost șocat să descopere atât de multele și atât de răspânditele pierderi ale scopului spiritual, atunci când de fapt el presupunea că s-au făcut progrese constante. Poftele trupești au devenit agresive; decocturile din băuturi tari erau predominante; au fost făcute chiar și sacrificii de sânge pe altarele templelor care întotdeauna fuseseră dedicate ofrandelor din fructele și recoltele câmpului.

S-a întâmplat o întrerupere a acestora atunci când preotul i-a demascat pe cei ce au introdus astfel de practici, iar acest lucru a produs o și mai mare încălcare. Un grup mic dar puternic dintre dintre dușmanii preotului au decăzut printr-o altă metodă, s-au folosit de interesul preotului pentru ideea de a realiza ființe fizice perfecte.

În Templul Frumuseții exista o dansatoare originară și de o frumusețe neobișnuită, cu har și inteligentă. Ea era considerată pe întreg ținutul ca fiind

creatura cea mai glorioasă și perfectă care se născuse vreodată în Egipt – acest lucru într-o asemenea măsură, încât, mai târziu, după moartea ei, ea a fost proslăvită ca personificare a frumuseții și perfecțiunii egiptene. Numele ei a fost Isris, care mai târziu a fost schimbat în Isis, iar memoria ei a fost păstrată prin realizarea mai multor statui.

Ca fiică al celui de-al doilea preot și favorit al regelui, și care se ocupa cu sacrificiul, Isris a avut acces la Marele Preot Ra-Ta. S-a pus presiune asupra ei pentru a-l influența pe Ra-Ta să se împreuneze cu ea pentru da naștere ființei perfecte la care el visa de mult timp – prin acest lucru câștigându-se în mod subtil permisiunea tacită pentru cei care aveau deja un trup perfect de a procrea mult mai repede, fiind astfel limitată viața sexuală a stagiarilor, a ucenicilor.

Isris nu și-a dat seama de adevăratele motive ale instigatorilor, fiind astfel păcălită în a deveni părtașă la complotul împotriva preotului. Și astfel, Ra-Ta a cedat în fața neobișnuitelor ei farmece și a posibilității idei lor de perpetuare a rasei perfecte.

După ce Isris a dat naștere urmașei acestei uniuni – o fiică pe nume *Iso* – imediat politicienii l-au expus pe marele preot ca fiind tatăl, și astfel cel ce a încălcat unul dintre cele mai importante principii stabilite de el însuși! Chiar *El* scrisese legea prin care nici un om nu trebuia să aibă mai mult de un însoțitor, și chiar *el* fusese cel care încălcase legea.

Au apărut strigăte pentru izgonirea preotului și în curând țara a fost dezbinată într-o aprinsă dezbatere. Au apărut multe argumente ca fiind liniile conducătoare ale disputei. Gălăgie destul de mare a apărut pe subiectul prin care părinții să-și păstreze copii lângă ei în loc să-i îi de-a statului.

Regele Araaraat a fost împărțit de facțiuni și se confrunta cu sarcina de a decide care este mai important: legea sau legiuitorul. În cele din urmă, după mult chin mental, indecizie și multă consfătuire – unii dintre cei care făceau parte dintr-o conspirație secretă – eu emis decretul de al trimite pe Ra-Ta în exil. Aceasta a fost prima divizare adevărată dintre stat și biserică. Locul de refugiu la preotului a fost ținutul nubian sau ceea ce a devenit mai târziu cu denumirea de Abisinia (Podișul înalt din Etiopia de astăzi), undeva la sud de Egipt. Cu el au venit 232 dintre cei mai devotați și loiali susținători, inclusiv Isris, Hept-Supht (care migrase din Atlantida) și mulți dintre nativi egipteni. Regele a păstrat-o ca ostatică pe copila Iso și ea a murit la vârsta de patru ani.

După exilul preotului, luptele interne au continuat. Una dintre facțiuni era formată din atlanți, dintre care mulți erau adepți ai lui Belial. Aceștia urmăreau să atragă tineretul civilizației egiptene să adere ideilor lor. Ei luau în considerare

faptul că țara era încă în formare și mai considerau că legile ei civile și religioase sunt inferioare. Erau interesați în mod special de menținerea sclaviei acelor amestecuri așa cum au făcut și în Atlantida – și în general de docilitatea poporului. Odată cu eliminarea preotului, această cale părea să fie deschisă.

Războaie civile au izbucnit în diferite părți de pe cuprinsul țării. Armele de război erau catapultele cu proiectile care erau adesea fixate pe spatele animalelor; animale sălbatice antrenate precum taurii, leoparzii, șoimii, care erau asmuțite asupra inamicului. Transportul pe uscat se făcea în coșuri puse pe spatele boilor iar pe apă cu pluta.

Rebeliunile au apărut din motive religioase, precum și din motive sociale și politice – implicând chiar și problemele personale ale regelui. Cea mai importantă dintre turbulențe a fost *Rebeliunea Ibex* și manipularea din partea regelui pe această temă, una cu rază lungă de acțiune, cea în legătură cu înțelepciunea și compasiunea în fața problemelor umane. *Ralif*, prințul de Ibex, era unul dintre frații mai tineri ai regelui și căruia îi fusese încredințată guvernarea unui teritoriu care se afla la o oarecare distanță față de țara Nilului Superior. Reprezentanții bisericii și ai statului din ambele provincii era stabiliți mai mult ca ambasadori pentru schimburile între țări. În timp ce regele fusese plecat într-o lungă călătorie, Ralif a venit la palat și i-a răpit pe membrii curții regale, inclusiv pe *Osus* soția regelui. După acesta, el și-a înființat un stat separat mai către sud. Atunci când regele s-a întors a găsit capitala în vacarm. A izbucnit un scurt dar sângeros război în care prințul Ralif a fost învins. Oamenii au fost uluiți atunci când au fost făcuți cunoscuți termenii păcii. Regele Araaraat l-a pus pe fratele său în fosta sa poziție ca guvernator în aceași parte a regatului, apoi i-a permis să o păstreze pe Osus, cea care îl iubea pe Ralif, și care la rândul său îi întorcea afecțiunea. Câțiva ani mai târziu s-a dovedit cât de mare fusese înțelepciunea regelui, pentru că Prințul de Ibex a devenit unul dintre ajutoarele sale cele mai de încredere și de prim rang, precum și un susținător al învățăturilor preotului.

În această perioadă revoluționară au avut loc mari fricțiuni, și de asemenea disensiuni generate de un puternic lider atlant cu numele de *Ax-Tell* (sau *Ajax*). El nu era de acord cu regele în legătură cu chestiunile civile și nici cu preotul în chestiuni de religie – cu toate că în Atlantida fusese bine educat ca adept al Legii Lui Unul. El avea un mare dispreț pentru condițiile civile și religioase din Egipt, cele pe care le considera inferioare în comparație cu cele care au fost în Atlantida. Însă, revolta cea mai mare a apărut tot din rândul egiptenilor înșiși. Atunci când valul de revolte a ajuns la apogeu, un lider local cu numele *Oelom* și care făcea parte din intelectualitate, a organizat o grupare armată care să îi

susține cererea sa pentru o audiență la rege. Atunci a avut posibilitatea de a-și prezenta opiniile sale, în cele din urmă i-a fost acordată, el a cerut rechemarea imediată a Marelui Preot Ra-Ta, pe motivul că acesta ar fi singurul care ar putea aduce pacea. Din cauza poveștilor în legătură cu remarcabilele realizări din ținutul nubian, ideea a fost susținută de multe dintre grupările dizidente. Atunci când Araaraat și Oelom și-au dat seama de divergențele dintre ei, atunci când au realizat că idealurile lor sunt aceleași, s-a făcut un mare pas înainte pentru rechemarea Preotului.

Care au fost realizările Preotului în timpul celor nouă ani ai ședерii sale pe teritoriul nubian?

Atunci când Ra-Ta a ajuns în ținut, nativi nubieni erau un popor de războinici și sălbatici. În scurta perioadă de nouă ani, pacea și prosperitatea au fost stabilite; locuințele au devenit particulare și au fost făcute mari progrese în domeniul cunoștințelor de astronomie și astrologie. Prin studiile efectuate în peșteri săpate adânc, Ra-Ta a ajuns la calcule care au stabilit ceea ce se cunoaște acum cu denumirile de longitudine și latitudine. El a înțeles legea cu privire la stabilirea pozițiilor corpurilor cerești și locul lor în sistemul solar, precum și influența soarelui asupra vieții; efectul lunii asupra mareelor și motivul care stă la baza plantării semințelor în anumite faze ale lunii. El a ajuns să considere că nu există nici timp și nici spațiu – că întreaga forță este O Singură Forță și că omul este reprezentantul Înaltei Conștiințe pe planeta Pământ.

De asemenea, cei ce s-au alăturat exilului preotului, avut de câștigat în dezvoltarea spirituală. Mulți au lucrat prin intermediul diferitelor canale de contact cu cei din Egipt, au avut acces la rege și la consilieri pentru a aranja întoarcerea preotului. Atlantul Hept-Supht, revenind în Egipt după trei ani, și-a menținut cu succes neutralitatea, acest lucru fiindu-i de mare ajutor, fiind astfel respectat și venerat de toți pentru multele eforturi depuse în realizarea unei reconcilieri.

Astfel, după încheierea rebeliunii Oelom, s-au luat măsuri pentru revenirea Preotului în Egipt. Cei apropiați lui în ținutul nubian se temeau pentru el, că astfel ar fi putut ceda sub povara activităților sale la vârsta sa înaintată. Pentru că Ra-Ta se apropia atunci de vârsta de 100 de ani.

Anunțul chemării Marelui Preot a adus bucurie în întregul Egipt. După o dificilă călătorie din Abisinia, a venit ziua intrării preotului și a adepților săi în orașul regal – în orașul plin de uralele mulțimii de cetățeni de pe marile străzi care aruncau cu flori colorate și parfumate, cu frunze verzi, iarbă crudă și strălucitoare. Ra-Ta a fost măgulit și în același timp inspirat de credința și mărinimia cu care era primit.

Caravana care venea din Abisinia era formată din cămile și alte animale domesticite, precum și din vehicule asemănătoare caleștilor care erau propulsate cu gaze și despre care atlanții cunoșteau foarte bine modul cum puteau fi controlate. Într-unul din aceste vehicule trimise de unul dintre adepții săi atlanți din Egipt, mergea Ra-Ta alături de Isris, însoțitoarea sa. Ceilalți membri ai familiei Preotului și asociații săi foarte apropiați în serviciul templului, mergeau în celelalte vehicule. În total, 167 de suflete sau reîntors în Egipt.

Din acel moment înainte, Ra-Ta a fost cunoscut cu numele simplu de Ra. Isris a fost făcută Regină de drept, iar numele ei a fost schimbat în Isis. Ea a devenit influentă în lucrarea sa pentru drepturile femeilor și a activat ca și consilier pentru acestea, pentru dezvoltarea acestora în ordinea socială. În anii ce au urmat, ea a ajuns să fie venerată precum o zeiță.

După multe zile în care a fost sărbătorită întoarcerea lor, regele s-a întâlnit cu ceilalți oficiali ai guvernului și au planificat modificarea anumitor legi și reorganizarea practicilor din templu. Templul Sacrificiului și Templul Frumusetii au fost curățate de corupți și consacrate din nou slujirii Unui Singur Dumnezeu. S-a stabilit ferm împărțirea în unități familiale și a fost recunoscută sfințenia maternă. Legea revizuită a permis ca un om să aibă mai mult de un însoțitor; și oricum, asemenea însoțitori erau aleși acum de către indivizi și nu ca până atunci de către guvern.

Atunci când insurecția s-a terminat, fortărețele au fost rapid înlocuite cu orașe și sate pașnice, și astfel a început o perioadă de reconstrucție socială și spirituală. Odată cu instituirea unui guvern puternic, un guvern centralizat în Luz, s-a dezvoltat naționalismul și astfel a fost începută aici prima națiune-spirit a unui popor. Regele a avut din nou controlul politic complet; Marele Preot a devenit conductorul suprem în chestiuni religioase.

Aarat, membrul local adoptat de familia regală, care mai înainte avusese o oarecare putere, era acum subordonat regelui și influențelor din partea câtorva oameni care îl înconjurau. Prin urmare, a apărut oportunitatea ca și alții care aveau abilități de lider să crească în poziție, câștigând importanță și responsabilitate, au fost admise noi idei în activitățile țării.

În acest timp, s-a dus vorba în țările străine în legătură cu minunile care au loc în noua civilizație egipteană. Oamenii învățați din țările vizitate anterior de către Preot, veneau acum pentru a vedea și a învăța despre realizările materiale și spirituale. Au fost făcute schimburi între emisarii diferitelor ținuturi ale lumii – din acele țări care mai târziu au fost cunoscute precum China, Mongolia, India, Norvegia și Peru. Acest lucru a adus o schimbare în înțelegerea și corelația dintre legile civile și spirtuale în celelalte țări. Din mai multe puncte de vedere,

Egiptul s-a ridicat și se putea vorbi despre el ca despre un lider printre neamuri, unele dintre acestea fiind atunci în declin.

S-a dezvoltat un sentiment în rândul celor ce făceau parte din autorități, sentimentul că înțelepciunea din această mare cultură egipteană ar trebui să fie păstrată într-un loc sigur, pentru ca noile ere ce urmau să vină să beneficieze de aceasta. Acest lucru a devenit clar pentru Ra și era de datoria sa – o parte din scopul său – să păstreze marile adevăruri pe care le învățase printr-un atât de mare sacrificiu.

În plus, înregistrările pe care Hept-Supht le adusese cu el din Atlantida, alături de adevărurile spirituale profunde descoperite de Raai și care erau considerate de neprețuit. Toți liderii au convenit că acest mare număr de înregistrări ar trebui să fie păstrat în siguranță undeva, să fie conservat împotriva profanării de către generațiile ce urmau să vină; până în momentul în care omul ar putea să le înțeleagă din nou semnificația. Acest lucru s-ar întâmpla atunci când Pământul și-ar schimba din nou poziția axei, așa cum s-a întâmplat în perioada Atlantidei, și ar trece printr-o altă inundație[13]. Conform profeției, aceste schimbări se vor produce cu siguranță.

Locul final selectat pentru păstrarea în siguranță a înregistrărilor, precum și a marilor simboluri cu conținut ezoteric ale legii, a fost acela al fertilelor câmpii din Gizeh, cel care a rămas stabil în timpul inundațiilor care au măturat cea mai mare parte a ținutului în următoarele mii de ani mai târziu[14]. Acest loc era situat chiar și mai sus decât unul dintre Templele lui Isis, cel care a fost distrus în cursul acestui potop. De asemenea, zona a fost aleasă pentru a fi cât mai aproape de centrul calculat matematic al uscatului[15], pentru cazul în care ar fi putut exista viitoare rupturi din cauza cutremurelor sau inundațiilor. Aici ar fi fost ascunse înregistrările, într-o mică piramidă subterană ce se află între Sfinx și Marea Piramidă, și prin care sunt conectate cele două construcții. Aici, urmau de asemenea să fie ridicate și alte mari piramide.

Construcția Sfinxului era deja începută; apoi lucrul la acesta a fost

13 Dacă îmi este permis să fac o glumă pe această temă (cu toate că nu este de glumit cu acest lucru), în timp ce traduceam aceste rânduri, afară ploua „într-o veselie". (Sunt oltean, dar mai bine aș spune că mă simt mai mult vlah până în măduva oaselor, :) și îmi place să fac haz de necaz). Am o anumită vârstă aici pe gogoloiul ăsta de pământ, dar nu îmi aduc aminte să fi văzut vreodată atât de multă apă, plouă de parcă s-a rupt cerul și apa trebuie să spele tot.

14 Geologul Robert Schoch a analizat formele de eroziune ale Sfinxului și a ajuns la concluzia că ele „sunt opera apei, a apei de ploaie". În baza posibilității climatologilor de a calcula exact perioadele ploioase din trecut s-a ajuns la noi concluzii privind datarea Sfinxului. Se pare că roca ce alcătuiește celebra construcție a fost expusă eroziunii între anii 7000 și 5000 î.Hr., timp ce corespunde unor perioade ploioase din istoria Egiptului, acest lucru face Sfinxul mult mai bătrân decât afirmă majoritatea dintre egiptologi că este. (Lynn Picknet & Clive Prince, *Conspirația Stargate* pag. 58).

15 Acest loc unde se află și acum înregistrările, este centrul din care se împarte masa și suprafața uscatului în patru părți aproximativ egale, iar acest lucru nu era cunoscut la data când autorul a scris această carte.

întrerupt; din nou reluat și adăugat la acesta, atunci când Preotul s-a întors.

Inițial s-a dorit ca acesta să fie un memorial pentru regele Araaraat, însă, după revenirea lui Ra, acesta a fost modificat pentru a simboliza relația dintre om și animalic, lumea carnală, acele modificări ce trebuiau aduse pentru evoluția sa spirituală – schimbări care deja se produceau și erau în legătură cu estomparea sau lepădarea acelor imperfecțiuni ale modelului trupesc uman.

Baza Sfinxului este prevăzută cu canale care duc spre exterior, iar în colțul dinspre Marea Piramidă, a fost înscrisă povestea despre cum au fost începute și construite toate acestea, și oferă date în legătură cu istoria primului domnitor invadator și despre ascensiunea lui Araaraat. De la piciorul drept din față al Sfinxului, pornește un pasaj care duce către intrarea în Sala Înregistrărilor sau Piramida Înregistrărilor. Aceasta va rămâne nedescoperită până când omul nu-și va învinge egoismul și până când nu va ajunge la adevărata înțelegere spirituală, până la începutul celei de-a cincea rase originare.

Sala Înregistrărilor este închisă în propria piramidă, pentru a rămâne ascunsă timp de mii de ani. Aceasta este situată între Sfinx și Marea Piramidă. În colțul din nord-est sunt ascunse treizeci și două de tablete, alături de rămășițele trupești ale regelui Araaraat. Aceasta a fost prima dintre piramidele care urmau să fie construite, și va veni o zi în care va fi descoperită din nisipurile mișcătoare.

Marea Piramidă de la Gizeh a fost construită în timp de o sută de ani, din 10,490 î. Hr. până în 10.390 î.Hr., Ra însuși făcând ample studii ale locului și stabilind cu mare grijă locația geometrică în relație cu Sfinxul și cele patru puncte cardinale. Cu toate că a fost planificată de Ra, construcția efectivă și partea de inginerie a fost elaborată de către Hermes, un descendent al lui Hermes Trismegistus, cel care s-a întors împreună cu Preotul din exilul din ținutul nubian.

Marea Piramidă a fost construită ca sală a inițierii, „Casă a Inițierii" pentru toți aceia care se dedicau ei înșiși serviciului special în secretele misterului religios din Egipt. Aici își depuneau maeștrii jurămintele lor, aici se consacrau serviciului sfânt. Prin urmare, scopul acesteia era unul mai important decât acela de a fi un loc de înmormântare.

Aceasta a fost ridicată cu ajutorul acelor legi universale și forțe ale naturii care pot face fierul să plutească. Prin intermediul acelorași legi, gravitația poate fi învinsă sau poate fi neutralizată, iar piatra poate fi făcută să plutească în aer. Astfel, piramida a fost construită folosindu-se levitația, prin cântec și incantații, foarte asemănător modului în care, într-o perioadă mai târzie, druizii din Anglia își ridicau uriașele lor pietre.

Materialul pentru ridicarea piramidei a fost adus de foarte departe, tocmai din Nubia; au fost utilizate mai multe tipuri de piatră. Calcar alb bine lustruit a fost pus pe cele patru laturi, era sub formă de plăci ale căror îmbinări erau atât de bine realizate, încât aproape nu erau perceptibile. Aceste plăci de piatră au fost mai târziu înlăturate, iar bucăți din acestea încă mai pot fi găsite în alcătuirea clădirilor din Cairo. Anumite părți sunt îngropate sub nisip. Vreo câteva au rămas pe linia fundației, în partea de nord.

Vârful piramidei era compus dintr-un aliaj de cupru, alamă și aur, amestecul acoperea partea de sus a piramidei. De asemenea, acesta a fost profanat de către copiii lui Israel, în timpul suferinței lor în robie. În anumite sezoane, un foc cosmic ilumina partea de sus a piramidei, cu scopuri simbolice și printr-o metodă cunoscută numai de către atlanți.

O ceremonie lungă și elaborată a fost dedicată și a marcat stabilirea vârfului piramidei la locul său. Evenimentul a fost anunțat oamenilor printr-un puternic sunet metalic. Acest apel de chemare era o chemare la rugăciune, la mulțumire și la închinare, așa cum este și simbolul dangătului de clopot de la biserici. De asemenea, aceasta este și originea trâmbiței care cheamă la arme și a chinchetelor de zurgălăi, a clopoțeilor care anunță Anul Nou.

În Marea Piramidă se află înregistrată în piatră istoria și dezvoltarea omului din timpul lui Araaraat și Ra și până la sfârșitul ciclului prezent al Pământului, în anul 1998. Înregistrările din aceasta sunt scrise în limbajul matematicii, al geometriei, și în plus, la fel de bine, prin tipurile de piatră folosite, prin simbolistica acestora. După încheierea ciclului, pare să se producă o altă modificare în poziția Pământului, urmând apoi ca Marele Inițiat să se reîntoarcă, profeția culminând cu acest fapt. Toate schimbările care se vor produce și care urmează să se întâmple, sunt prezentate în pasajele care încep de la bază și se termină la vârf. Schimbările au semnificație prin intermediul straturilor de piatră, a culorii acestora, precum și a direcției în care sunt orientate. Acolo, în Marea Piramidă, nu au rămas încăperi nedescoperite.

În mica Piramidă a Înregistrărilor, care deocamdată a rămas nedescoperită, există o boltă sigilată cu metal foarte dur și care conține profeția pentru perioada dintre anii 1958 până în 1998. Aici se află și înregistrările secrete ale oamenilor cu Un Singur Dumnezeu chiar de la începutul intrării omului pe Pământ. Cu ocazia acestei sigilări au participat acolo Araaraat, Ra, preoții și preotesele din temple.

În Marea Piramidă, istoria actuală este simbolizată prin pragul de la intrarea în Camera Regelui, prag care se află la înălțime mică față de tavanul camerei. Acest pasaj de înălțime scăzută, această îngustare, prezintă tendința

descendentă, aceasta fiind indicată și prin tipul de piatră folosit. Prin urmare, perioada actuală (până în anul 1998), care poate fi denumită și Epoca Crucifixului sau epoca în care sunt făcute pregătirile pentru epoca de început a apariției unei noi sub-rase. Factorii astronomici și numerologici arată că această perioadă a început în toamna anului 1932.

Atunci când va avea loc și va fi vizibilă o schimbare treptată în poziția Stelei Nordului, a Stelei Polare, calculată în funcție de intrarea în piramidă, vor exista dovezi clare că noua rasă a sosit, acest lucru făcându-se printr-un mai mare aflux de suflete din civilizația atlantă, lemuriană, La, Ur sau Da. Aceste condiții sunt indicate prin întoarcerile în trecerea prin pasajele din Piramidă. Sarcofagul gol care se află în Camera Regelui este el însuși un simbol al iluminării omului în legătură cu semnificația morții – precum o tranziție dintr-un plan al existenței în altul.

Lungimea, lățimea, înălțimea și diferitele direcții ale mai multor straturi de piatră din pasajele și camerele piramidei, descriu cu acuratețe evenimentele importante din evoluția spirituală a omului în planul terestru. Nașterea și moartea Lui Iisus din Nazaret este indicată la precizie de an, zi și oră, la întoarcerea prin pasajul care duce către Camera Reginei.

Într-un anume punct al pasajului îngust, anul 1936 este profețit ca fiind anul agitațiilor și tulburărilor, inclusiv al războaielor, furtunilor, al revoltelor în anumite locuri, și având ca rezultat o neliniște în rândul grupurilor și al maselor. După anul 1956 urmează o perioadă de adaptare, apoi lumea intră într-o nouă perioadă care este arătată în Camera Regelui – o anume perioadă de timp între anii 1938 și 1958. Această eră este începutul evoluțiilor de natură mai neobișnuită, și acest lucru în mai multe moduri, eră care se termină în anul 1998. Acesta va fi timpul de *pregătire* pentru venirea Maestrului lumii – și nu neapărat o sosire propriu-zisă, ci este un timp pe care nici un om nu-l știe. Aceasta va fi o periodă de trezire și iluminare spirituală, o nouă înțelegere a lucrurilor, o nouă viață și o nouă credință. Vor fi atunci progrese marcante în domeniul științei și al noii cunoașteri în legătură cu forțele gravitaționale cu ajutorul cărora a fost construită piramida.

Era actuală de dezvoltare a omenirii se apropie rapid de un vârf. Pe acest vârf al undei va exista o ruptură, o ciocnire între mentalul materialist și mentalul spiritual. Mulți vor cădea înapoi, însă cei care vor rămâne neclintiți, vor găsi înregistrările și le vor interpreta pentru a fi de folos oamenilor de pretutindeni. Un lucru important nu este numai găsirea acestora, ci și interpretarea corectă a lor.

Marea Piramidă de la Gizeh stă precum un monument istoric, mărturie a

prezenței rasei originare. Aceasta este înregistrarea poveștii luptei omului pentru înțelepciunea spirituală, și timp de multe veacuri a fost folosită ca templu de inițiere pentru cei mai mari dintre învățătorii și liderii lumii. Au fost acolo Marii Inițiați, Iisus acolo a devenit Hristosul, acolo a obținut gradul final de Inițiere alături de Ioan Botezătorul, precursorul Său.

La vârsta de 104 ani, regele Araaraat a trecut dincolo și a fost îngropat în colțul de nord-est al primei piramide construită în timpul domniei sale de optzeci și opt de ani. În funcție de metoda de calcul a vârstei, Marele Preot Ra a trăit câteva sute de ani.

Se poate spune că în mai multe feluri el a fost un conducător remarcabil; unul al tulburării, al păcii și al progresului, al iluminării sociale și spirituale. Împreună, Araaraat și Ra au dus țara mai aproape de calea înțelegerii cu celelalte națiuni ale lumii. Împreună, ei au ridicat standardele propriului popor către noi culmi în ceea ce privește materialul și spiritualul. Ei au promovat o civilizație care avea să devină cea mai înaltă expresie a culturii egiptene pentru o lungă perioadă de timp care urma să vină. Însă, cel mai important lucru, ei l-au inspirat pentru prima dată pe omul care se afla în mijlocul păgânismului să-L caute cu adevărat pe Dumnezeu.

Omul de astăzi se află în pragul unei noi ere – Era Vărsătorului, era conștiinței și conștientizării maselor, o nouă lume a unității.

Extrase din lecturile lui Cayce

„Având numele de Amululu, entitatea a fost printre atlanții care au sosit în Egipt, a venit printre Fiii Legii Lui Unul, cei care au făcut pregătirile pentru păstrarea principiilor și adevărurilor care au fost enunțate de către învățători. Acest lucru a fost făcut prin interpretarea acelor adevăruri care se ocupă de relația dintre om și Forțele Creatoare. În aplicarea acestor lucruri în relația cu semenii, acestea pot fi înțelese precum adevărata relație dintre propriul suflet și Creatorul său, în termenii propriei experiențe. Acest lucru este o inversare a cuvintelor pe care El le-a spus: „Ceea ce fac eu pentru tine, asta să faci și tu pentru mine”.”

„În această experiență entitatea a fost asistent în domeniul acelor activități care se ocupă de corelația dintre învățăturile care veneau de la popoarele de pe ținuturile care se numesc acum India sau ținutul Saneid, de la poporul din ținutul mongol, astfel că ei s-au adunat ... pentru a face corelația între ceea ce este

mai bun în fiecare, pentru ca acestea (adevărurile) să poată fi aplicate în viața oamenilor. Ei încercau să facă aceste manifestări din ce în ce și mai mari în relația cu semenii lor, iar aceste activități le-au adus o relație și mai strânsă și înțelegerea în legătură cu Forțele Creatoare."

„Acolo, la începutul de activitate al entității, găsim o slăbire... prin intermediul lucrurilor pe care le venerează, acestea sunt realizate de mâna sa. Găsim acolo molia și rugina care sunt făcute de corupție; de schimbarea de atitudine, de schimbarea de mediu, schimbarea către influențele dominante care provoacă estomparea. Manierele și obiceiurile se pot schimba, dar scopul rămâne, pentru că El așa a spus, „Cerurile și Pământul vor trece, însă cuvintele și faptele mele – bunătatea și gândul de iubire, răbdarea și stăruința pe calea dreptății – nu vor trece." Aici sunt pietrele de temelie pe care se ridică națiunile care caută să-L cunoască pe Dumnezeu. Acestea sunt înlăturate de forțele distructive care apar atunci când omul î-L părăsește pe Dumnezeu, atunci când mai degrabă se transformă într-un zeu al lăcomiei, un zeu al aurului, un zeu al pietrei, al faimei sau al averii. Acestea slăbesc și mor, însă faptele, bunătatea și cuvintele blânde rămân pentru totdeauna".

(Cazul #1159)

„Entitatea se afla printre deținătorii unor mari sume de bani, porumb, vin, piei de animale și pietre prețioase, era unul dintre apropiații regelui, și a crescut în putere în acea experiență. Entitatea a câștigat nu numai prin bunele relații cu oamenii de pe alte ținuturi învecinate, dar și-a pregătit și canalul înțelegerii pe care și-a câștigat-o mergând în alte țări.

Ar putea fi găsite în piramidă (n.tr. este vorba aici despre prima piramidă construită și îngropată în nisip între Sfinx și Marea Piramidă) descoperiri care să reflecte nu numai realizările acelei perioade; nu doar sigiliul regelui, ci și sigiliul personal al entității și pe care se află încrustat un porumbel și coarne de berbec.

În prezent găsim mulți dintre aceeași oameni, iar mulți dintre ei au devenit asociați. De asemenea, există o necesitate a oamenilor de a reveni pentru o mai

bună înțelegere a legilor divine, legi care au fost aduse în manifestare în diferitele ere de evoluție a omului în acest plan. Iar aducerea împreună a forțelor, va fi de ajutor în asemenea reveniri împreună."

(Cazul #261)

„Atunci, trupul era venerat cu sinceritate, așa cum sunt venerate astăzi multe ... din cele spirituale; trupurile care și-au modificat forma, prin evoluțiile sau purificările lor efectuate în temple. Atunci, aceste trupuri și-au pierdut treptat penele de pe picioare ... mulți și-au pierdut părul de pe trup, acest lucru a continuat în mod gradual. Mulți au început să-și piardă cozile sau protuberanțele de diferite forme. Mulți dintre cei cu labe și gheare și le-au schimbat în mâini și picioare, astfel încât să poată exista o mai mare simetrie a trupului. Prin urmare ... trupul a devenit mai înalt, mai drept, mai bun ca formă pentru a-și satisface diferitele necesități. Pentru a fi mai siguri, cei ce au realizat o astfel de transformare, au fost considerați ca având trup frumos – au considerat frumusețea ca pe ceva divin, pentru că divinul a adus și aduce asemenea frumuseți în diferite forme sau aspecte ale trupului; pentru că „trupul este templul Dumnezeului Cel Viu"."

(Cazul #294-L-8)

„În structură în acest (Templu al Frumuseții): Au fost adunate acolo reprezentările tuturor națiunilor de pe Pământ, reprezentări ale mediului și a ceea ce era înconjurat de cele mai frumoase daruri, pentru ca acesta să poată fi un memento pentru aceia care s-au purificat sau pentru cei care și-au oferit ei înșiși serviciile acolo, frumusețea fiecăruia dintre ținuturi și care ajuta în pregătirea acestor trupuri ...

La exterior, materialele folosite erau din munții cei întunecați, de sus, de unde curgeau apele Nilului. Acesta (Templul Frumuseții) avea formă de piramidă, și avea această formă în întreaga lume ... a fost o reprezentare a celor ce au servit acolo în interesul lumii.

Se poate presupune că mobilierul era de fapt alcătuit din cele mai frumoase lucruri provenind din fiecare ținut care făcea parte din adunarea de acolo: din aur,

argint, onix, fier, alamă, mătase, satin, pânză.

În ceea ce privește serviciile de acolo: Indivizii se curățau de acele apendice care îi deranjau, ei soseau acolo nu numai pentru o înțelegere a simbolurilor ... Acolo au apărut primele cântece, muzica, așa cum v-am indicat că se cânta ... care era făcută pentru ... lumina vibrantă – aceasta devenea culoare, aceasta devenea tonalitate, aceasta devenea activitate ...

Apoi, după muzică, a venit și dansul, ceea ce a permis celor ce aveau forțe și influențe deranjante, să devină mai înalți, să-și îndrepte poziția trupului, a gândirii și activității.

Apoi, atunci a fost oferit sigiliul vieții de către Profetesă, cel care a fost stabilit pentru fiecare dintre cei care au trecut prin această experiență – (arătând) cum sau în ce domeniu de activitate avea legătură omul cu aproapele său, pentru întreținerea vieții materiale; cea pentru care exista în lume, și totuși nefăcând parte din (această) lume ...

Învățătura, pregătirea, slujirea, cântecul, muzica, acele activități care dau expresie – acestea apar în experiența omului prin acele activități din Templul Frumuseții."

(Cazul #281-25)

„După aceea, prin acea situație politică, regele – tânărul rege, care avea atunci numai treizeci de ani – a adunat alături de el pe cei mulți, cei care prin capacitățile lor vor acționa ca un consiliu – o parte fiind un consiliu intern care se pronunța cu privire la condițiile generale ale poporului ca un întreg, și un consiliu care superviza diferitele părți sau departamente ale ale activităților poporului. Acestea ar putea fi denumite în unele împrejurări din ziua de astăzi precum ... diferitele birouri ale unui cabinet, departamentele fiind în acele zile foarte asemănătoare cu cele din prezent. Pentru că, ține-ți minte, nu există nimic în prezent care să nu fi existat de la început. Numai forma sau modalitatea de utilizare a acestora s-a schimbat. Și multe dintre aceste elemente au fost utilizate după aceea prin arta de a folosi ceea ce s-a pierdut; și multe sunt redescoperite de către cei ce sunt numiți în prezent oameni de știință, așa cum se spune în prezent,

toate acestea erau cunoaștere obișnuită și pentru majoritatea dintre analfabeți.

Prin aceste daruri în ... care regele, prin activitățile paralele ale nativilor ... a existat necesitatea de a potrivi abilitățile Consiliului regal cu facilitățile nativilor ... în diferite faze, în ceea ce ar putea fi denumit progres în ziua de astăzi. Ca urmare, prin înființarea minelor de către Araaraat; minele din Ofir, în locul cunoscut mai târziu cu denumirea de Kadesh, în ținutul denumit acum Persia. De asemenea, în ținutul cunoscut acum cu denumirea de Abisinia (și în acele porțiuni din ținuturile Nilului superior și încă nedescoperite), acolo erau mine de pietre prețioase precum onixul, beriliul, sardiniul, diamantul, ametistul, opalul – precum și perlele care proveneau din apropierea mării care se numește acum Madagascar. În nordul (și mai apoi în sudul) ținutului egiptean, ai existat acele mine care au produs mari cantități de aur, argint, fier, plumb, zinc, cupru, staniu și altele ... De asemenea, au apărut pietrarii care au început să-și obțină materia primă pentru construirea reședințelor oamenilor regelui ... De asemenea, Ra-Ta a început să-și adune oamenii care vor stabili împreună cu el ... și pentru totdeauna, denumirea ținutului. Prin urmare, acestea au fost pregătirile pentru stabilirea diferitelor forme de cult care vor exista în templu."

(Cazul #294-L-13)

„Atunci când monumentul intitulat Piramida din Gizeh a fost construit în zonele de câmpie, această entitate a supravegheat construcția și i-a stabilit fundația. El a schițat poziția geometrică a piramidei în relație cu celelalte construcții ridicate sau în relație Sfinxul.

Acesta este modul în care a fost construit Sfinxul: Săpăturile s-au făcut în zonele mai înalte de câmpie, acolo unde a fost amplasat Templul lui Isis în timpul potopului care a avut loc cu câteva secole înainte de ...

Baza Sfinxului a fost prevăzută cu canale; iar în colțul orientat către Piramida din Gizeh ar putea fi găsite cuvintele care descriu modul cum a fost ridicat acesta, și care vorbesc despre istoria primului conducător invadator și ascensiunea lui Araaraat în această poziție."

(Cazul #195-L-2)

„Șejurul lui Araaraat în Egipt a avut loc cu 11.016 ani înainte de sosirea Prințului Păcii în acest ținut. Aflăm că aceasta a fost una dintre cele mai mari civilizații ale Egiptului, în comparație cu poziția sa actuală. Pentru că acesta a fost scufundat timp de aproape un sfert de milion de ani, în timp ce în alte părți a le Pământului, exista civilizație ...

Araaraat a atras oamenii împreună și le-a dezvoltat abilitățile, astfel încât acestea să poată fi folosite în interesul maselor, decât mai degrabă să fie folosite în interesul claselor ... I-au fost acordate mai multe titluri, în diferitele dialecte pe care le vorbeau oamenii. Însă Araaraat este unul dintre cei despre care vor fi găsite înregistrări, alături de cele ale altor conducători."

(Cazul #254-39)

„În legătură cu piramidele și scopul acestora în experiența oamenilor, în perioada reconstrucției, atunci când Preotul s-a întors în ținut – cu aproximativ 10.500 de ani înainte de sosirea lui Hristos pe acest Pământ, a avut loc atunci prima încercare de restaurare și completare a ceea ce fusese deja început, a ceea ce se numește Sfinxul și a depozitului care se afla pe aceeași direcție, între acesta și Nil, în care Arart și Araaraat și-au păstrat înregistrările din acea perioadă.

Apoi, cu Hermes și Ra ... acolo a început construcția a ceea ce se numește acum Gizeh ... a ceea ce urma să fie Sala Inițiaților, cei la care se face referire uneori cu denumirea de Frăția Albă ...

În acest fel, în Piramida realizată de către Marii Inițiați, Maestrul și-a luat ultimele grade ale Frăției alături de Ioan, precursorul Său, în acel loc ... așa cum este arătat în acea parte, atunci când acolo se vor întoarce din înălțarea lui Xerses, așa cum a fost dat printr-o limbă sau un ținut necunoscute, și din nou va fi văzut acolo ce se va întâmpla la intrarea lui Mesia în această perioadă – 1998 ..."

(Cazul #5748-5)

„Apoi, aceasta (piramida) deține toate înregistrările de la începuturi, cele

oferite de Preot, Arart, Araaraat și Ra, pentru perioada când se vor produce schimbările Pământului, întoarcerea Marilor Inițiați, acest lucru și în alte ținuturi, pentru împlinirea acelor profeții descrise acolo.

Sunt descrise acolo toate schimbările care s-au produs în gândirea religioasă în lume, în variațiile pasajelor de trecere, de la bază către vârf – sau de la mormântul cel deschis și până la vârf. Aceste modificări sunt semnalate atât prin modificarea straturilor și a culorii, cât și prin direcția de întoarcere."

(Cazul #5748-5)

„În aceste condiții care sunt semnalate prin pasajele din piramidă – precum și perioadele prin care lumea a trecut și trece, în legătură cu experiențele spirituale sau religioase ale omului – perioada prezentă (n.tr. lectura este din data de 1 iulie 1932) este reprezentată prin pasajului de joasă înălțime sau depresie, prezintă o tendință descendentă, așa cum este indicat și prin variațiile tipului de piatră folosită.

Aceasta ar putea fi numită și era Crucifixului, epoca în care sunt făcute pregătirile pentru apariția unei noi sub-rase, sau a unei schimbări – care, după cum este indicată și în condițiile astronomice sau în numerologie – va fi data târzie sau de mijloc a părții de cădere (1932).

Schimbarea se va face treptat și va deveni observabilă, așa cum ar putea fi calculată și cu ajutorul piramidei, atunci va fi începutul schimbării raselor. Atunci va veni un mare aflux de suflete din civilizațiile din Atlantida, Lemuria, La, Ur sau Da. Aceste condiții sunt indicate prin întoarcerile din pasajele din piramidă ...

Întrebarea 8. Care este semnificația sarcofagului gol?

Răspunsul 8. Aceea că aici nu va mai fi moarte. Nu interpretați și nu înțelegeți greșit! Interpretarea cuvântului moarte să fie luată ca atare."

(Cazul #5748-6)

PARTEA A DOUA
POPOARELE DISPĂRUTE ALE AMERICII

CAPITOLUL CINCI

ENIGMA INCA

Se spune că omul a colonizat America de Nord și de Sud în existența sa pe Pământ, venind dinspre Asia în timpul paleoliticului. Nu este posibilă o datare precisă a migrațiilor, însă acestea ar fi început aproximativ prin 25.000 înainte de Hristos. Se presupune că traseul a fost străbătut pe o legătură de uscat sau pe un pod de gheață care acoperea întinderile de apă de la Strâmtoarea Bering și până în Alaska.

În măsura în care cuvântul *rasă* are un înțeles în ceea ce privește diversitatea ființelor umane, migranții erau în mod evident din rasa mongoloidă. Pentru că agricultura nu era încă practicată, aceștia fiind vânători, și fără îndoială erau în căutarea unei soluții prin care să reziste lungilor călătorii. Atunci nu a fost numai o singură și mare migrație. Secol după secol mici grupuri de bărbați, femei, copii, și câinii lor au mers pur și simplu către est în America de Nord. Unii s-au deplasat spre sud către Mexic și dincolo de acesta. Probabil prin 10.000 î.Hr. ei au ajuns și s-au răspândit prin unele părți din Munții Anzi, în Peru, acolo unde era zona locuibilă și le oferea alimentație vegetală sălbatică.

Arheologii au mers înapoi pe cursul istoriei de secole a Peru-lui și au găsit o succesiune de culturi care datau probabil de prin anii 9.000 î.Hr. Dar din păcate, nu avem date istorice în legătură cu aceste civilizații pre-incașe. Nu există nici o scriere, nu existau monede datate, de fapt, nici nu existau bani. Nici chiar numele acestor civilizații nu sunt cunoscute cu certitudine; au fost numiți pur și simplu Primii Vânători. Acolo nu sunt „pietre care să vorbească" așa cum au fost găsite cele lăsate de maiașii din America Centrală, spaniolul Pizarro a venit în Peru și i-a cucerit pe incașii moderni, toți indienii veniți din sudul americii care cunoscuseră progresul dezvoltarea.

Mare parte din ceea ce cunoaștem provine din înregistrările cuceritorilor din secolul al șaisprezecelea. Unul dintre primele lor manuscrise, *Prima Nouă Cronică și Buna Guvernare*, nu a fost descoperită înainte de anul 1908, în Biblioteca Regală din Copenhaga. Acest valoros manuscris istoric a fost publicat prin anul 1927.

În schimb, despre Primii Vânători nu cunoaștem aproape nimic. Chiar și denumirea „Ohums" care să găsește numai în lecturile lui Cayce, pare să fi fost

pierdută în antichitate. Până și testele cu Carbon 14 făcute pe cultura *Chavin* nu sunt mai vechi de începutul anului 3000 î.Hr., și totuși, omul se afla pe coasta de nord a Peru-lui de mii de ani. Puținul care se cunoaște în legătură cu acestă cultură Chavin, numele unui loc, pus în lipsă de unul mai bun, provine din arhitectura, țesăturile, ceramica, structura și arhitectura lor. Tradițiile acestora proveneau de la primii incași care veneau din zona lacului Titicaca din sudul Peru-lui, ei au rătăcit către nord în valea Cuzco din Munții Anzi, acolo unde și-au stabilit imperiul. Acest lucru a fost confirmat de arheologie, mulți dintre cercetători contestându-le această origine și insistând că trebuie să provină din exterior, prin cucerirea mai multor triburi mici cu limbă, obiceiuri și legende diferite. Cu toate acestea, ei cu toții cultivau aceleași plante, foloseau aceleași instrumente, domesticiseră lamele și pe cele mai multe dintre animalele lor de povară.

În mod interesant, una dintre cele mai vechi culturi, *Chimú*, având literele *mu* la sfârșitul cuvântului, ne amintește de poporul din Lemuria, Mu. Cultura Chimú se afla la aproximativ o mie de kilometri de-a lungul Pacificului înainte de a fi ocupată de incașii care veneau din munți. Aceștia excelau în domeniul țesăturilor și ceramicii.

Înainte de Chimús cu câteva secole, se afla acolo poporul *Mochica*, cei care au construit acolo o piramidă din pământ cu o latură de 244 metri, una de 143 metri și 61 de metri înălțime. Conform tradiției, acolo s-ar afla încăperi și pasaje secrete, una dintre aceste încăperi conținând trupul unui puternic prinț. Primele triburi credeau că ei sunt descendenții păsărilor și animalelor, și că înainte cu mulți ani niște străini veniseră acolo de peste mări.

Pre-incașii prelucrau textilele și ceramica, își îngropau morții, și aparent nu erau un popor războinic. Ai și-au construit altare și piramide. Însă, una dintre enigmaticele întrebări este, cine a construit zidurile din munți? Denumite „Misterioasele ziduri din Peru", acestea se întind pe o suprafață de 80 kilometri lungime, au 4,5 metri lățime și aproximativ aceeași înălțime. Construite din piatră și pământ, acestora nu li se cunoaște data și originea construirii.

Incașii aveau ei înșiși tradiția primelor popoare care invadaseră venind din sud, care au mers către înălțimi și au înființat o civilizație superioară, care în cele din urmă au construit marele Imperiu Inca. Există dovezi că unii dintre aceștia au migrat către sudul Mexicului și s-au amestecat cu maiașii. De asemenea, există dovezi descoperite recent că maiașii au mers către sud și s-au amestecat cu incașii.

Controversa în privința originii incașilor este una interesantă luând în considerare ceea ce spun lecturile lui Cayce despre acest subiect. Au fost descoperite unele dovezi că incașii ar fi putut migra către anumite insule polineziene din oceanul Pacific, (*Kon Tiki*, de Thor Heyerdahl). Însă, și inversul ar fi fost de asemenea posibil – faptul că și primii peruvieni ar fi fost originari din ținuturile polineziene.

Pe de altă parte, în legătură cu această dezbatere, săpăturile efectuate de Dr.

John Rowe indică faptul că incașii erau nativi din Peru. „A fost făcut destul", scrie el, „pentru a arăta că civilizația Inca a fost un produs al unei lungi dezvoltări în valea Cuzco și, prin urmare, este necesar să se caute mai departe lucruri în legătură cu originile culturale ale acestei civilizații." (*Cultura Inca în perioada cuceririi spaniole*)

Acei *Quechuas*, unul din triburile incașe, au fost indieni din rasa roșie, cu aspect și trăsături distinct americane. „Ei sunt", spune Victor W. Von Hagen în cartea sa *Regatul Incaș*, „de înălțime medie, mai degrabă îndesați, cu mâini mari, încheieturi mici, un piept disproporționat de mare (dezvoltat pentru respirația la altitudini mari), picioare bine dezvoltate și pași mari. Ei au capete mari, pometi proeminenți, nasul acvilin și ochi mici migdalați." Există și trăiesc acolo în Anzi încă cinci milioane dintre ei.

În mare parte, acolo este o zonă fără copaci, iar ei s-au adaptat la mediul lor și au folosit ceea ce au avut la îndemână – adică piatra. Buni constructori în piatră, la fel ca și mayașii din Yukatan, Mexic, și precum mai înainte Egiptenii, ei de asemenea acu construit, piramide, temple, ziduri, bazine pentru baie, și alte structuri, fără a folosi mortarul. Pietrele sunt atât de bine legate între ele, încât lama unui cuțit nu poate fi introdusă între acestea. În timpurile moderne, lucrarea lor nu poate fi egalată, și de asemenea măiestria maiașilor și a egiptenilor.

Primii peruvieni au trăit pe câmpiile de coastă și la poalele anzilor. Omul, la fel ca și celelalte creaturi, este în mod constant influențat de mediul în care trăiește; ca atare, s-au dezvoltat două – sau poate mai multe – tipuri diferite de comunități umane. Câmpiile de coastă sunt deșertice, fără ploi, traversate de la est către vest de o serie de râuri de munte, acestea creând văi fertile de-a lungul cursurilor lor. Văile oferă omului habitatul pentru vânătoare. Însă, America de Sud nu este foarte bogată în acest domeniu, iar numărul speciilor este mic. De asemenea, văile alimentau flora pentru produsele alimentare – rădăcinoase, semințe și fructe.

Probabil că s-a început cultivarea anumitor plante mai aproape de locuințe în loc să fie căutate la mare distanță de acestea; semințele au căzut din ciocurile păsărilor sau din excrementele acestora, în acest mod arătându-li-se modalitatea de a le cultiva. În scurt timp, din motiv de necesitate, văile au devenit și i-au forțat pe Primii Vânători să inventeze grădinăritul, și prin urmare, agricultura. Un act fundamental în dezvoltarea omului american a fost cultivarea porumbului. Pentru că asta a făcut cultivarea porumbului, a făcut posibilă susținerea întregii civilizații peruane, precum și pe cea Mexicană și pe cea Central americană. Data exactă când s-a început cultivarea acestuia nu este cunoscută, însă, porumbul a fost găsit în morminte pre-mayașe datând din anul 3000 î.Hr.

După începerea ulterioară a cultivării la scară mare, întreaga regiune de coastă a părții de sus a râului Amazon a devenit un centru înfloritor pentru cultivarea plantelor. Mai mult de jumătate dintre plantele pentru alimente și medicinale erau

cultivate în mod sistematic aici, decât erau cultivate în oricare parte a lumii. Printre acestea se numărau cartofii, dovleceii, roșiile, fasolea, arahidele, ardeiul, papaya, ananasul, caju (nucile, alunele, fructele copacului Anacardium), cacao, avocado, dude albe, căpșuni. Foarte multe și atât de variate plante, au fost domesticite în Lumea Veche, uitându-se faptul că toate acestea sunt originare din America.

Fiind în același timp și fermieri foarte buni, primii peruani și descendenții lor au făcut de asemenea și mari progrese în domeniul meșteșugurilor. „O caracteristică importantă a popoarelor din Anzii Centrali era marea pricepere în domeniul lucrului făcut de mână, în asociere cu dispozitivele foarte simple, o caracteristică împărtășită și altor popoare din America de Sud și Centrală" scria H.G.S. Bushnell în cartea sa, *Peru: Locuri și Popoare străvechi*. „Țesăturile lor erau de neegalat și cu caracteristici în funcție de zonă. Ei foloseau multe dintre tehnicile deja cunoscute, folosind atât bumbacul cât și lâna în țesătură simplă pe războiul de țesut. Ceramica era modelată în formă pictată și cu pricepere, era produsă la un înalt nivel artistic, cu toate că roata olarului nu era cunoscută. Aurul, argintul, cuprul și aliajele sale erau prelucrate prin diferite procese, iar în cele din urmă s-a început și prelucrarea și producerea bronzului. Printre metalele cele mai folosite, și care desigur lipseau, se afla în mod evident fierul, care nu fusese cunoscut peste tot în America." Prelucrarea lemnului, împletiturile și zidăria din piatră, erau folosite cu abilitate și pe scară largă.

Pentru indieni religiozitatea era foarte importantă; viața era practică iar religia cu adevărat religie. Soarta lor era controlată de un atotcuprinzător, de puteri nevăzute, pentru propria bunăstare fiind nevoiți să ajungă la un acord tacit cu zeii în care credeau și de care depindeau. Cu toate că aveau mai mulți zei, numai unul dintre aceștia, zeul creator – *Tici Viracocha* – era foarte real. Credeau atunci în mai mulți zei mai mici, iar aceștia aveau funcții și puteri specifice. După moarte, omul mai mic trebuia să se mulțumească cu zeitățile mai mici. La sfârșitul său, precum și la început, acesta avea parte de un ritual simplu. Ei credeau în imortalitate; ei credeau cu adevărat că nimeni nu moare, după ce experimenta moartea, trupul devenea pur și simplu nemuritor și căpăta influențele puterilor nevăzute.

În Peru-ul pre-incaș și în timpul perioadei Imperiului Inca, legea era aplicată prin intermediul sancțiunilor religioase și la un asemenea grad, încât nu era întotdeauna ușor să se distingă faptul că o anumită crimă ar fi un păcat. Atunci, pentru ei, părea să fie unul și același lucru. Însă, din lipsă de onestitate, criminalitatea părea să fie o raritate, asta probabil din cauza sistemului socio-economic, așa cum vom vedea în curând. Poporul incaș avea o poveste a creației și o poveste a potopului, și o migrație dintr-un loc numit *Aztlan*.

Exista adorarea Soarelui și adorarea Lunii – Luna fiind un fel de soră-mireasă a Soarelui – aceasta părea să fie religia incașilor. Atunci când aceștia au cucerit lumea din Anzi, ei nu și-au putut impune religia lor tuturor oamenilor din imperiu, ar fi putut

să o facă numai dacă s-ar fi bazat pe faptul că descendența lor directă este din Zeul Soare, descendență care ar fi fost folosită de către marele Animator pentru a-i crea pe incași. Ei studiau astronomia, geometria, muzica, filozofia.

A mai existat și un alt concept de Dumnezeu, cunoscut sub denumirea de *Pachacamac*, unul măreț și nobil. Aparent, Pachacamac înseamnă pur și simplu Creatorul Pământului, însă, probabil, numele exprimă o idee și un sentiment mult mai subtile. Potrivit lui Garcilaso de la Vega, în *The Incas*, el spune că acest cuvânt înseamnă „El, Cel care face Universul, Cel care face sufletul din trup." Cel puțin, unul dintre clericii spanioli a susținut că indienii aveau o trinitate, Dumnezeu Tatăl, Zeul Soare și Zeița Lună.

Au fost construite mai multe temple și cadrane solare, acestea fiind sub conducerea preoției. Exista o ierarhie, iar pontiful acesteia era o rudă apropiată a guvernatorului *Sapa Inca*, Marele Inca. O persoană care și-a făcut rău ei înșiși mărturisind „Păcatul prin cuvânt și faptă" în public, în fața unui preot. Păcătosului îi era dat să facă penitență și i se cerea să se purifice în apă curgătoare, aceasta în mod evident fiind o formă de botez și pocăință. Era practicată divinația, erau consultate oracolele și era practicat sacrificiul animalelor. De asemenea, a fost practicat și sacrificiul uman în timpurile pre-Inca.

Din punct de vedere economic, sistemul Inca era oarecum asemănător cu cel socialist. „Toate mijloacele de producție, de distribuție și de schimb, se aflau în mâinile statului", scriu Hyams și Ordish în volumul lor *Ultimii Incași*. „În același timp, țara era extrem de înfloritoare iar cele mai mari răutăți din zilele noastre – oprimarea și sărăcia degradantă – erau complet necunoscute. Se pare că siguranța sistemului social era rezultatul condițiilor fizice prin care națiunile din Anzi fuseseră în cele din urmă unite sub imperiul incaș ... Geologia, solurile, climatul din întreaga regiune, era de așa natură, încât favorizau existența unor comunități mari și ordonate ... acestea puteau fi create numai de oamenii care muncesc împreună după un plan și într-o strictă disciplină."

„Sistemul nostru liber întreprinzător, cel din Europa de Vest și cel din America de Nord, este un produs al existenței resurselor naturale ușor accesibile și 'inepuizabile'(n.tr. prin anii șaptezeci așa păreau acestea, dar acum nu mai par așa de inepuizabile); noi (prin personalitatea strămoșilor noștri), ne aflăm în poziția din care risipim bogățiile naturale mai mult decât ne putem permite, prin urmare, ne limităm prin coordonare, o bună specializare și obligații sociale. Însă, popoarele din Anzi nu făceau acest lucru; comunitățile lor puteam să se dezvolte, bogățiile lor puteau crește numai dacă erau construite și exploatate la scară mare sistemele de irigație, crescându-se astfel continuu ținuturile cultivate prin terasarea muntelui la o scară colosală. Iar singura modalitate de realizare a unor astfel de lucrări de către acești oameni – cu toate că erau și remarcabili artiști, manufacturieri și meșteri în lucrul cu

resursele naturale – din punct de vedere tehnic se aflau în Epoca Bronzului timpuriu, s-au alăturat pentru a forma o societate bine organizată."

Allyu era unitatea de bază a societății Inca. Un sistem cooperatist sau colectivist, acesta pare să fi fost unul indigen în regiunea Anzilor. Acesta a fost principiul de cooperare pe care s-a construit imperiul Inca.

Allyu era un clan format din familii, un trib care conviețuia după un anumit specific, într-o anumită zonă cu acces restricționat, care împărțea terenul, animalele și culturile. Nu exista nici o proprietate privată. Fiecare indian se năștea într-un allyu, indiferent că acesta era mare sau mic – de dimensiunea unui sat și până la cea a unui mare oraș. Chiar și capitala Cuzco nu era altceva decât un allyu mai mare. Dar nu incașii au inventat acest sistem comunal. Acesta se afla deja acolo, parte a unei moșteniri de la societatea primitivă din Anzi. Cu toate acestea, incașii au fost cei care au făcut sistematizarea și extinderea acestuia.

Fiecare allyu era condus de către un lider ales și îndrumat de către un consiliul al bătrânilor. Mai multe dintre aceste comunități intrau sub conducerea unui conducător de district; un anumit număr de districte formau un teritoriu, acesta având un fel de guvernator care răspundea direct în fața regelui Inca. Ținutul era împărțit între biserică, stat și allyu.

Din punct de vedere politic, sistemul era în esență unul socialist teocratic. Din punct de vedere economic, acesta era unul piramidal. În partea de jos se afla *purie*, bărbatul apt de muncă. Zece muncitori formau un grup supravegheat de un șef ales; zece șefi de grup erau conduși de un fel de maistru ales; la rândul lor zece maiștri aveau ales un supraveghetor care de regulă era și conducătorul satului. Conducerea continua în acest mod până la șeful de trib – trib care era compus din până la 10.000 de lucrători. Guvernatorul provinciei și conducătorii a câte unui „sfert" din imperiu erau numiți de către Sapa Inca, cel ce se afla la vârful conducerii. La fiecare 10.000 de lucrători se aflau 1.300 de lideri, supraveghetori și oficiali.

De regulă, un indian se năștea, trăia și murea în cadrul allyu-ului său; pentru acesta avea prima și cea mai importantă loialitate, fapt ce sugerează un înalt grad de spiritualitate. O persoană trebuia să fie matură din punct de vedere religios pentru a pune binele comunității înaintea câștigului personal; pentru a coopera cu semenii săi, în loc să concureze împotriva lor. Primii creștini, esenienii cu tipul lor de comunism creștin, au avut din multe puncte de vedere același tip de structură socială. Dar și astăzi în Peru vreo cincizeci de familii de origine spaniolă controlează cea mai mare parte din ținut, în ciuda reformelor și naționalizării unora dintre industrii. Resursele naturale de aur, cupru, argint, vanadiu nu mai sunt în întregime dominate de investitorii străini, în principal de cei din America de Nord.

Civilizația Inca și-a atins apogeul prin anii 1000 d.H., iar după cucerirea sângeroasă de către Pizarro care venise în căutare de aur, aceasta s-a dizolvat

aproximativ prin anii 1600. Unii dintre urmașii acestora, consideră că ei sunt cel mai bătrân popor din lume. Ei încă omagiază soarele, au festivaluri pline de culoare și dansuri care imită animalele. Au rămas urme ale înaltei lor civilizații, inclusiv părți ale sistemului lor de străzi pavate, care în mod destul de ciudat, au trepte. Scopul și utilizarea acestora nu a fost niciodată determinată, exceptând pe cele maiașe, care după cum vom putea vedea, erau străzi largi folosite în principal pentru procesiunile religioase.

Din înregistrările lecturilor lui Cayce

Unul dintre primele ținuturi către care au zburat atlanții în migrația lor din timpul revoltelor, a fost spre ce este acum Peru și aceste zone se numeau pe atunci *Og, Oz* și On. Aceasta era singura zonă mai mare din America de Sud care se afla deasupra apei, fiind deja ocupată de un trib de oameni de culoare brună cunoscuți sub numele de *Ohums*, sau *Ohlms*, care aveau origine lemuriană.

Lemuria s-a scufundat în Oceanul Pacific în timpul primului cataclism. Ohlms au venit de la sud aproximativ prin 50.700 î.Hr., atunci când zonele joase au fost inundate. Ei și-au înființat comunități la nord, și-au construit locuințe, stabilimente și temple închinate lui Mu. Erau preoți, preotese, conducători, învățători, „lucrători și cei ce refuzau să lucreze" în cadrul acestei culturi peruviene timpurii.

Erau un popor pașnic și au găsit un ținut bogat în resurse naturale, aur și pietre prețioase, devenind foarte curând meșteșugari pricepuți în aceste îndeletniciri. De asemenea, ei excelau în muzică, artă, împletirea mărgelelor și a bijuteriilor ca podoabe corporale. Religia era mai mult decât o chestiune de credință, aceasta era un mod de viață, iar unii dintre ei aveau o înțelegere profundă a relațiilor dintre om și Univers. În Templul lui Mu erau oferite ca jertfă cele mai bune recolte ale câmpurilor și ce este mai bun din turmele lor.

Poporul era condus de o linie de monarhi și cel puțin unul dintre aceștia fusese o femeie, acest conducător se numea Marele Ohlm. Însă, în timpul celei din urmă insurecții, poporul reușise să-și stabilească noile principii democratice de auto-guvernare. Cu toate că revoluția a adus și unele dureri, vărsări de sânge, persecuție și greutăți în acel timp, aceasta a marcat nașterea unui nou sistem socio-economic. Noua regulă a fost aceea de a avea o influență și o anvergură semnificativă în legătură cu viitorul sistemelor de guvernare în întreaga lume. Și într-adevăr, „principiile lor de auto-guvernare au adus cele mai bune legi de-a lungul a multe, multe ere." Încă existau atunci clasele sociale și castele, dar s-a făcut o nouă și dreaptă divizare a bogăției „a binelui și a răului, a celui

puternic și a celui slab". În mod previzibil, au existat atunci și unii care nu au fost de acord cu această filozofie.

Odată cu sosirea atlanților și a oamenilor din „Țara de Sud" în locul numit On și Og, au avut loc încă o dată schimbări. Atlanții au sosit de pe insulele rămase, adică Poseidia, Ținutul Eizen de la nord, Aryaz de la est, Latinia din sud, și nu doar pentru a scăpa de apă, ci și pentru a evita războiul civil dintre Fiii Legii Lui Unul și Fiii lui Belial. Cei din ambele tabere au căutat ținuturile înalte din Peru, astfel, împreună cu poporul venit de la sud au complicat și mai mult o situație deja complicată.

În acel timp, ținutul era condus de un lider slab, un conducător care se degradase pe sine prin excesele sale sexuale. Atlanții invadatori au adus conflictul și vărsarea de sânge, însă au reușit răsturnarea de la conducere a Marelui Ohlm și l-au trimis în exil, o acțiune care a fost aprobată de popor și a ajutat la solidificarea țării.

Atlanții și-au exercitat imediat influența asupra guvernului, asupra economiei ținutului, precum și asupra gândirii religioase. Au fost introduse mai multe metode de cultivare a solului și noi dispozitive pentru extragerea mineralelor. Au fost ridicate noi temple, iar odată cu stabilirea de noi ritualuri și incantații, s-a mărit numărul ceremoniilor.

În chestiunile politice a apărut ideea de bunăstare statală - „grija pentru cel din urmă și pentru cel mai mic" - acestea s-au dezvoltat și s-au extins peste tot. Pentru conducătorii Inca, aceștia fiind mai degrabă administratori și manageri decât „cei care făceau legile", bunăstarea generală a populației a devenit primordială. Au fost eliminate castele, „toți având o singură casă" și egalitate. Au fost înființate depozite comune pentru a răspunde necesităților materiale și educaționale ale oamenilor. Cu toate acestea, ca mai întotdeauna, au existat unii atlanți care, căutând bogăția și mărirea de sine, au fost gata să-și înrobească semenii.

Îm cele din urmă, moralitatea Inca a decăzut. Printre închinătorii la Soare a apărut sacrificiul uman. Acumularea de pietre prețioase și aur a condus la folosirea lor ca mijloace de schimb. Persoane ambițioase din rândul Fiilor lui Belial căutau puterea și autoritatea prin corupție chiar și în templele religioase.

Cu toate acestea, au continuat să apară noi produse, iar cele utilizate mai înainte au fost îmbunătățite; a apărut lenjeria fină, cusăturile de mare calitate, împletiturile, ceramica, metalele. Aurul, cuprul și pietrele prețioase au fost extrase în cantități, acest lucru mărind bogăția națiunii.

Timp de mulți ani atlanții din America Centrală au continuat să vină către Og și On. În mod gradual, s-au amestecat cu nativi Ohlm. Era acolo un

amestec de rase, din rasa brună cu cea roșie, precum și un amestec de culturi și limbi. Cu toate acestea, din acest creuzet al umanității, s-a ridicat marea națiune Inca. Aceștia au fost incașii, cei care au construit „viaducte" și „ziduri peste munți", cei ce au dominat ținutul până aproape de marginile istoriei înregistrate.

Astfel, odată cu sosirea atlanților a venit sfârșitul națiunii Ohlm și apariția națiunii Inca. Unii dintre ohlmi au fugit din țară și au ajuns în Yucatan, acolo ei au fost ajutați să-și stabilească un nou regat Maya împreună cu poseidienii care soseau în acel ținut. Câțiva dintre ei au migrat către nord precum și către sud-vestul Statelor Unite – Arizona, New Mexico, Nevada – și s-au amestecat printre lemurienii și atlanții care locuiau în peșteri și pe falezele din acele zone. Însă, ca și popor, ohlmii au dispărut de pe fața Pământului. Din punct de vedere istoric, în ziua de astăzi nu se cunoaște nimic despre ei și despre acest nume[16].

Extrase din lecturile lui Cayce

„Îl găsim mai înainte în acel ținut care este acum denumit Peru. Entitatea făcea parte dintre ohlmi care au oferit multe popoarelor din acele zile, modul de transformare al elementelor pământului, pentru a fi de folos omului. Deci, bijuteriile, pietrele prețioase și lucrurile sclipitoare o atrag în mod neobișnuit pe entitate în această experiență; și totuși, acumularea de asemenea lucruri este ceva dezgustător."

(Cazul #2731-1)

„Îl găsim mai înainte în acel ținut cunoscut acum cu denumirea de Peru, în perioada ohlmilor, înaintea incașilor și înainte de sosirea poseidienilor în acest ținut. După aceea, entitatea a fost o prințesă în această țară, un conducător și unul dintre apropiații conducătorilor care au realizat insurecțiile, printre cei care mai târziu i-a persecutat mult pe oameni pentru satisfacerea propriei măriri și a intereselor egoiste; și totuși entitatea are o mentalitate înaltă, o înaltă dezvoltare – nu a avut de pierdut și nu a avut de câștigat din punct de vedere al dezvoltării sufletului în acea perioadă."

(Cazul #1916-5)

16 Ar trebui totuși luată în considerare civilizația precolumbiană olmecă, Olmecii. Olmec, Olm, Ohlm - până și denumirea este izbitor de asemănătoare. Însă, probabil că în anul 1971, anul în care a apărut cartea, nu se știau prea multe lucruri despre această civilizație.

„... în ținutul peruan, înainte de asta găsim entitatea printre cei prea zeloși din cauza celorlalți care aveau o CALE *de urmat! Entitatea avea considerație pentru sine, nu pentru bunăstarea generală a oamenilor ca întreg."*

(Cazul #949-11)

„Înainte de asta găsim entitatea în acel ținut cunoscut acum cu denumirea de Atlantida, în perioada de după izbucnirea primeia dintre tulburări – sau altfel spus, în momentul separării în insule și ținuturi. Entitatea se afla printre Fiii lui Belial, cei ce se războiau cu influența Fiilor Lui Unul – sau forțele cunoscute ca fiind relația omului cu Forțele Creatoare, cele care pot fi manifestate pe Pământ. Cu toate acestea, prin distrugerea de acolo a avut de câștigat, din cauza acelei influențe din experiența care în prezent ar putea fi numită bună. Când au apărut din nou aceste divizări, entitatea s-a aflat printre cei care au încercat să părăsească ținutul pentru a merge în alte locuri; în cele din urmă aducând acele activități în ceea ce este cunoscut acum cu denumirea de ținutul Americii Centrale. În experiența entității și ceea ce a devenit în ultimele zile ale sejurului său, prin acele forțe active din acel ținut care poate fi numit Incal, a devenit cel de-al doilea comandant; ajungând preot către ultimele zile ale sejurului său."

(Cazul #670-1)

„... în ținutul care poate fi numit acum peruan, în acea perioadă când au apărut acolo persecuțiile – nu în cea cunoscută mult mai târziu ca persecuția Spaniolă, ci mai degrabă atunci când au avut loc reuniunile pentru destrămarea maiașilor sau a ținuturilor din Yucatan."

„Vom găsi entitatea în calitate de preot, ca fiu la conducătorului sau Marelui Preot; însă neajungând la perioada în care să aibă destulă experiență pentru a deține întreaga autoritate. Cu toate acestea, entitatea era familiarizată cu activitățile diferitelor grupuri; nu numai în ceea ce privește bunăstarea generală, atunci când existau depozitele, acolo unde a câștigat sau a dăruit pentru necesitățile trupului, dar a câștigat și din punct de vedere mental și la fel de bine și în cel

spiritual. Pentru că acela era tipul de guvernare în acea perioadă, iar activitățile entității se ocupau cu păstrarea unor asemenea depozite – atunci când intențiile și activitățile entității aveau legătură cu propria gospodărie, precum și cu cea a celorlalți care deveniseră mai degrabă stăpâni și erau dispuși să își ia aproapele în robie ...”

„Înainte de asta găsim entitatea în același ținut peruvian, cu toate că nu pe același teritoriu; ci mai degrabă într-una dintre părțile atlante, precum și într-una dintre părțile a ceea ce a devenit mai târziu ținutul Inca ... și în activitățile celor din rândul Fiilor Legii Lui Unul. Găsim acolo entitatea foarte, foarte bine adaptată activităților prin care sunt reunite influențele unei largi varietăți de grupuri. Pentru că entitatea era mai degrabă un adept al folosirii limbajelor diverse în activitățile desfășurate de diferitele grupuri. Precum acestea, ca fiind o parte din experiențele entității, vom găsi abilități în folosirea limbajelor – sau în diferitele inflexiuni a ceea ar putea deveni abilitate în conversație, în condițiile locale ale grupurilor – de acesta ar putea fi interesată în mod special entitatea în sejurul din prezent.”

(Cazul #1637-1)

„Într-una de dinaintea acesteia găsim entitatea în ținutul cunoscut cu denumirea de Peru, atunci când se apropia sfârșitul poporului Ohums și a conducerii acestuia peste ținut. Entitatea se afla printre cei care au venit din ținuturile atlante și au oferit multe dintre motivele forțelor reunite pentru a construi practic din lucrurile materiale ale vieții, în mod judicios, prin forța ritualului, după aceea entitatea incluzându-se printre cei ce se închinau Soarelui și forțelor solare, chiar printre cei ce au făcut sacrificii umane; pentru că entitatea a fost prima preoteasă a Soarelui în acel ținut și a făcut primul sacrificiu uman din acea perioadă. A avut de pierdut și de câștigat printr-o asemenea prestație, și totuși, acestea au trebuit să vină precum niște sacrificii – au venit sub forma sacrificiilor din partea entității însăși în prezent – au fost îndeplinite în mai multe moduri. Atunci se numea Rariru.”

(Cazul #2887-1)

„... găsim entitatea printre acei oameni din ținutul care se numește acum ținutul incaș, însă printre cei care au venit din alte locuri către acest ținut, s-a aflat printre cei numiți poporul invadator."

„Astfel, găsim entitatea supusă alegerii de a nu provoca moartea sau distrugerea numai pentru câștigul de aur sau de alte lucruri ce aveau legătură cu acești oameni, entitatea a trecut peste aceste reguli; a cauzat multe în această experiență, a provocat activități descurajante."

„Iar acest lucru a creat în experiența prezentă a entității o groază față de lucrurile care produc frică, cele care sunt rodul barbariei, cele în legătură cu indivizii care profită sau folosesc aceste activități asupra celorlalți, din motive egoiste sau pentru mărire personală, pentru satisfacerea propriului apetit din asemenea experiențe. Nu pentru că nu ar exista o conștientizare a acestor lucruri de către entitate, ci în sensul obiectivelor, al dorințelor – acestea au apărut în sejurul în acele părți ale ținutului numit acum America Centrală, precum și în ținutul incaș – acestea au adus determinarea, activitățile, dorința pentru asemenea activități în care – entitatea nu se baza pe egalitatea pentru toți – pe faptul că toți ar putea fi considerați egali în propria sferă, în propriul scop, în abilitățile pentru atingerea scopului lor."

(Cazul #2147-1)

„În acea experiență entitatea a fost o preoteasă, pentru acele interpretări care mai târziu au fost cunoscut cu denumirea de Incals, Triburile Pierdute, oamenii din ținutul atlant, oamenii care au venit de la vest cu activitățile specifice ținutului lemurian. Toate aceste lucruri au devenit o parte dintre activitățile entității ..."

„Experiențele din timpul acelui sejur creează în mare parte influențele din prezent. Pentru că metalele, sticla, vasele, țesăturile, utilizarea sau aplicațiile acestora nu numai practică, acasă, dar și în locurile de distracție, în cele de cult, pentru acestea a insistat entitatea în activitățile sale, ca ele să fie separate unele de celelalte."

„Acestea, în timpurile de demult sau în multe experiențele, cu toate făceau

parte dintr-un singur domeniu. Entitatea a făcut o separație, cu toate că acest lucru i-a adus multă confuzie."

(Cazul #1159-1)

CAPITOLUL ȘASE

UIMITOAREA CIVILIZAȚIE MAYA

Având în vedere toate țările către care au migrat atlanții, în nici una dintre ele nu se dezvăluie o influență mai mare din partea lor precum aceea din Yucatan, Mexic. Aici se află cel mai important exemplu de cultură atlantă suprapusă peste una anterioară, cea a unui trib de oameni simpli. Din fericire, în mare parte aceasta este cunoscută cu denumirea de cultura Maya, atât din punct de vedere științific, cât și din punctul de vedere al lecturilor lui Cayce.

Istoria acestei peninsule din sudul Mexicului a creat multă nedumerire în arheologia modernă. Și într-adevăr, enigma maiașă a provocat imaginația omului începând de la Hernán Cortés încoace, el a fost cuceritorul a ceea ce rămăsese din civilizația lor în anul 1541 d.Hr. În timp de un secol a dispărut totul, dar, de fapt, au dispărut numai dovezile despre misterioasa lor origine.

Cine au fost acești oameni? De unde au venit ei? Ce anume le-a determinat rapida dezvoltare de la un popor primitiv la civilizație și cultură? De ce s-au mutat în mod constant în ținuturi noi și cu un mediu nefavorabil? Ce s-a întâmplat cu ei? Acestea sunt întrebări care îl lasă în nedumerire pe istorici. Vom examina rezultatele științifice, apoi ne vom întoarce la lecturile lui Cayce pentru a clarifica lucrurile cunoscute precum și pe cele necunoscutele.

Exploratorii au descoperit mare parte din lucrurile despre civilizația Maya pentru că aceștia au lăsat o mulțime de dovezi, și chiar dacă nu totul a fost descifrat și evaluat, originea maiașilor și deplasările lor nu sunt întrutotul cunoscute.

Semnele lăsate de cultura Maya sunt numeroase; sunt cunoscute deja unele dintre „scrierile" lor, semețele lor piramide, templele masive și înalte construite din piatră, altarele și tronurile sculptate în mod complex; uriașele coloane făcute dintr-o singură bucată, monumentele de formă axială cu greutatea de până la 65 de tone – și chiar terenurile folosite pentru un joc asemănător baschetului.

Nu există nici o îndoială a faptului că maiașii erau cu mult înaintea timpului lor, atât de mult, încât aveau să devină cunoscuți sub denumirea de „Grecii din Lumea Nouă", așa cum i-a denumit S.G. Morley, o autoritate în domeniul civilizației Maya. Și într-adevăr, „ei au fost cea mai sclipitoare minte a străvechilor Americani". Talentele lor în domeniile sculpturii și arhitecturii erau egalate de înaltul lor sistem de scriere hieroglifică, de matematică, de astronomie și sistemul de administrare guvernamentală.

Ei au fost primii care au folosit cifra zero în aritmetică. Ca maeștrii ai matematicii, metoda lor cronologică era mai precisă decât cea din sistemul folosit în lumea veche la momentul când a fost descoperită America. Este atât de complexă și

bine realizată, încât este dificil pentru oamenii de știință să creadă că această formulă a fost dezvoltată treptat pe o perioadă lungă de timp. Mai degrabă, se pare că aceasta a înflorit, a apărut brusc dintr-o singură minte sau dintr-un grup de mai multe minți, probabil undeva în jurul secolului trei înainte de Hristos. Din păcate, arheologii nu au fost niciodată capabili să facă o corelație a acestui sistem cu vreunul dintre evenimentele istorice cunoscute, acest lucru împiedicând datarea perioadei de apariție. Mult prea complicatul lor sistem de scriere hieroglifică are mai mult de 600 de caractere, dintre care, numai jumătate au fost descifrate[17]. Din păcate, spaniolii au distrus cea mai mare parte a acestor scrieri.

Pentru că erau un popor care se baza pe agricultură, anotimpurile erau importante pentru însămânțare și recoltare. Deci, astronomii lor făceau înregistrări ale diferitelor deplasări și faze ale planetelor, o mare parte a acestor înregistrări având o semnificație necunoscută.

Despre primii maiași se crede că au sosit acolo din Asia cu aproape 12.000 de ani în urmă. Spre deosebire de maiașii moderni, aceștia nu au lăsat surse documentare, ci numai tradiții fragmentate în legătură cu istoria lor de început. Este o totală absență a urmelor și a construcțiilor la scară mare. Deci, se cunosc atât de puține lucruri, încât aceștia sunt numiți pur și simplu pre-maiași.

Din ceea ce se cunoaște, aceștia erau în aparență un popor simplu, iubitor de pace, un popor religios, cu credință într-un singur zeu. Cu toate că aveau un anumit număr de zeități mai mici pe care îi numeau *Bacabs*, zeitatea lor supremă și creatorul lumii era un zeu pe care îl numeau *Hunab Ku* – care înseamnă „Dumnezeu Unul". Potrivit legendei, ei au ajuns în Yicatan din două direcții: prin Golful Mexic, și pe uscat, conduși de un erou pe nume Zamna, un fel de Moise al lor. Ei aveau și alte tradiții în care era inclusă și existența câtorva civilizații înainte lor, toate acestea fiind distruse de câte un Potop. Despre ei mai sunt cunoscute și alte lucruri.

Cu toate acestea, arheologii au găsit civilizații moderne timpurii care s-au suprapus ulterior peste una mai veche. Se pare că aceste ciudate apariții au avut la aproximativ prin anul 1000 î.Hr. S-a produs ceva fundamental în dezvoltarea bruscă a acestor civilizații. Exact ce, și când s-a întâmplat asta, nimeni nu știe, însă Morley în cartea sa *Străvechea Maya* pune următoarea întrebare, „A existat această accelerare culturală din cauza influențelor din exterior?"

În lucrarea *Zeități, Morminte și Oameni de Știință*, C.W. Ceram afirmă că el a găsit adesea un sâmbure de adevăr într-o legendă validată istoric, că nu ar trebui să facem greșeala de a nu o lua în considerare pe motiv că nu ar fi decât o simplă invenție poetică, cu toate că aceasta poate părea fictivă la prima vedere. Unul dintre cei mai proeminenți susținători ai teoriei atlante a fost Edward H. Thomson, cel care a fost timp de douăzeci și patru de ani consulul Statelor Unite ale Americii în

17 Se face referire aici la perioada anilor '70.

Yucatan. Interesat de arheologie și în mod special de cultura Maya, el era rar de găsit în biroul său. El a murit în anul 1935 cu convingerea că maiașii proveneau de pe continentul scufundat al Atlantidei. În ciuda semnelor de dezaprobare din partea elementelor conservatoare, au existat unii care au avut același punct de vedere.

Există dovezi că civilizația Maya este cu mult mai veche decât se presupune. Asemănările cu arta egipteană veche sunt izbitoare, iar probele de lavă luate de la o piramidă din apropiere de Mexico City au fost datate de către geologi neavizați că ar fi veche de 8000 de ani. Dacă este corect, acest lucru ar plasa cultura Mexicană cu 1000 de ani mai devreme decât Lumea Veche a Babilonului, a Greciei și a Egiptului. Acest lucru a deranjat foarte mult schema lucrurilor arheologilor, aceștia au tendința să considere ca fiind datări eronate din punct de vedere geologic. Se știe faptul că sub actualul Mexico City se află urme ale unei străvechi culturi, dar este greu de ajuns la acestea.

Nu există nici o îndoială că s-a întâmplat *ceva* în dezvoltarea culturii Maya, și pentru a adăuga și mai mult la aceste vaste evidențe, s-a aflat că au existat anumite motive necunoscute pentru migrațiile ulterioare ale maiașilor. Ei pur și simplu s-au mutat *pe scară largă* de pe culturile lor, și-au abandonat templele și orașele. Au fost oferite multe teorii foarte speculative pentru acest lucru: războiul civil, cuceriri din afară, deteriorarea solului, superstiții religioase, plăgi, acapararea de către junglă, cutremurele și schimbările climaterice. Întreaga populație a orașelor din deșertul sudic s-a mutat din locuințele lor în partea de vest a peninsulei Yucatan, acolo unde dezvoltarea junglei a devenit o problemă, de asemenea solul sărac și nepotrivit pentru cultivarea porumbului care era cultura lor principală, și alimentarea cu apă care nu mai exista. Însă, odată cu aceste deplasări a început și istoria modernă a poporului Maya.

Noul imperiu s-a construit pe unul mai vechi și complet diferit, astfel că nu există nici o îndoială asupra faptului că, înaintea maiașilor se aflau oameni acolo. Și în plus, infiltrarea mexicană începută din secolul al zecelea d. H., a complicat și mai mult civilizația Maya. Și cel mai important lucru, se crede că acest fapt a adus credința în mai mulți zei, idolatria și sacrificiile umane.

Există o tradiție Maya care spune că primii oameni din rândul civilizației lor ar fi ajuns acolo venind de la est, la început doar într-un număr redus. Aceasta a fost numită „Mica Descindere". Mai târziu, aceștia au început să sosească în număr mare și acest lucru a fost numit *Nohenial*, sau „Marea Descindere".

Această legendă este importantă și există anumite legături între aceasta și deplasările lor către interiorul ținutului, acest lucru s-a aflat din descoperirile datate anterior și în legătură cu comunitățile care veniseră de la est, decât cu cele care veniseră de la vest.

Una dintre cele mai vechi și impresionante descoperiri este orașul maiaș

Copan, acesta se află în nordul Hondurasului. John Lloyd Stephens, un tânăr avocat din New York, și artistul englez Frederick Catherwood, au pătruns în junglă cu bagajele cărate de catâri și au găsit un oraș maiestuos cu clădiri impunătoare și sculpturi realizate în mod artistic. În anul 1939, ei au cumpărat acel loc cu suma de cincizeci de dolari, apoi au început să înlăture cu nerăbdare ce creștea împrejur și le acoperea ceea ce găsiseră ei.

În câteva săptămâni, ei au descoperit unsprezece coloane din piatră sculptate cu figuri și inscripții hieroglifice, sculpturi cu capete de jaguar, altare, terase, împrejmuiri și piramide. Acestor edificii li se alăturau trepte care se înălțau maiestuos, unele dintre acestea având până la 2.500 de glife. Stephens spera că într-o anumită zi acestea vor dezvălui „întreaga istorie a orașului". Din păcate, multe dintre acestea încă sfidează orice fel de interpretare.

Cei doi exploratori au ajuns să găsească în total patruzeci și patru de orașe Maya în sudul Mexicului, inclusiv pe cele mai cunoscute dintre situri: *Palenque, Uxmal,* și *Chichen Itza*. Mai târziu, Stephens avea să scrie:

„Aveam să găsim nu numai monumente sau fragmente sculptate sau orice ar avea legătură cu umanul, cu sacrificiul uman, ci, fără nici o urmă de îndoială, în legătură cu fiecare dintre acestea se afla un „idol" sculptat în piatră și un altar de sacrificiu. Forma sculpturală întâlnită cel mai frecvent era capul celui mort, care uneori era ornamentul principal, iar alteori numai un accesoriu ..."

În anul 1938, în *Uaxactun*, Mexic, S.G. Morley a descoperit o piramidă din perioada pre-clasică și care se afla îngropată sub un alt templu în formă de movilă. Minunata structură de piatră acoperită cu ipsos se afla în partea de sus, acolo unde se ajungea pe trepte care urcau din cele patru laturi, între care se găsesc rânduri de măști ce reprezintă jaguari, și sunt realizate tot din mortar de ipsos. Acestea aveau o amprentă în stil „olmec", un popor de tip polinezian despre care unii cred că sunt mai vechi decât maiașii.

Poate că cel mai surprinzător și inexplicabil este acel tambur gigantic care cântărește cinci tone. Acum este rupt în două, însă avea în jur de zece metri lungime și șaizeci de centimetri în grosime, și arăta precum un uriaș cilindru compactor pentru asfalt. Scopul acestuia nu a fost niciodată stabilit, cu toate că maiașii construiau drumuri din piatră tencuită cu ipsos. Sunt indicii care arată că exista o întreagă rețea de drumuri care acoperea ținutul. Încă este contestat faptul dacă oamenii foloseau vehicule cu roți trase de animale de povară.

Una dintre explicații este aceea că drumurile erau folosite exclusiv pentru procesiuni ceremoniale. „Ceea ce se putea vedea", scrie Thomas W.F. Gann „era o procesiune formată din preoți și nobili care pornea de la Cobá, cu articolele lor vestimentare și bijuteriile viu colorate, cu minunatele pene roșii puse pe cap și care străluceau în soare, precedați de cântăreți la flaut și tobe, urmați de preoți în robe de

culoare albă care purtau cădelnițe grotești ce răspândeau fum parfumat în care arderea tămâie." După trei zile de marș, ajungeau la un fel de Mecca a lor, un castel din Chichen Itza, acolo unde se întâlneau cu preoții marelui Șarpe cu Pene, ca să-și aducă solemnele lor ofrande de sacrificiu.

Din păcate pentru noi, maiașii fiind foarte interesați de astrologie și astronomie decât suntem noi de istoria lor, am găsit atât de puține despre acestea. Însă, înregistrările despre cultura maiașă intitulate *Chilam Balam,* oferă o prezentare în detaliu despre o mare catastrofă care se va abate asupra Pământului. Acolo există și alte dovezi care pun în evidență faptul că erupțiile vulcanice, cutremurele și mareele au distrus civilizațiile timpurii.

Religia lor era strâns asociată cu calendarul, cel care la rândul lui avea mare impact asupra culturilor agricole. Calendarul lor era echivalent cu cel egiptean și cu mult superior celui european. Religia lor era una pragmatică. Populația era împărțită în preoți, nobili, războinici și oameni simpli. Între acestea se afla clasa negustorilor. Era necesar un mare număr de preoți pentru a sluji numărului mare de zei, majoritatea dintre aceștia fiind personificări având legătură cu Pământul. Între aceștia, patru aveau o mare importanță, unul dintre ei fiind Zeul șef și conducător peste ceilalți trei, și peste alții mai mici. Acesta era zeul Șarpe *Kukulcan*. În religia lor ulterioară se găsesc elemente destul de creștine, inclusiv simbolul crucii.

Mai marii dintre preoți oficiau numai cu ocazii foarte speciale, cea mai mare parte a timpului lor petrecând-o învățându-i pe cei mai tineri. Preoții obișnuiți erau numiți *Chilans*, cei mai importanți se numeau *Nacons* iar cei de după ei preoții numiți *Chacs*. Îndatoririle lor variau în funcție de rang, erau aleși în de către sat în mod democratic pe timp de un an, după care erau înlocuiți.

În plus față de preoți, mai existau grupurile de tinere fecioare care răspundeau de îngrijirea templelor, a curților și păstrarea aprinsă a focurilor sacre. Acestea erau femei de rang înalt și erau alese pe bază de voluntariat.

Există dovezi că maiașii practicau sacrificiul uman, însă de obicei animale, păsări și fructe, erau oferite zeilor. Aceste sacrificii aveau aproape întotdeauna legătură cu culturile agricole, cu ploaia pentru recolte, cu strălucirea soarelui și pentru protecție. Altarele și pietrele de sacrificiu se găsesc din abundență, însă mare parte dintre hieroglifele de pe acestea sunt netraduse.

Pentru a face un scurt rezumat, civilizația Maya și-a atins apogeul prin anul 200 d.H. Există un inexplicabil declin prin anul 600 și o dezintegrare după anul 1600, odată cu cucerirea spaniolă.

Din înregistrările lecturilor lui Cayce

Poate că adevărata poveste a maiașilor începe din Lemuria și Atlantida, odată cu primele modificări ale ținuturilor lor. În acel timp, a început declinul

moral acolo în Atlantida, declin care în cele din urmă a dus la împrăștierea și anihilarea unui popor „îngâmfat, rău și adulter". Materialismul, războaiele interne, slăbiciunea și abuzul de cunoaștere spirituală, abuzul de putere, acestea i-au dus către eșec. Unii dintre atlanți au fost conștienți de catastrofa care urma să vină și au căutat să adune toate cunoștințele și înțelepciunea umană pentru a căuta astfel să combată această catastrofă. Un mare consiliul s-a format în anul 10.700 î.Hr., însă, fără nici un rezultat.

În primul rând, mișcările sociale, apoi schimbarea polilor Pământului, acestea au adus ultima Eră Glaciară care deja s-a produs. Lemuria, situată undeva în Oceanul Pacific și învecinată cu ceea ce sunt acum coastele Americii de Nord și de Sud, a început să se scufunde. Continentul atlant s-a rupt în câteva insule mai mari, iar partea de sud s-a scufundat complet.

Migrațiile din Lemuria către Yucatan au început odată cu primul cataclism, dar nu au avut loc până în timpul celui de-al doilea, potopul Biblic, cel din anul 28.200 î.Hr., și până în timpul celui de-al treilea, în anul 10,600 î.Hr., timpul celui mai mare exod din insulele atlante rămase, Poseidia, Araz și Og. Aceste deplasări către partea vizibilă a Yucatanului, care pe atunci se numea Yuk, s-au produs în timp de mai multe mii de ani. În perioadele ulterioare, unii au sosit acolo cu aeronave.

Peninsula Yucatan era destul de diferită față de ceea ce este astăzi. În loc să aibă un climat stabil și tropical, acesta era mult mai variat, un climat cu mai multe temperaturi, cu o topografie mai variată. Acestea s-au produs în timpul celei de-a treia și ultima dintre transformările ținutului, cele care au schimbat ținutul la conturul său actual, atunci s-a pierdut o mare parte din teritoriu, prin acest proces locuitorii fiind forțați să se deplaseze către interior.

Atunci, la intervale mari de timp, a avut loc un amestec între rasa roșie care venea de la est, cu rasa brună de coloniști sosiți mai devreme de la vest, și cu cei de la sud, din actualul Peru, astfel a avut loc amestecul între mai multe credințe și mai multe culturi. S-a complicat astfel și mai mult scena culturală, unii dintre locuitorii de la început din sud-vestul Statelor Unite, „israeliții" triburilor pierdute ale Egiptului, mai târziu au plutit în derivă către sudul Yucatanului ducând cu ei multe lucruri, printre care și metalele și ceramica lor. A rezultat faptul că va fi găsită mai mult de o singură civilizație în timpul cercetărilor. Maiașii de asemenea, aceștia duceau o viață în comun, „toți pentru unul, unul pentru toți".

Odată cu începutul exodului către Yucatan, atlanții au luat cu ei și cunoștințele marii lor civilizații, nu numai toată tehnologia. Desigur, ei nu au putut transfera oricând, orice pe de-a-ntregul, însă au avut un mare interes

pentru păstrarea unei anumite părți din cultura și învățăturile lor, printre care, și în mod special, principiile religioase ale Legii Lui Unul.

Ei și-au exprimat influența odată cu construirea orașelor lor. Și-au manifestat măreția prin templele și amplasamentele lor, prin perspicacitatea guvernării lor și prin modul de păstrare al înregistrărilor, al registrelor, prin cunoștințele de agricultură, matematică, artă decorativă, despre pietrele prețioase și textile.

„Înainte de asta, entitatea s-a aflat în ținutul Yucatan, atunci când acolo încercau să să stabilească acei oameni care căutau să scape din Atlantida."

„Aflăm că vestimentația și lucrurile în legătură cu bijuteriile de preț aveau un interes special din partea entității; de asemenea, arta decorativă și aplicațiile anumitor anumitor caracteristici ale textilelor, erau o parte a activităților sale."

„Pentru că atunci entitatea, când nu avea autoritate ca individ, se afla în aceeași familie; se numea atunci Tep-k-eux. Entitatea a avut de câștigat în acea experiență, și în timp ce au apărut divergențe de opinie în ceea ce privește aplicarea legilor spirituale în rândul celor mulți, această entitate s-a controlat mai bine decât majoritatea dintre cei din perioada respectivă." (Cazul #1664-2)

Mai târziu, ei au început să practice incinerarea, cenușa rezultată încă mai poate fi găsită într-unul dintre templele construite în acest scop.

Mulți dintre ei erau preoți și preotese, pentru că erau foarte interesați de studiile religioase și de multele lor ritualuri. Templul Luminii (al Soarelui), nedescoperit deocamdată, a fost principalul centru din viețile lor și în jurul acestuia se învârteau cele mai multe dintre activitățile lor.

Primele temple construite de atlanți au fost abandonate în timpul dezastrului final, iar rămășițele acestora au fost descoperite. De asemenea, primele piramide din timpul culturii de început au fost descoperite, însă nu toate au fost deschise, chiar dacă se fac încercări de recunoaștere a adevăratelor conexiuni și asocieri dintre acestea. Acestea au fost construite cu ajutorul forțelor de ridicare ale acelor gaze despre care am ajuns să învățăm în mod treptat în prezent.

De asemenea, ar putea fi găsite ruinele care să arate influențele culturilor din Egipt, Lemuria și Peru. Multe dintre lucrurile despre cea de-a doua și cea de-a treia dintre civilizații s-ar putea să nu fie niciodată descoperite, pentru că multe dintre aceste lucruri au fost distruse de civilizația mexicană din prezent, în principal cele din orașul Mexico City.

Coloanele sau monumentele circulare din piatră își au originea în perioada

de început a Atlantidei. Acestea au avut un loc bine definit în cadrul serviciilor lor religioase; este adevărat, ele sunt simbolul Spiritului Unui Singur Dumnezeu. Altarele erau utilizate pentru curățarea trupurilor indivizilor (monstruozităților?) de ură, de răutate, de egoism, și nu pentru sacrificii umane. Acest lucru a apărut mai târziu, odată cu infuzia de influențe israelite[18]. (n.t. îmi pare rău, dar, ... așa scrie, așa am tradus!) Piramidele și altarele au fost lucrarea oamenilor din Og și Mu – Peru și Lemuria – și sunt menționate în scrierile de pe platourile înalte, cele despre tipurile de altare sau tipurile de zei.

De asemenea, peruanii au adus influențele distructive; argumentele religioase au adus disensiunea, au cauzat motivul migrației maiașe către sud-vestul S.U.A.

„Entitatea s-a aflat printre cei ce au călătorit către alte ținuturi, printre cei ce cunoșteau activitatea Fiilor lui Belial, precum și măsurile de precauție și avertismentele care au fost date de către Fiii Legii Lui Unul."

„Prin urmare, vom găsi entitatea printre cei care, în primele părți ale acestui sejur în materie, au intrat în noile clădiri, în noile activități care au devenit distructive din cauza influențelor din ținuturile Og și On, precum și din activitățile care au apărut în partea de vest, și în mod special în această perioadă a sejurului."

„Pentru că atunci, în timpul acelei experiențe a entității, au început revoltele în multele părți care sunt acum cunoscute ca făcând parte din sud-vestul S.U.A."

„În experiențele de atunci, atunci când entitatea s-a ridicat în poziția de preoteasă ce răspundea cu activitatea sacrificială. Mult sânge a curs din mâna entității în timpul acelui sejur." (Cazul #1604-1)

Aceste lucruri se întâmplau în anul 3000 î.H., atunci când poporul rătăcitor al Triburilor Pierdute ale lui Israel au venit din sud-vestul Statelor Unite. Strămoșii lor au ajuns în acest ținut, venind cu ambarcațiunile lor din Egipt, prin Lemuria. Plutind la sud, prin Mexic, către Yucatan, și-au insuflat activitățile lor asupra popoarelor din Og, Mu și Atlantida, printre aceste activități aflându-se și sacrificiul uman, cel care a adus multă vărsare de sânge.

---

18 Cu ocazia asta am aflat și un posibil răspuns la întrebarea pe care mi-am pus-o mereu. Cum se face că multe cărți bune nu sunt destul de cunoscute și destul de mediatizate? Aici este răspunsul! Citiți-l „printre rânduri", și veți afla răspunsul la multe alte întrebări! Adevărul deranjează pe cei mulți care au impresia că „stăpânesc". Pe acei ce sunt de partea fiilor lui B... [nu este bine nici măcar numele să-i fie rostit].

„Înainte de asta vom găsi entitatea în ținutul Egiptului, atunci când se făceau pregătirile entităților pentru desfășurarea activităților în celelalte ținuturi. Entitatea era printre cei care făceau pregătirile în Templul Frumuseții, pentru aceia ce urmau să-și desfășoare activitățile în ținutul cunoscut acum ca Yucatan." (Cazul #3384-3)

Urmărind desenele și inscripțiile făcute pe pereții clădirilor de dinainte de cucerirea spaniolă din secolul șaisprezece, ne dăm seama că, mai târziu, aceștia au devenit adoratori ai Soarelui și ai zeului Soare.

În Yucatan se află încă nedescoperite multe dintre secretele istoriei și culturii, într-o zi acestea vor oferi explicații despre adevărata lor moștenire, precum și despre unele relatării timpurii din Biblie. De asemenea, aceleași lucruri se află blocate în adâncurile oceanului Atlantic și în piramidele din Egipt. S-a prezis că altare mayașe din piatră vor fi descoperite în anul 1938, altare care sunt foarte puțin cunoscute de către istorici și care sunt parte a acestor înregistrări. Acestea vor ajunge în cele din urmă la „Muzeul de Stat din Pennsylvania, în Washington D.C. sau în Chicago".

Există astăzi aproximativ 3.000.000 dintre urmașii maiașilor, care încă supraviețuiesc în zonele izolate ale Yucatanului și Guatemalei[19]. Această cea de pe urmă țară este cu adevărat un stat feudal, 2 % din populație deține peste 70 % din totalul ținutului. Strămoșii maiașilor, mare parte dintre ei fiind și analfabeți, câștigă până la 80 de cenți pe zi lucrând pe plantațiile de bananieri.

Turiștii călătoresc acum cu autobuzul și cu trenul până la siturile unde s-au făcut primele săpături, până acolo unde s-a ajuns tăind jungla cu macetele. Orașul Chichen Itza este cea mai mare metropolă care s-a recuperat de la maiași. Aici se află cel mai mare Templu al Războinicilor, Castelul și cele mai mari piramide. Aceasta are la bază 58 de metri pe 70 de metri și o înălțime de 18 metri, este în mod considerabil mai mică decât Marea Piramidă din Egipt, dar mai mare decât movila de pământ făcută de Constructorii Movilei, cea care se află în centrul Statele Unite.

Lucrările continuă acolo. National Geographic Society, National Science Foundation, Carnegie Institute of Washington, University of Pennsylvania și United Fruit Company au sponsorizat expediții care să descopere noi orașe și noi temple. Mai rămân totuși de descoperit și de înțeles lucruri în legătură cu triburile de indieni cunoscuți cu denumirea de maiași.

Lecturile lui Edgar Cayce nu aduc vorba despre anumite culturi din

19 Urmăriți filmul documentar produs de BBC în anul 1991, *From the Heart of the World - The Elder Brother's Warning*. Populația *Kogi* sunt cea mai bună dovadă pentru aceste afirmații.

Mexic, despre civilizațiile Toltecă, Aztecă și Olmecă, sunt însă implicate aici. Prin urmare, acestea joacă totuși un rol în povestirea noastră.

În „Duelul" din lucrarea *Conchistadori Fără Spadă* găsim următoarele cuvinte, „Iar și iar valuri de triburi nomade care veneau de la nord au măturat Valea Mexicului înlocuindu-i pe coloniștii anteriori, le-au acaparat o parte din bunuri și i-au tratat cu cruzime, după care, au fost cuceriți și ei la rândul lor. Astfel, aceștia au mai degrabă o istorie cu perioade lipsă și turbulentă, una care o face zonă atât de dificilă pentru cercetătorul care studiază antichitatea mexicană." Capitolul următor atinge foarte bine acest subiect. Marea diferență se găsește în datarea diferitelor perioade, perioade care din punct de vedere științific sunt destul de incerte. Se presupune că cel mai vechi oraș Maya datează doar din anul 1500 î.H.

Olmecii, un popor straniu, o umbră de popor, au fost un tip rasial străin în comparație cu popoarele cunoscute, cel cum ar fi spre exemplu poporul Maya. Și mai apoi indienii, care, conform sculpturilor lor, au aspect și aparență mai mult polineziană sau etiopiană. Doar ne putem întreba: Cine au fost „olmecii"?. De unde au venit ei? Ce însemnătate aveau acele caracteristici precum cele ale omului jaguar, fețele de copii, straniile figuri umane, străinii cu barbă? Aceștia par să fi chiar și mai vechi decât maiașii, dar într-un fel par să aibă legătură cu aceștia, pentru că influențele străine culturii Maya există din abundență în aceasta. Apare astfel întrebarea: Olmecii sunt Lemurieni la originile lor? Să considerăm că monstruozitățile lor i-au urmat până în Mexic?

Aproximativ jumătate din totalul de hieroglifele maiașe au fost descifrate, iar unele dintre pietrele pe care au fost făcute se află acum la University of Pennsylvania Museum din Philadelphia și la Chicago Natural History Museum, așa cum a prezis Cayce. Experții ruși susțin că au reușit să le decodifice, însă traducerea lor integrală promisă nu a apărut. Încă pot să apară dezvăluiri interesante din partea culturii Maya.

Extrase din lecturile lui Cayce

„Într-una dinaintea acesteia găsim entitatea în ținutul cunoscut acum ca America Centrală sau Yucatan. Entitatea s-a aflat atunci printre cei ce au călătorit către acest ținut, pentru construirea și stabilirea unui nou regat acolo din cauza cutremurelor din ținutul atlant, entitatea călătorea către ceea ce este cunoscut acum ca Peru sau ținutul lui Chums."

(Cazul #170-31)

„Atunci – odată cu plecarea civilizației din Atlandida – din Poseidia, mai precis din Iltar, alături de un grup de susținători care făceau parte din casa lui Atlan, discipoli ai Legii Lui Unul – alături de aproximativ zece indivizi – a părăsit ținutul Poseidia către vest, intrând pe ceea ce este acum o parte din Yucatan. Prin activitățile oamenilor de acolo, a început dezvoltarea unei civilizații care s-a ridicat mult, într-un mod asemănător celui care a existat în ținutul atlant. Unii au părăsit ținutul (atlant) mai târziu. Alții mai devreme. De asemenea, acolo în ținutul lui Mu sau Lemuria au fost revolte și acestea au avut rolul lor în schimbarea care a urmat; a existat acolo, în diferitele părți ale ținutului, o infuzie de principii – care s-au extins în mare măsură până în momentul conflictului final din Atlantida, și mai târziu prin revoltele de pe insulele de acolo, atunci când cea mai mare parte din conturul ținutului Amercicii Centrale și Mexicului (de astăzi) s-a modificat, semănând cu cel ce se poate vedea în prezent.

Primele temple ridicate de Iltar și adepții săi au fost distruse în perioada schimbărilor fizice ale conturului acelui ținut. Acestea au fost găsiteacum , iar o parte a fost deja descoperită după ce a stat acoperită de-a lungul mai multor secole, a existat atunci un amestec al acelor oameni din Mu, Oz și Atlantida."

(Cazul #5570-1)

„Entitatea s-a aflat în ținutul atlant, în timpul perioadei când acolo au avut loc multe divizări, cele care au chemat și au produs forțele distructive ale acelui ținut. Cu toate acestea, atunci când au apărut acele exprimări ale puterii de a se ridica, cei cei făceau parte din clasa servitorilor, sau altfel spus, a lucrătorilor din domeniile de activitate care sunt cunoscute cu denumirea de agricultură sau servicii sociale, entitatea a fost intermediatorul oamenilor din clasa sau casta de jos și cea superioară ...

Entitatea nu s-a aflat printre cei ce urmau să fie trimiși către ținutul egiptean, ci mai degrabă printre cei care au mers către părțile vestice ale ținutului și care în cele din urmă au fost cunoscute cu denumirea de ținutul Yucatan și America Centrală; în acest sejur, entitatea a fost activă în stabilirea unei

dezvoltări a domeniului agricol, sau altfel spus, în dezvoltarea acelor lucruri care au făcut sustenabile noile ținuturi."

(Cazul #801-1)

„Înainte de asta găsim entitatea în ținutul atlant, în timpul acelor perioade când aveau loc acolo acele activități care vor aduce ultima dintre distrugeri, aproximativ în timpul războaielor dintre Fiii Legii Lui Unul și Fiii lui Belial.

Atunci, entitatea s-a aflat printre acei fii cărora li s-a diminuat credința, acei Fiii ai Lui Unul care au căutat să folosească forțele spirituale pentru satisfacerea propriilor lor slăbiciuni, pentru propria lor mărire.

Entitatea s-a aflat printre aceia care au fost trimiși către ceea ce mai târziu a devenit, cunoscut așa cum este în prezent, ținutul Yucatan, sau altfel spus, experiența maiașă.

Acolo, entitatea a crescut în putere; cu toate că aceste experiențe foarte șovăielnice nu i-au adus întotdeauna pace entității."

(Cazul #1599-1)

„Înainte de asta, entitatea se afla în ținutul Yucatan, atunci când se stabileau acolo oamenii care veneau din Atlantida. Entitatea era una dintre preotesele care au înființat o anumită formă a activității de acolo; fiind de asemenea în relație cu pregătirea înregistrărilor despre vechile lucruri din Atlantida care se încerca a fi păstrate. Găsim entitatea în poziția de a stabili, de a adăuga sau de a detracta în legătură cu deciziile și circumstanțele în care se produceau schimbările climei și ale mediului înconjurător."

(Cazul #3590-1)

„Entitatea s-a aflat printre cei ce au fost trimiși să fie conducători în ținutul Yucatan, să stabilească funcția templelor și serviciilor din temple, templele pentru adorație, templele pentru diferențiere între lucrători și conducători.

Atunci, având numele Ikunle, entitatea a făcut un mare serviciu pentru

un mare popor; a pus bazele conservării pentru multe dintre lucrurile care într-o zi vor însemna mult pentru unificarea cunoștințelor cu privire la relațiile omului cu Forțele Creatoare."

(Cazul #1426-1)

„Înainte de asta, entitatea se afla în ținutul cunoscut acum, sau atunci, ca ținutul Poseidia sau ținutul atlant, în timpul acelor perioade în care acesta a început să se rupă, atunci când Fiii Legii Lui Unul (în rândul cărora entitatea se alăturase) au călătorit din acel ținut către porțiunile a ceea ce este cunoscut acum ca ținutul Yucatan.

Entitatea era una dintre Prințesele din Templul Soarelui, sau altfel, Templul Luminii; cel pe care unii l-au interpretat ca fiind al Soarelui.

Această entitate a avansat, nu numai în cadrul propriului său popor, dar și în cadrul multor altor ținuturi, acolo unde și-a desfășurat activitatea și unde a adus o mai mare cunoaștere în asocierea sau relația dintre creaturile de pe Pământ și Forțele Creatoare, așa cum este indicat prin activitatea sa în legătură cu ceilalți.

Acolo entitatea nu s-a aflat în splendoare, și totuși, cu părere de rău pentru acele forțe perturbatoare din acele ținuturi pe unde a dat ocol."

(Cazul #2073-2)

CAPITOLUL ȘAPTE

PRIMII NORD-AMERICANI

Pag. 115[63]